

**Kauno
Technologijos
Universiteto
Gimnazija**

2004 Metų knyga

Kauno technologijos universiteto
Gimnazija

METŲ KNYGA 2004

Kaunas 2004

UDK 888.2-8

Me277

Redaktorės:

Violeta Židonytė
Rūta Kulikauskaitė
Rima Lukaševičienė
Ieva Selemenavičiūtė
Kristina Jucikaitė

Techniniai redaktoriai:

Rimantas Leitonas
Antanas Brazaitis
Emilis Prascienius

Kauno technologijos universiteto gimnazijos

2004 METŲ KNYGA

2004 05 17. 8,5 sp.l. Tiražas 300 egz. Užsakymas 3-649.

Leidykla „Naujasis LANKAS“.

Spaustuvė „MORKŪNAS ir Ko“, Draugystės 17, LT-51229 Kaunas.

ISBN 9955-03-225-1

TURINYS

Penkiolikmečiai – penkiolikmetei.....	6
Garbės pakyla.....	8
„Tildės Biuras“.....	13
GERIAUSI IŠ GERIAUSIŲ.....	15
Vasario 16-osios premijos laureatai.....	16
Sausio 13-osios stipendija.....	17
Olimpiečių pasiekimai.....	17
Lengvosios atletikos rekordai.....	21
GIMNAZIJA.....	23
Abiturientų klasės.....	24
A.....	24
B.....	27
C.....	29
Vardinės klasės.....	32
„Hewlett – Packard“ klasė.....	32
IBM klasė.....	32
„Minolta“ klasė.....	33
„Sampo“ klasė.....	33
Gimnazijos moksleivių valdžia.....	34
Gimnazijos leidiniai.....	35
SPORTAS.....	37
Lengvoji atletika.....	38
Krepšinis.....	40
Futbolas.....	42
Stalo tenisas.....	44
Aerobika.....	45
KŪRYBA.....	47
Justė Ambramovaitė, 2 ^c	48
Barbora Bernotaitė, 2 ^c	50
Metai.....	50
Pabaisos filosofija.....	50
Troleibusas.....	51
Vytautė Balanaškaitė, 1 IBM.....	52

Arvydas Bložė.....	54
Edita Bendinskaitė, 2 ^a	58
Karolina Danilaitė, 4 ^a	60
Žodis.....	60
Atvirai.....	60
Lauras Dilys, 1 IBM.....	62
Aistė Dumbrytė, 2 ^c	64
Milda Jakimavičiūtė, 3 HP.....	69
Kristina Jucikaitė, 4 ^c	70
Rasotų bėgių basumas.....	70
Barbarai ir moterys.....	70
Šermukšniai.....	71
Ignas Kalpokas, 2 SAMPO.....	72
Marta Klėmanaitė, 3 ^b	74
Jūratė Mažulytė, 3 HP.....	75
Paulius Mikutis, 4 ^b	77
Trioletas.....	77
Irma Oertelytė, 3 ^b	78
Kybaruoja džiovintų dilgėlių girliandos.....	78
Žmogus vienatvėje.....	79
Agnė Petkutė, 3 HP.....	80
Simona Petrošiūtė, 4 ^a	84
Remigijus Praškevičius, 1 ^b	85
Evelina Preišegolavičiūtė, 3 ^b	86
Dvi savaitės.....	88
Idilė Ramanauskaitė, 4 ^a	92
Tomas Raskevičius, 1 ^b	94
Eglė Sokolovaitė, 2 ^c	95
Albertas Zinevičius, 4 ^c	96
RENGINIAI IR PROJEKTAI.....	97
Rugsėjo pirmoji.....	98
Susipažinimo vakaras.....	99
„Nulių“ žygis.....	100
„In Rudnosiukum veritas“.....	101
„Join Multimedia“.....	102
Mokytojų diena.....	103
Krikštynos.....	104

Lapkritinės.....	105
Prezidento rinkimai.....	106
Naujametis karnavalas.....	109
„Comenius“ ir kelionė į Italiją.....	110
Šimtadienis.....	112
HP klasės projektai.....	115
Projektas „Salakas 2003“.....	115
„Cinderela“.....	117
Mamyčių diena.....	118
Paskutinis skambutis.....	119
■ LAISVALAIKIS.....	121
„Alko“.....	122
Choras.....	123
Šachmatai.....	124
„Kiwani Junior“.....	125
Gimnazijos žygeivių klubas.....	126
Gitarų ir filmų vakarai.....	127
Moksleivių verslo klubas.....	128
Debatų klubas.....	129
„Keistuolių teatras“.....	130
Vizitinė kortelė.....	134
Tau nerūpi... ..	135

Penkiolikmečiai – penkiolikmetei

Jaunyste tu, mūsų jaunyste! Peršokai penkiolika metelių, Gimnazija, – nepastebėjai. Suėjo į tave pulkelis naujų penkiolikmečių – kaip į naują, Pirmąją savo Gimnaziją. Ar jiems rūpi, kad tu – pirmoji pokario Lietuvos Gimnazija? Svarbu, kad tu jų vienmetė – veržli, drąsi, įdomi.

Bręsta penkiolikmečiai. Kuria, rašo, klausia, klauso. O jei ir neklauso – klysta žavingai, bet ne lemtingai. Pažvelk į abiturientus, pamatysi brandimo rezultata. Brandos atestatus mes išduodame subrendusiems, supratusiems, pasirengusiems. Pažvelk į mūsų darbų visumą ir suprasi, kad penkiolika metų nėra mažai įrodinėjant: toks esu ir turiu teisę būti!

„Metų knyga“ nėra visas mūsų gyvenimas, bet joje yra mūsų gyvenimo. Bus kalbama: ankstesnių metų knygos buvo įdomesnės, kitokios. Teisingai, tau įdomustavo gyvenimas. Teisingai, dabar kitoks gyvenimas. Verta paskaityti, pažiūrėti – koks.

Bronislovas Burgis,
KTU Gimnazijos direktorius

Štai ir sulaukėme 2003/2004-ųjų „Metų knygos“, kurios „Garbės pakyloje“ puikuoja jau kiti nuostabūs žmonės – mūsų Gimnazijos mylimi absolventai. Praeitais metais pristatėme vyrišką kompaniją, o šie metai išsiskiria tuo, jog „Garbės pakyloje“ dominuoja moteriška lytis – daug pasiekusios, žavios ir protingos buvusios Kauno technologijos universiteto Gimnazijos moksleivės.

Dėkojame visiems absolventams už paramą „Metų knygos“ leidybai bei anketos atsakymus. Štai ir jie!

1. Jūsų vardas, pavardė, moksliniai vardai ir laipsniai.

2. Kada nusprendėte, kokią profesiją pasirinksite? Ar visada buvote užtikrintas(a) savo ateitimi ir patenkintas(a) tuo, ką darote?

3. Kokią reikšmę turėjo tai, jog mokėtės būtent KTU Gimnazijoje, o ne kitoje Lietuvos mokykloje? Ar čia mokytis buvo sunku?

4. Kokia popamokine veikla užsiimdavote Gimnazijoje?

5. Kas labiausiai įstrigo per visus metus, praleistus Gimnazijoje?

6. Kai mokėtės Gimnazijoje, kiek valandų per parą miegodavote?

7. Koks Jūsų gyvenimo devizas?

8. Ar atsimenate, kokia anglies molinė masė?

9. Ar žinote, kuo šiuo metu užsiima Jūsų bendraklasiai?

10. Ką dabar norėtumėte pasakyti Gimnazijos mokytojams bei mokiniams?

Aušra Grigaravičiūtė: filosofijos ir viduramžių studijų magistrė, filosofijos – religijotyros doktorantė Sorbonos universitete, Praktinėje aukštųjų studijų mokykloje, Paryžiuje.

1. Baigusi Gimnaziją įstojau į Vytauto Didžiojo universitetą, kur studijavau psichologiją (pagrindinė specialybė) ir filosofiją (gretutinė specializacija). Paskutiniaisiais studijų Kaune metais dirbau mokytoja Gimnazijoje. Po to metus praleidau Vidurio Europos universitete, Budapešte (Vengrija), kur įgijau viduramžių studijų magistro laipsnį. Grįžusi į Lietuvą toliau gilinau filosofijos žinias Vilniaus universitete, bendradarbiau su leidykla „Aidai“ ir žurnalu „Naujasis Židinys – Aidai“, kur publikavau keletą savo straipsnių bei plačios apimties vertimų iš prancūzų kalbos. Šiuo metu ruošiu disertaciją Sorbonos universitete ir greta aukštojoje Senųjų rytų kalbų ir civilizacijų mokykloje Paryžiaus Katalikų institute.

2. Filosofija nėra profesija, o gyvenimo būdas. Baigusi Gimnaziją žinojau, kad labiausiai mane traukia filosofija ir klasikinės kalbos, bet teko žingsniuoti gana vingiuotais keliais, išmokti begalę kitų naudingų dalykų, kol dabar galiausiai turiu galimybę daryti tai, ko norėjau nuo pat pradžių. Esu labai patenkinta tuo, ką darau. Į ateitį žvelgiu filosofiškai – niekas negali būti visiškai tikras dėl jos, be to, ateitis gali pateikti pokštų, viršijančių mano vaizduotės ribas. Kiekvienai dienai gana savo vargo.

3. Metai Gimnazijoje visų pirmiausia suteikė galimybę būti tarp bendraminčių ir savo jėgas skirti mane dominantiems dalykams, mokė atsiverti naujovėms ir atsakyti už pirmus reikšmingus savo pasirinkimus. Į Gimnaziją, žinoma, atvedė meilė matematikai (iki įstojimo maniau, jog matematika yra gyvenimo tikslas ir prasmė), bet pastaroji ilgainiui įgijo man pačiai labai netikėtas formas. Ypač literatūros mokytojų dėka. Apsisprendimas stoti į Gimnaziją buvo vienas pirmųjų savarankiškumo žingsnių – nesu kaunietė, todėl turėjau surasti svarių argumentų tėvams, kad įtikinčiau juos leisti mokytis kitame mieste. Žinoma, faktas, kad mokiausi S lygiu matematiką, fiziką ir informatiką, nelieka be pėdsakų. Nors dauguma teoremų įrodymų nugrimzdo į gilią pasąmonę, bet prireikus, formalūs sprendimų ieškojimų įgūdžiai pagelbsti ne kartą ir ne tik per egzaminus. Kita vertus, esu mergina, humanitarė, nesikratanti šiuolaikinės technikos ir naujųjų technologijų. Kartais juokais esu tituluojama 'doctor electronicus'. O tai, ypač dabartinėmis sąlygomis, labai pravartu.

Mokytis Gimnazijoje nebuvo lengva. Bet norint ko nors pasiekti, juk reikia sunkiai dirbti, ar ne? (TAIP! – redaktorių pastaba)

4. Tai klausimas! Priklausiau žygeivių klubui, Dantės Alighieri draugijai ir Prancūzijos – Lietuvos asociacijai, lankiau aktorinio meistriškumo mokyklą Jaunimo kameriniame teatre, mokiausi groti kanklėmis ir smuiku, porą – trejetą papildomų kalbų. Laisvalaikiu mokiausi KTU Gimnazijoje.

5. Draugai, savitarpio pagarba, lapkritinės, geranoriški mokytojai, Gimnazijos direktorius, rašantis eiles, gyvenimas bendrabutyje, kelionės su žygeivių klubu ir daug kitų dalykų.

6. Neskaičiavau. Tik pamenu, kad pirmais metais su kambarioke sprendavome matematikos užduotis iki 3 val. ryto.

7. Vienas iš daugelio: „Visur gerai, kur mūsų nėra. Bet ten, kur mes esam, dar geriau!“

8. Pirmą reakciją į klausimą: geras klausimas, negadinsiu jo atsakymu.

Antra reakcija į tą patį klausimą: širdis sako, kad turbūt lyg apie 12?.. (dar kartą TAIP! – redaktorių pastaba)

9. Ne visi, bet kai kurie. Mat keli buvę klasiokai iki šiol yra artimi draugai.

10. Mokytojams norėčiau padėkoti už perteiktas žinias, geranoriškumą ir pagarbą, jaunesiems gimnazistams – palinkėti kūrybiškumo, drąsos svajoti, atkaklumo ir ryžto įgyvendinti savo svajones.

Ieva Malinauskaitė:

asistentė ekonomikos klausimams Lietuvos ambasadoje Latvijoje.

1. Ieva Malinauskaitė. Studijos Stokholmo aukštojoje ekonomikos mokykloje Rygoje, verslo ir ekonomikos bakaluro diplomas. Pirmasis darbas baigus studijas – pusmetis klasterių studijų Harvardo verslo mokyklos profesoriaus M. Porterio vadovaujame tarptautiniame projekte „Baltic Ring Regional Agenda“. Po to keli mėnesiai Lietuvos laisvosios rinkos institute, tiriant Lietuvos stojimo į Europos Sąjungą įtaką kai kurioms atskiroms Lietuvos ūkio šakoms. Nuo 2002 m. pavasario asistentė ekonomikos klausimams Lietuvos ambasadoje Latvijoje.

2. Vis dar nesugalvojau, kuo būsiu užaugus. Pernelyg daug pagundų.

3. Gimnazija – laiptelis, kuris padėjo užsiropšti ant kėdutės, nuo kurios pasiekiau palangę. Be jos būtų tekę aukštai strykčioti, net neišvaizduoju, kuo tai būtų pasibaigę. Dar svarbiau, kad įgijau daug artimų draugų, va čia tai turtas! Ar sunku buvo mokytis? Vieni niekai...

4. Nuo darbščiųjų rankų būrelio „Dienmedžiu žydėsiu“ iki kruvinų

Ieva Malinauskaitė

susirėmimų Gimnazijos merginų krepšinio lygoje. Su nostalgija prisimenu mėgėjišką šokio trupę ir pirmąją Gimnazijos aerobikos komandą.

5. Tris kartus išdaužtas mūsų klasės durų stiklas ir direktoriaus pamokslas apie netinkamą servetėlių pritaikymą. Rimčiau – nepamirštama atmosfera.

6. Jeigu ir pritrūkdavo miego, tai tikrai ne dėl mokslo, o dažniausiai dėl popamokinės veiklos.

7. GYVENTI.

8. Galiu per porą minučių sužinoti.

9. Apie daugumą žinau. Susirašom, su kai kuriais susimatom. Praėjusią liepą buvom susirinkę Labanoro girioje, nenoromis išsiskirstėme.

10. Jūs kuriate aplinką, kurioje mokotės, dirbate ir gyvenate: Gimnazijoje tai ne tik leidžiama, bet to iš Jūsų ir tikimasi. Nepagailėkite įdėti širdies.

Neringa Vaitkevičiūtė

Neringa Vaitkevičiūtė: Krašto apsaugos ministerija, Tarptautinių ryšių departamentas, Tarptautinės teisės skyrius.

1. Neringa Vaitkevičiūtė, teisės magistro laipsnis. Studijavau VU Teisės fakultete ir Rygos teisės magistrantūros mokykoje (Riga Graduate School of Law). Dirbu Krašto apsaugos ministerijoje, Tarptautinių ryšių departamento Tarptautinės teisės skyriuje.

2. Maždaug 12-oje klasėje, rudenį. Dabar jau esu tikra savo ateitimi, tačiau ji yra ne tik profesija ir darbas.

3. Ačiū Gimnazijai už tai, kad padėjo atrasti laisvę ir kūrybą, sužinoti, kas yra. TIKRI ŽMONĖS (jie niekada nebuvo, nėra ir nebus pilkoji masė, jie yra ir bus šviesuliai mūsų visuomenės gyvenime, jų mintis laisva, jie gali mąstyti be šablonų ir surasti paslėptą esmę).

Mokytis nebuvo labai sudėtinga. Sudėtingumas iš tiesų priklauso nuo to, ar yra įdomu. O buvo gana įdomu.

4. TIK, „Tylos teatras“, „Junior achievement“ firma, aerobika, krepšinis, GŽK ir t. t.

5. Pirma toptelėjusi mintis: gimnazistų sukurtas techno beat hitas „Kovokime už demokratiją“, kurį atliko gerbiamas direktorius.

6. Apskaitos nevedžiau.

7. Esu tikras žmogus, aš kuriu savo dabartį, dabartis yra graži.

8. Visada galima užmesti akį į reikiamus šaltinius.

9. Ne apie visus žinau.

10. Kiekvienas žmogus turi savo misiją šiame gyvenime. Linkiu ją suprasti širdimi ir išpildyti.

Tomas Vitulskis

Tomas Vitulskis

1. Informatikos bakalauras, dirbu „SQLMaze, Inc.“ bendrovėje (JAV).

2. Aš ir dabar nesu tikras dėl savo profesijos. Manau, kad nėra tokio dalyko kaip profesija. Kiekviename darbe yra unikalios pozicijos, kurioms reikia žinių iš įvairių sričių. Man reikia techninių žinių, išmanymo apie klientus, bendravimo sugebėjimų, apskaitos, teisės. Kuri iš šių pakraipų bus svarbesnė ateityje – laikas parodys.

3. Gimnazijoje praleisto laiko vertė milžiniška. Ten ne tik įgijau žinių ir disciplinos, bet, svarbiausia, susipažinau su žmonėmis, kurie man iki šiol – įkvėpimas ir standartas, į kurių lygiuojuos.

4. Piešdavau.

5. Daug įspūdžių, bet labiausiai išsiminė Gimnazijos Žygeivių klubo žygiai ir olimpiados.

6. Aštuonias. Mokymasis vietoj miego atneša daugiau žalos nei naudos.

7. Jei tiki, kad gali, arba jei tiki, kad negali, tikriausiai esi teisus. (Henri Fordas)

8. Ne.

9. Taip, turime elektroninio pašto konferenciją. Susirašinėjame beveik kasdien.

10. Mokykitės matematika. Sunku trumpai pasakyti įtikinamų argumentų, bet patikėkite – kokia bebūtų jūsų būsima specialybė, neturėti rimto matematikos pagrindo yra blogiau nei būti beraščiu.

„TILDĖS BIURAS“

2003 metų pabaigoje vykusiame renginyje „Metų gaminiu“ buvo pripažintas ir programinės įrangos paketas „Tildės Biuras 2004“. Išbandžiusi jį supratau, kad tai nebuvo atsitiktinė sėkmė.

Įdiegti programų rinkinį Tildės Biuras 2004 visiškai paprasta, tačiau vos pradėjus juo naudotis, kyla daugybė klausimų. Dar daugiau jų būna, jei, įpratęs prie angliškos terminijos, vartotojas pasirenka lietuvišką aplinką. Galima pastebėti, kad verčiant jau įprastas mūsų ausiai ir akiai kompiuterines sąvokas kūrėjams teko nelengvas uždavinys. Daugeliui kurkas mielesnis už naujadarą „rodinys“ išlieka trumpas angliškas „view“. Tačiau nepaisant to, kad pradžioje mintyse tenka nuolat ieškoti įprasto angliško lietuviškos sąvokos atitikmens, daugumai dalis terminų skamba suprantamai ir gana natūraliai. Svarbiausia, aplinkos kalbą bet kurią akimirką galima pakeisti.

Neabejotinai svarbiausios ir naudingiausios programų paketo dalys – Žodynas ir Šablonų vadovas. Bet nepamirškime ir patrauklaus, azartiško Žodžių meistro bei žaidimo Vėliava, prie kurio galima praleisti valandų valandas. Nepriekaištingas ir tikrai kokybiškas pakete pateikiamas šriftų rinkinys. Kompiuterinė biblioteka, žinoma, irgi pravers, jei vartotoją domina Lietuvos Respublikos įstatymai ar Konstitucija. Tačiau net jei rasite konkrečią jus dominančią temą čia surinktuose straipsniuose, išsamesnės informacijos teks ieškoti kitur. Be to, pavyzdžiui, atrodo visiškai nereikalinga šioje programoje esanti prieiga prie interneto nuostatų. Kažin ar Tildės Raštvedys galėtų pakeisti Microsoft Word. Galima suabejoti ir įvairių klaviatūros programėlių naudingumu – dirbant su „Windows XP“ Klaviatūros pianisto visai neprireikia.

Kas bendro tarp „Paasche“ kainų indekso ir adaptivityjo algoritmo? Atsakymas paprastas – abi

šios sąvokos yra iš Tildės kompiuterinio žodyno. Pakete yra lietuvių – anglų, anglų – lietuvių, vokiečių – lietuvių, lietuvių – vokiečių, rusų – lietuvių ir lietuvių – rusų kalbų žodynai, taip pat informatikos, bankininkystės, karybos ir IT terminų bei dabartinės lietuvių kalbos ir sinonimų žodynai.

Tildės žodynas itin išsamus, o naudotis juo nesudėtinga. Galima rinktis iš trijų galimų vertimo variantų – lentelės, straipsnio ir analizės. Spragtelėję mygtuką šalia angliško žodžio, išgirsite tarimą. Atrodo, žodyno kūrėjams pavyko suderinti ir paprasto, ir profesionalaus vartotojo poreikius.

Šablonų vadovas – laiką taupanti programa. Dokumentų ruošinių bazė tikrai

nemaža – pradedant paprasčiausiu prašymu, baigiant sąskaita-faktūra. Taigi programa naudinga ne tik firmoms, bet ir visiems, kam tenka susidurti su įvairių dokumentų ruošimu. Net jei pasigėsite programoje dokumento šablono, turėsite galimybę patys įtraukti savo ruošinį.

Paminėsiu kelias svarbiausias Tildės Biuro 2004 naujoves:

– sakinių rašybos bei gramatikos tikrinimo įrankiai (vartotojui rašant tekstą, programa analizuoja sakinių struktūrą, žaliai pabraukia gramatikos klaidas ir pasiūlo jas ištaisyti);

– aiškių rašybos klaidų automatinio taisymo galimybė;

– spustelėjus dešinią pelės mygtuką, pateikiamas žodžio vertimas ar jo sinonimai;

– naujos informacijos paieškos priemonės – intelektualiosios žymės. Pavyzdžiui, pasirinkus intelektualiąją žymę šalia įmonės pavadinimo, galima sužinoti jos adresą ir telefono numerį.

Galiu pritarti paketo kūrėjams, tvirtinantiems, kad Tildės Biuras 2004 yra „puikus sprendimas dirbantiems kompiuteriu lietuvių kalba“.

Tildės Biuras 2004 dirba lietuvių kalba visose Windows operacinės sistemos versijose bei PocketPC / WindowsCE sistemoje, skirtoje kišeniniams kompiuteriams.

Marta Klėmanaitė, 3^b

Geriausi iš geriausių

■ VASARIO 16-OSIOS PREMIJOS LAUREATAI

Kaip ir kiekvienais metais, taip ir šiais, „Šimtadienio“ šventės metu aukščiausiu gimnazijos apdovanojimu Vasario 16-osios premija buvo pagerbti trys gimnazistai, moksleivių bei mokytojų nuomone, labiausiai nusipelnę gimnazijai per 2003-2004 mokslo metus:

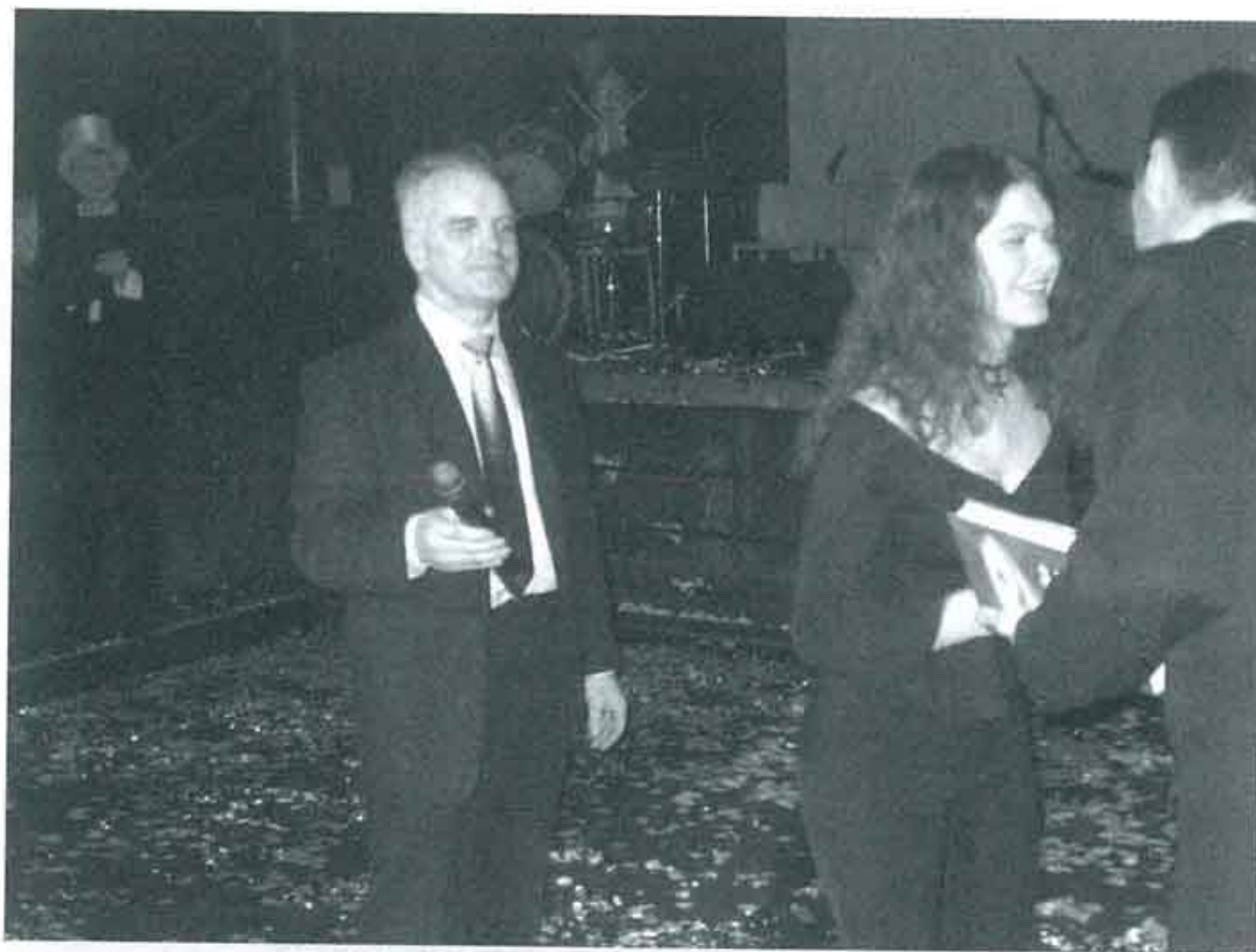
1. Ieva Selemenavičiūtė.
2. Audrius Židonis.
3. Kristina Jucikaitė.

Kristina Jucikaitė, šiemetinė abiturientė, gavo III – iosios vietos premiją už aktyvią veiklą visus ketverius metus. Audrius Židonis, II – osios vietos premijos laureatas, dabartinis gimnazijos prezidentas, jau spėjo pasižymėti organizuodamas, dalyvaudamas ir keldamas gimnazistų dvasią savo buvimu visur ir visada. I – osios vietos premijos laureatė Ieva Selemenavičiūtė buvo įvertinta už indėlį į gimnazijos bendruomenę būnant ne tik prezidente, bet ir paprasta gimnaziste. Taigi sveikiname laureatus!

Anksčiau Vasario 16-osios premija apdovanoti:

- 1990m. Mindaugas Venckus
- 1991m. Eugenijus Antanaitis
- 1992m. Aurelijus Dabušinskas
- 1993m. Aleksandras Gutmanas
- 1994m. Tomas Juknevičius
- 1995m. Sandra Vidauskaitė
- 1996m. Audrius Alkauskas
- 1997m. Ramūnas Augulis
- 1998m. Remigijus Staniulis
- 1999m. Tadas Šarūnas
- 2000m. Gediminas Lukšys
- 2001m. Vismantė Plėštytė
- 2002m. Dovilė Makarevičiūtė
- 2003m. Tadas Jucikas

Lėšas premijai skiria kompiuterijos bendrovė „Alna“.

I – osios vietos laureatė Ieva Selemenavičiūtė

SAUSIO 13-OSIOS STIPENDIJA

Gimnazijoje jau atsirado tradicija įdarbinti JAV pedagogų, kurie mokytų anglų kalbos – tiek šnekamosios, tiek dalykinės. Alfredas Kochas, vienas tokių mokytojų, įsteigė stipendiją Sausio 13-osios aukoms atminti. 2003-iais metais Sausio 13-osios stipendiją gavo Arvydas Bložė ir Žymantas Darbėnas. 2004 metų Sausio 13-osios stipendija paskirta pasaulinės matematikos olimpiados dalyviams. Albertui Ziveničiui ir Daugirdui Kuprioniui.

OLIMPIEČIŲ PASIEKIMAI

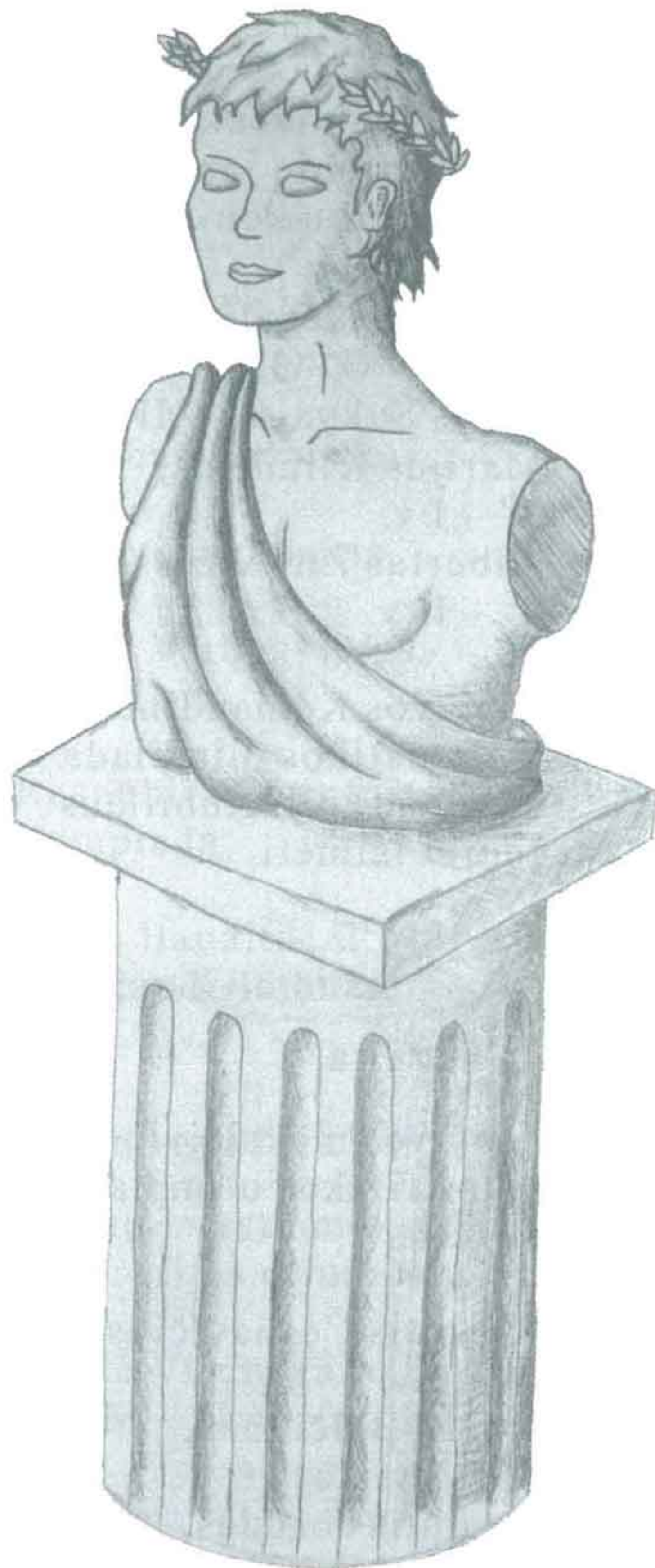
Matematika

Kauno miesto matematikos olimpiada

Vytautas Jakutis, 1 IBM –	I v.
Vidas Paltarackas, 1 IBM –	III v.
Daugirdas Kuprionis, 2 SAMPO –	I v.
Kęstutis Jorudas, 2 SAMPO –	II v.
Darius Sabas, 2a –	III v.
Simonas Tvirbutas, 3 MINOLTA –	II v.
Vytautas Byla, 4b –	I v.

2004-ųjų respublikinė matematikos olimpiada

Daugirdas Kuprionis, 2 SAMPO –	I v.
Vaida Dovydenaitė, 3 MINOLTA –	I v.
Kęstutis Česnavičius, 1 ^b –	II v.
Albertas Zinevičius, 4 ^c –	II v.
Vidas Paltarackas, 1 IBM –	III v.
Gytis Jankevičius, 2 SAMPO –	III v.
Jonas Šukys, 2 ^a –	III v.
Audrius Židonis, 2 SAMPO –	III v.
Marijus Kilmanas, 3 ^b –	III v.
Tadas Varanavičius, 3 ^b –	III v.
Vytautas Byla, 4 ^b –	III v.
Vytautas Jakutis, 1 IBM –	Pagyrimo raštas

Ernestos Džiovalaitės (3 MINOLTA) piešinys

2003-ųjų pasaulinė
matematikos olimpiada
Tokijuje

Andrius Stankevičius,
5^c – bronzos medalis
Žymantas Darbėnas,
5^b – Pagyrimo raštas

XV respublikinis prof.
J. Matulionio jaunųjų
matematikų konkursas

Gytis Jankevičius,
2 SAMPO – II v.
Jonas Šukys, 2^a – II v.
Marijus Kilmanas,
3^b – I v.
Albertas Zinevičius,
4^c – II v.

Lietuvos Komandinė
matematikos olimpiada
akademiko J. Kubiliaus
taurei laimėti

1 – 2 v.

Fizika

Lietuvos moksleivių 52-
osios fizikos olimpiados
II turas

Kęstutis Česnavičius,
1^b – I v.
Rokas Balčiūnas,
4^a – I vieta
Kęstutis Jorudas,
2 SAMPO – III v.
Augustinas Barisas,
3 HP – Pagyrimo raštas

Respublikinis fizikų čempionatas

Tadas Varanavičius, 3^b – I v.
Marijus Kilmanas, 3^b – II v.

2004-ųjų respublikinė fizikos olimpiada

Tadas Varanavičius, 3^b – II v.
Kęstutis Česnavičius, 1^b – III v.
Marijus Kilmanas, 3^b – Pagyrimo raštas

K. Baršausko fizikos konkursas

Tadas Varanavičius, 3^b – II v.
Marijus Kilmanas, 3^b – II v.
Darius Sabas, 2^a – II v.
Rokas Balčiūnas, 4^a – II v.
Jonas Šukys, 2^a – III – IV v.

Chemija

42-osios chemijos olimpiados Kauno
miesto II turas

Kęstutis Česnavičius, 1^b – I v.
Tomas Adomavičius, 3^b – I v.
Remigijus Praškevičius,
1^b – Pagyrimo raštas

2004-ųjų respublikinė moksleivių chemi-
jos olimpiada

Kęstutis Česnavičius, 1^b – Pagyrimo raštas
už labai gerą teorinių užduočių sprendimą
Tomas Adomavičius, 3^b – Pagyrimo raštas
už labai gerą teorinių užduočių sprendimą

2004-ųjų akademiko J. Janickio chemi-
jos konkursas

Kęstutis Česnavičius, 1^b – I v.
Tomas Adomavičius, 3^b – II v.
Evelina Preišegolavičiūtė, 3^b – II v.
Dovilė Žmuidaitė, 2 SAMPO – III v.

Ekonomika

Kauno miesto ekonomikos ir verslo olimpiada

Rugilė Kalesinskaitė, 3 HP –	I v.
Andrius Gurskis, 4 ^a –	III v.
Tadas Mažeika, 4 ^c –	III v.
Aistė Beinoravičiūtė, 3 HP – Pagyrimo raštas	
Marijus Kilmanas, 3 ^b – Pagyrimo raštas	
Eglė Mažonaitė, 4 ^a – Pagyrimo raštas	
Linas Vidžys, 4 ^a – Pagyrimo raštas	
Jonas Šukys, 2 ^a – Pagyrimo raštas	

2004-ųjų Lietuvos moksleivių ekonomikos ir verslo olimpiada

Andrius Gurskis, 4 ^a –	I v.
Eglė Mažonaitė, 4 ^a –	III v.
Rugilė Kalesinskaitė, 3 HP – Pagyrimo raštas	
Jonas Šukys, 2 ^a –	Pagyrimo raštas

Lietuvių kalba

Ignas Kalpokas, 2 SAMPO

Novelių konkurso J. Biliūno 125-osioms gimimo metinėms paminėti laureatas.

Kristina Jucikatė, 3^b

Lietuvos mokinių literatūrinių kūrinių apie gamtą konkurso „Esu aš tas, kurį išugdė žemė“ (B. Brazdžionis) laureatė; Novelių konkurso J. Biliūno 125-osioms gimimo metinėms paminėti laureatė.

Vokiečių kalba

Ieva Selemenavičiūtė, 3 MINOLTA

Kauno miesto vokiečių kalbos olimpiada – V v.
Respublikinė vokiečių kalbos olimpiada – III laipsnio diplomas

Informatika

15-osios moksleivių olimpiados Kauno miesto II turas

Simonas Tvirbutas,
3 MINOLTA – I v.
Marijus Kilmanas,
3^b – II v.
Aurimas Kašauskas,
3 HP – II v.
Antanas Brazaitis,
4^a – II v.
Tadas Varanavičius,
3^b – III v.

Respublikinė informatikos olimpiada

Vytis Banaitis, 2^c – II v.
Marijus Kilmanas,
3^b – III v.

Geografija

Kauno miesto moksleivių geografijos olimpiada

Živilė Vitunskaitė,
1 IBM – II v.

Debatai

Aistė Dumbrytė, 2^c
Andrius Leonidovas, 2^c
Rasa Pletkutė, 4^c

Kauno miesto debatų
turnyras – III v.
Lietuvos debatų
turnyras – X v.

Sveikiname „Metų mokytojus“ (2004 m.)
Bronę Narkevičienę ir Leoną Narkevičių!

Aistė Dumbrytė pateko
į geriausių Lietuvos
debatuotojų dešimtuką.

Anglų kalba

Ieva Kasilauskaitė,
3 MINOLTA
Tautvilas Mečinskas,
3 MINOLTA
Vilius Stančiauskas,
3 MINOLTA

Respublikinis verslo
pateikčių anglų kalba
konkursas – I v.

Dėkojame mokytojams,
parengusiems
olimpiadininkus:

Alvydui Jotaučiui,
Bronėi Narkevičienei,
Leonui Narkevičiui,
Povilui Tvarijonui,
Ramūnui Naujokaičiui,
Angelei Repčienei,
Delijai Rutkūnienei,
Deimai Grevienei,
Birutei Maciulevičienei,
Kęstučiui Duobai,
Laimai Danilavičienei,
Rimantui Leitanui,
Jurgiui Pralgauskiui,
Laurynui Stančikui,
Janinai Degutytei,
Rūtai Kulikauskaitei,
Rimai Lukaševičienei,
Sigitai Dijokienė ir
Laimai Kalvaitienei.

Erikos Sabaliauskaitės (2^c) piešinys

LENGVOSIOS ATLETIKOS REKORDAI

Vardas, pavardė	Rungtis	Rezultatas	Metai
Merginos:			
Jūratė Brazaitytė	60 m	8, 6	2000
Eglė Petraitytė	100 m	13, 9	2002
Eglė Petraitytė	200 m	29, 09	2002
Jūratė Mažulytė	300 m	51, 09	2004
Eglė Petraitytė	400 m	1. 05, 6	2002
Daiva Petkevičiūtė	600 m	1. 59, 4	2001
Milda Juronytė	800 m	2. 40, 6	2003
Rimantė Paulauskaitė	1000 m	3. 40, 3	2000
Sandra Račkauskaitė	1500 m	5. 41, 0	1997
Milda Juronytė	3000 m	13. 53, 83	2002
Rasa Kriukaitė	Šuolis į tolį	4, 56	2002
Kristina Jucikaitė	Rutulio stūmimas (3 kg)	9, 48	2003
Kristina Jucikaitė	Rutulio stūmimas (4 kg)	8, 50	2003
V. Pliuščeva, R. Kriukaitė, I. Selemenavičiūtė, E. Petraitytė	4 x 100 m	56, 8	2002
Vaikinai:			
Edgaras Mielkaitis	60 m	7, 3	2002
Justinas Petkevičius	100 m	11, 5	2002
Justinas Petkevičius	200 m	23, 30	2003
Justinas Petkevičius	300 m	38, 80	2003
Justinas Petkevičius	400 m	49, 26	2003
Justinas Petkevičius	800 m	1. 29, 84	2003
Jonas Kimontas	1000 m	2. 49, 3	2003
Jonas Kimontas	1500 m	4. 32, 21	2003
Vladas Urbonas	2000 m	6. 13, 4	2001
Vladas Urbonas	3000 m	9. 33, 3	2001
Edgaras Mielkaitis	Šuolis į tolį	5, 96	2002
Saulius Barauskas	Rutulio stūmimas (5 kg)	14, 81	2002
E. Mielkaitis, L. Vidžys, J. Denafas, J. Petkevičius	4 x 100 m	47, 02	2003
A. Metrikis, J. Petkevičius, A. Mačiulis, S. Morkevičius	800 + 600 + 400 + 200	5. 26, 4	2002

Mildos Šabūnaitės (3 MINOLTA) fotografija

The background of the page is a complex, abstract composition of thick, expressive brushstrokes. The color palette is dominated by various shades of green, from dark forest green to bright lime green, with some areas of yellow and brown. The strokes are layered and textured, creating a sense of depth and movement. In the bottom right corner, there is a dark green horizontal banner with the word 'Gimnazija' written in a bold, white, sans-serif font.

Gimnazija

ABITURIENTŲ KLASĖ – A

Aš jūsų visai nepažįstu ir ne dėl to, kad gana trumpai bendraujame, o todėl, kad netikiu visišku pažinimu. Pamačiau tik mažytį jūsų trupinėlį: įvairovės siekimą, motyvaciją, labai paprastą ir nuoširdų kūrybingumą, nerimo ir baimės akimirkas, intelektualius pokštus, jausmingumą, tuščią plepumą bei gilų dėmesį. Ir jūs patys esate kaip trupinėliai, o jūsų klasė – trupinėlių, patekusių į skirtingus pyrago sluoksnius, suma. Aš labai džiaugiuosi, kad jūs nesate viename to pyrago sluoksnyje, kad esate kokybiškai turtingas gabalėlis.

Konfucijus yra pasakęs: „Pasirink mėgstamą darbą, ir toliau gyvenime nė vienos dienos nereikės dirbti“. Tikiu, kad jūsų pasirinkimas atneš jums laimę.

Daiva Ivanauskaitė, 4^a auklėtoja

Vaida Alkovikaitė

Rokas Balčiūnas

Gytė Barilaitė

Antanas Brazaitis

Rūta Bražinskaitė

Edvardas Cickevičius

Karolina Danilaitė

Andrius Gurskis

Vytautas Jankūnas

Virginija Kalinauskaitė

Mantas Labeikis

Audronė Lukoševičiūtė

Eglė Mažonaitė

Simona Petrošiūtė

Idilė Ramanauskaitė

Povilas Redko

Karolis Šeškus

Vytis Šibonis

Asta Spulytė

Jovita Stoškutė

Marija Vaitkutė

Dainius Velykis

Linas Vidžys

Gintarė Vizgaitytė

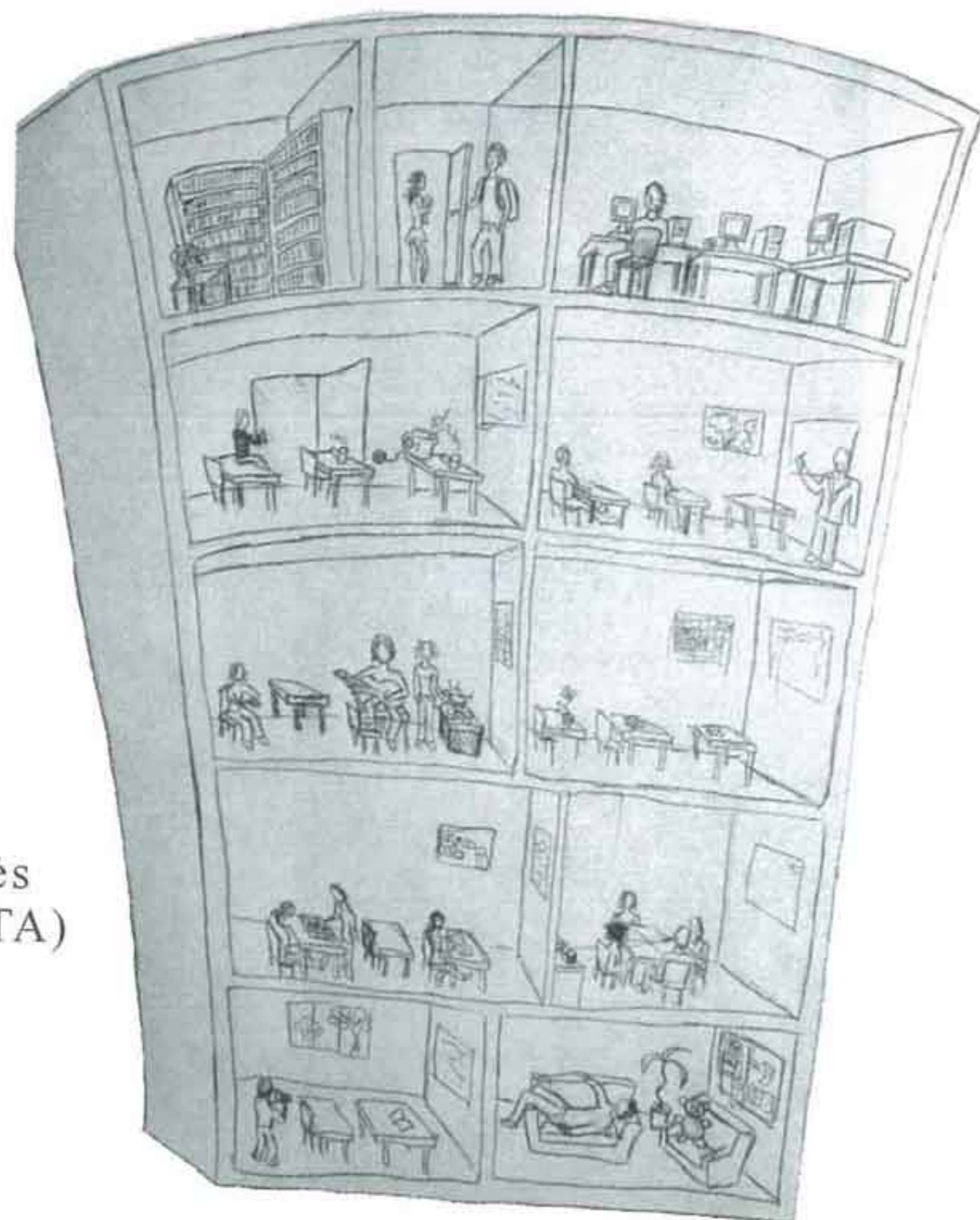
Abiturientų klasė – A

Kur buvęs, kur nebuvęs vieną kartą atsirado mažas žmogeliukas. Tėvai jo kažkokie keisti buvo, tad davė vietoj vardo kodą ir pavadino 13^a. Po nelaiminga žvaigžde buvo gimęs vaikas, tad gyventi sunkiai sekės. Turėjo plaukus gražius, bet tris pametė kažkur, pabėgo jie savom kojytėm į skirtingas puses. Išdykęs buvo ir viską suprasdavo atvirksčiai: per pamokas kalbėdavo, nors reikėjo tylėti, ir tylėdavo, kai buvo prašomas kalbėti. Taip ir gyveno tas vaikas. Labai aktyvus buvo, ketverius metus visur reikėsi, lankėsi, o ypač dažnai rodėsi nulių krikštynose – su šypsena veide ir draugiška lazda rankoje. Už aktyvumą buvo netgi nominuotas ir apdovanotas gaidžiu, kurį po to praktiškai panaudojo. Mamas dvi turėjo, nes kažkaip panorė tėvas jaunesnės ir susirado kitą. Daug juokėsi vaikas, kartais pasimokydavo ir viskas gana sklandžiai ėjosi. Kasmet vis tikėjosi būti perkrikštytas kaip ir draugai, gauti žymios firmos pavadinimą, bet dėl savo nelaimingos dalios jam to taip ir neteko sulaukti. Tiesa, buvo ir organizatoriumi, nes pats vienas suorganizavo futbolo lygą ir labai tuo didžiavosi. Ir didis menininkas buvo, reikėsi visose meno srityse, pats net keletą atrado, tačiau pripažinimo nesulaukė.

Na, o kas dabar?

Abiturientų klasė – B

Esam XIII Gimnazijos laida, įsikūrę trečiame aukšte priešais jauniausius gimnazistus (su kuriais retkarčiais apsimėtom maisto likučiais, trintukais, žiemą – sniegu ir dar velniaižin kuo. . .) Gerai, kad tarp mūsų mažai prietaringų, nes kartojasi skaičius trylika – turim trylika merginų ir trylika vaikinų – dvidešimt šešis labai skirtingus, bet kartu puikiai sugyvenančius piliečius. Ko tik čia nerasi: mokslukų ir tinginių, genijų ir visiškų blondin(i)ų, feminisčių ir šovinistų, matematikų ir menininkų, futbolo fanų ir krepšinio mėgėjų. Ir kaip bebūtų keista, tie dvidešimt šeši unikalūs asmenys puikiai sutaria. Aišku, pasitaiko visko – nuo klasės aštrialiežuvių neretai nukenčia vienas ar kitas (o dažniausiai mokytojai ;)), bet tai ne iš piktumo, o norint pajvairinti gyvenimą. Be nors vieno iš mūsų, klasė būtų jau nebe ta, nes čia nėra nė vieno nereikšmingo ar nereikalingo. Ir nors kartais mes ne itin draugiški vieni kitiems, bet bėdoje visada vadovaujamės principu-visi už vieną, vienas už visus. Mes sudarome išskirtinę grupę, kuriai išsiskirstyti bus labai liūdna, nes mums XIII b – tai klasė, kurioje stipriausiai mokytasi, mylėta, tylėta, pykta, šypsotasi, juokauta, verkta ir tikėta. Savimi ir draugais.

Ernestos
Džiovalaitės
(3 MINOLTA)
piešinys

ABITURIENTŲ KLASĖ – B

Gražūs jaunystės metai... Daug įvairiausių kelių... Kur pasukti? Ten, kur širdis traukia, ten, kur protas veda. Juk gyvenimas – kaip daina. Žodžius kuria pats žmogus, o melodiją – laikas. Tegul toji melodija įkvepia didžiosioms svajonėms, ryžtingiems žingsniams, prasmingiems darbams.

Rūta Kulikauskaitė, 4^b auklėtoja

Vytautas Byla

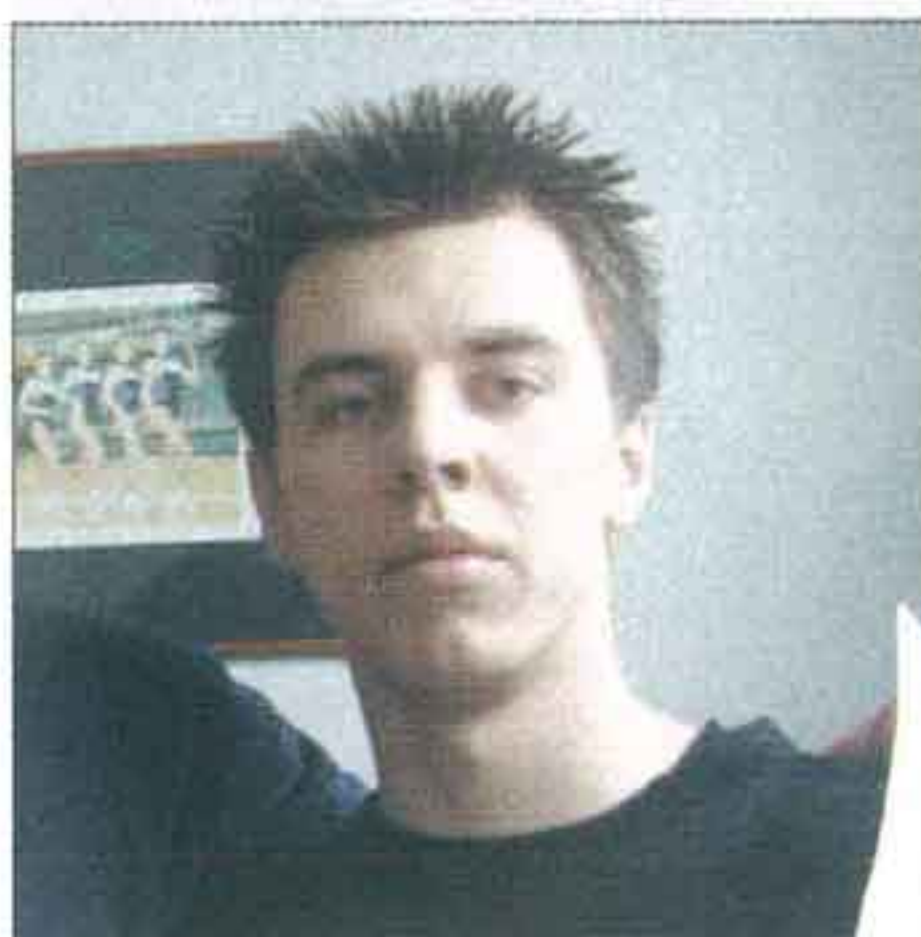
Lina Burneikytė

Kęstutis Čižauskas

Rokas Daugėla

Karolis Gulbinas

Eglė Jančiauskaitė

Kristina Jucikaitė

Milda Juronytė

Aurelija Klimantavičiūtė

Tadas Kudrius

Kęstutis Kuršelis

Marius Linkevičius

Mindaugas Mačiulaitis

Agnė Mackevičiūtė

Povilas Mankus

Paulius Mikutis

Birutė Nazaraite

Rasa Paulauskaitė

Petras Ražanskas

Asta Rinkevičiūtė

Dovilė Rinkūnaitė

Toma Valytė

Danas Vasikevičius

Kristupas Veteris

Greta Zubrutė

Agnė Žukauskaitė

ABITURIENTŲ KLASĖ – C

Ach, kokie gi jie, tie „cekai“? – sfinksai, miegančios gražuolės, verksniukai? – Gal... Aktyvūs, bendraujantys, mieli, draugiški? – Gal... Bet jie visada, visais laikais kitokie nei „akai“ ar „bekai“. Kas paaikškins tą klasės fenomeną, kai per prievartą surinkti skirtingi individai sudaro tą savitą, nepakartojamą visumą, klasės veidą. Pabuvom vienos visumos dalimi, greit sudarysim kitas jungtis. Tai gal svarbiausia – visur išlikti savimi? Tik nuo mūsų priklauso, kokiame pasaulyje mes gyvensime. Linksma žmogus susikuria linksmą pasaulį, niūrus žmogus – niūrų. Tad gal kai ką pamirškite, kai kam atleiskite, kurkite ir GYVENKITE.

Neringa Požerienė, 4c auklėtoja

Miglė Armonaitė. Visad besišypsantis, vietoj nenustygstantis žmogeliukas.

Aurelija Bachovaitė. Klasės seniūnė. Karštai gestikuliuojanti rankomis ir visada reiškianti įdomią nuomonę.

Marija Bartkevičiūtė. 40% juoko, 30% draugiškumo ir 30% išminties – tai Marija.

Simonas Bartašius. Toks pat nuoširdus, koks ir didelis.

Arūnas Čiukšys. Mielas, švelnus, droviai raustantis breikeris.

Julija Ciurupa. Artistiška, emocionali, atsakinga, draugiška, tiesmukiška. Amžina kovotoja už tiesą.

Aušra Džiugytė – mūsų meniškoji siela, mokanti nesukti galvos. Tai mergina, turinti tūkstantį skirtingų „aš“.

Giedrė Grigaitė. Tai šalta – kraujiškiausia pana klasėje. Jos nesujaudinsi niekuo, nes jai viskas „DZIN“.

Laima Jusaitė – žavi, protinga, be galo moteriška būtybė. Superžmogus, tikra asmenybė.

Justinas Kulvietis – tai karštakošis krepšininkas, bet jei į jį kreipsies su šypsena, Justas visada padės.

Andrius Kavaliauskas. Geras, ramus žmogus, kuris niekad neatsisako padėti.

Rūta Kupčiūnaitė. Be galo nuoširdi, draugiška ir miela Kaišiadorių paukštytė.

Andrius Maštavičius. Puikiai išmano tai, ką vyras turi išmanyti.

Tadas Mažeika. Tikras suvalkietis, nuoširdžiai besistengiantis siekti savo tikslo.

Eglė Mečinskaitė. Universalus žmogus, su kuriuo gali kalbėtis apie viską.

Mindaugas Levulis – jei šviečia saulė, jis mokosi, jei lyja – jis mokosi, o jei oras neaiškus, jis mokosi dar labiau.

Kamilė Mockevičiūtė. Iš pirmo žvilgsnio atrodanti labai rami, tačiau pabendravus atsiskleidžia jos karštas ir audringas charakteris.

Dovilė Naruševičiūtė. 4c klasės atstovė sekretoriatui ir mokytojų kambariui; šokėja, mėgstanti organizuoti masinius pasilinksminimus

Indrė Nausėdaitė. Švelni, glėžnutė mūsų mergytė. Išvaizda apaulinga, intelektas nepralenkiamas.

Rasa Pletkutė. Tikslą siekianti ilgakoję debatininkė.

Inesa Treščenkina. Ekscentriška, sarkastiška, puikiai klubus judinanti mergina.

Darius Valaitis. Fizikas, futbolo ir sunkiosios muzikos mėgėjas, tylus, ramus vaikinąs.

Albertas Zinevičius. Nedaug kas gali pasigirti turintis savo diplomų knygą.

Aidas Unika. Ilginavo klasiokų gyvenimą ne-realiai juokingais paštais, savo veiklą tęsiantis Londone.

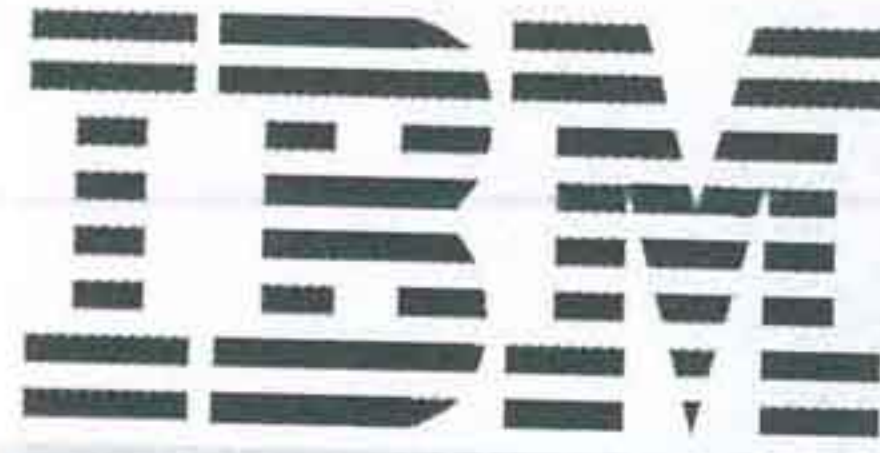
HP KLASĖ

Ketvirtame Gimnazijos aukšte yra durys. Tokios kaip ir visos – baltos, stačiakampės, bet... kitokios. Ant tų durų kabo lentelė. Lentelėje įrašytos raidės iš tolo šaukia: čia gyvename mes, 3 HP. Įeikite. Jus iš karto pasitiks juokas, šypsenos, linksmi veidai, kartais – „draugiškas“ triukšmas. Susipažinkime. Tai mes: Milda ir Agnė, Vaida ir Edita, Dovilė, Ruginukė, Kristina, Asta, Julas, Stonys, Kantautas, Paulėnas, Indrė, Živilė, Jūratė, Neringa, Aistė, Karolis, Lipskis, Mindė, Gedas, Gytis, Šefas, Barisas, Joneliūnas ir Benamis. Juk tik pernai sėkmingi stojamųjų egzaminų rezultatai mus suvedė, o šiandien mes – jau tikra šeima. Ne bet kokia šeima. Viską ir visur mes darome kartu – mokomės, geriam arbatą, grojam ir dainuojam, juokiamės ir liūdim, laimim ir pralaimim... Tiesiog gyvenam. Mes vieningi, bet kartu ir labai skirtingi. HP klane murkdosi nemažai muzikantų, šokėjų, aktorių, futbolininkų, literatų ir informatikų, istorikų, „profesorių“ ir ne tokių proto galiūnų bei šiaip įdomių žmonių. Klasėje gyvuoja Hip – hopo kultūra, Gimnazijos stiklus savaitgaliais drebina Kantautas band. Skaičius 13 mums ypatingas: bene vienintelė klasė Gimnazijoje, kur merginų skaičius toks pat kaip vaikinų! Su savo šauniaja auklėtoja priešaky – mes viena darni komanda: greitai gimsta šaunios idėjos, iš jų – renginiai... Jos dėka esame tikrai meniškai apsišvietę, o muziejų lankymas – mūsų „arkliukas“.

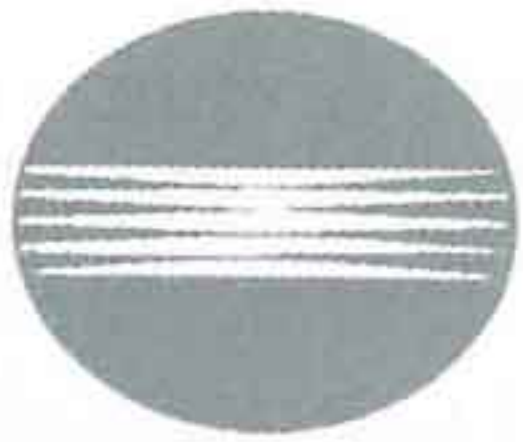
Mylim vasarą, atostogas, nuostabias išvykas į gamtą, tačiau labiausiai mus traukia vėl sugrįžti atgal, į tą baltą ir jaukią Gimnaziją, į savo klasę... Čia ant sienos kabantis „HP“ laikrodis skaičiuoja mūsų šaunaus gyvenimo minutes. Tokio gyvenimo, kurį patirti galima tik mūsų HP!

IBM KLASĖ

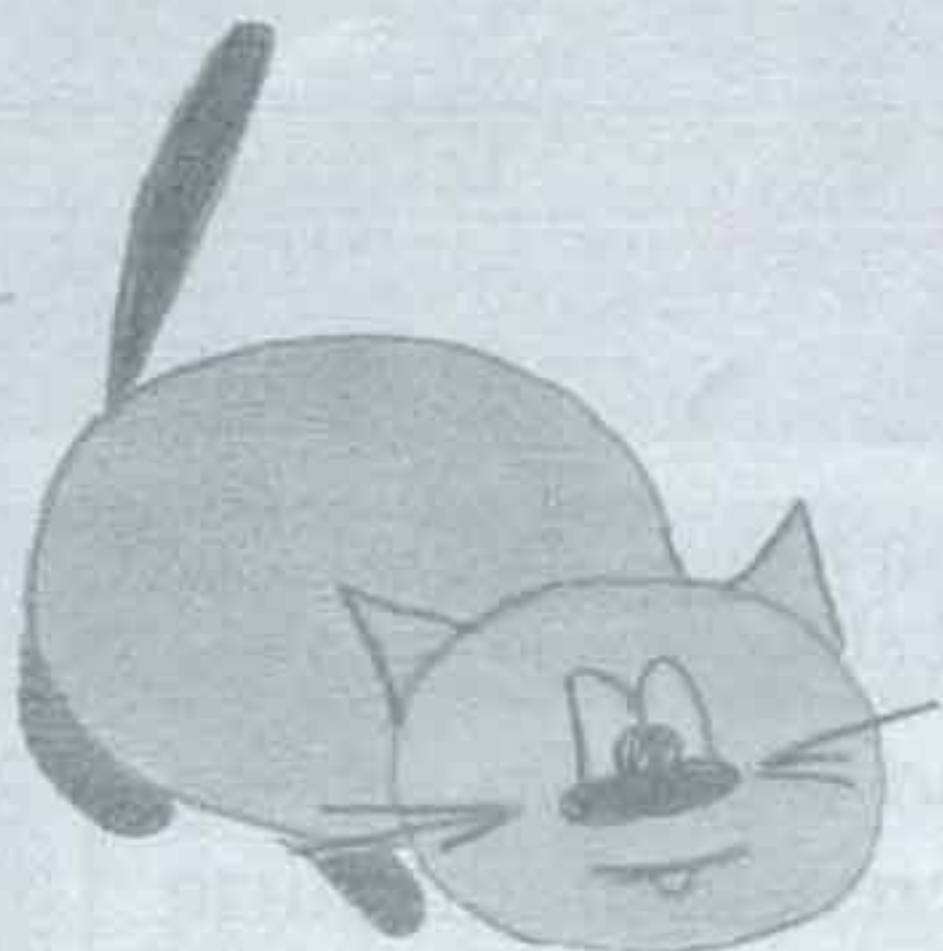
Prieš įstojant į gimnaziją, mes visi buvome įtikinėjami, kad KTU taps mūsų antraisiais namais. Aš tikėjau, kad čia mūsų laukia įvairūs renginiai ir kad moksleiviai patys imasi iniciatyvos juos organizuojant. Be to, tikėjau, kad čia daug aukštesnis mokymo lygis ir daug šiltesni santykiai tarp mokytojų ir moksleivių. Taigi puikiai žinojau, ko stoju į šią gimnaziją ir kad man čia labai patiks. Bet niekada negalėjau tiksliai įsivaizduoti, kaip stipriai aš prisirišiu prie savo „antrųjų namų“. Dabar aš jaučiu, kad nebūtinai turiu iš karto po pamokų grįžti namo, ir matau, kad mano klasiokai jaučiasi taip pat, beveik niekas neiškelduoja namo sulaukęs mokslų dienos pabaigos – mes turime daugybę užsiėmimų (visgi daugiausia žaidimų). Viskas prasidėjo nuo stalo teniso, tada buvo stalo žaidimas vadinamu „Rummy“, kortos ir galiausiai šiuo metu siautėjanti šachmatų karštligė... Na, ir nepamirškime nuolat populiarių kompiuterinių žaidimų, kaip antai „Tibia“, „Q2“. Bet šie užsiėmimai sparčiai pakeičiami kitais, nes visų gerbiamas direktorius Bronislovas Burgis, nenorėdamas, kad mūsų langai eitų niekais, profilaktiškai ateina ir išpeikia žemo lygio žaidimus (žinoma, su šachmatais jam tai sekasi sunkiai). Bet negaliu teigti, jog tai vienintelė nauda iš šio žmogaus – anaipol, visada aiškiai pabrėždamas, kaip mumis visais – „tautos žiedais“, „geriausia gimnazija Europoje, o gal net visame pasaulyje“ – jis didžiuojasi, įkvėpia mus „siekti tobulybės“. Tai jis pasiekia ne vien rodydamas savo pasididžiavimą, bet ir savo dovana visus išversti iš koto (gimnazistų kalba sakant, „užvartyti kiekvieną“). Taip mums išgirdus labai įdomų jo požiūrį į gyvenimą bei labai įdomiai interpretuotą kitų požiūrį ir dar labiau visa tai perfrazavus mes gauname gyvenimą gimnazijoje, pilną nesibaigiančių juokų ir naujų, kartais absurdiškų, bet labai originalių idėjų.

„MINOLTA“ KLASĖ

MINOLTA

Prasidėjo viskas 2001-ųjų rugsėjį, kai mus, dvidešimt penkias poras didelių, naujovių ir permainų ištroškusių akių suvedė (kas – likimas ar L. Narkevičius, iki šiol iki galo neaišku) į baltą klasę su garbingu užrašu ant durų – „MINOLTA“. Tada ir prasidėjo mūsų istorija... Esam čia jau trečius metus. Net patiems nesitiki, kad taip ilgai... Per visą šį laiką užgyvenome gitaristų, pianistų, klarnetininkų ir kitokių muzikantų, fotografų, dailininkų, poetų ir aktorių, matematikos, fizikos ir kompiuterių asų, vieną prezidentę, šešis skustus, didžejų, dvi vedėytes ir vieną naują veidą. Nemažai, a? Kasdien pas mus – hipiškos sielos ir metalo dvasia, gaujų karai, beveik muilo operų lygio intrigos, žygeiviai ir „starcraft'o“ vergai, rašytojai ir skaitytojai, veikiantieji ir stebėtojai... Mūsų daug, mes skirtingi, ir mes vieni be kitų nebegalim. Nebegalim ir be savo auklėtojos. Ji mus ne tik anglų kalbos moko, bet ir gyvenimo išmintimi neretai apdalina. Ir į teatrą nueiti pasiūlo. O mes jau žinom, kad auklėtojos išrinktus spektaklius pamatyti tikrai verta! Suradę bendrų pomėgių, kartu praleidžiam ne tik pamokas, bet ir didelę dalį laisvalaikio – vieni į koncertus, kiti – į klubus, teatrą, tretį gimnazijoje lieka gitara pabrazdinti... Galiausiai nebe taip svarbu pasidaro, ką veikti, svarbiausia – būti kartu. Ypač tada, kai tyliai prisimename, jog „Minolta“ būsimė jau tik metus...

Vilmos Blėkaitytės
(2 SAMPO) piešinys

„SAMPO“ KLASĖ

Ką galėtume pasakyti apie save? Kad esame

geri? Tai jokia naujiena – blogų Gimnazijoje nė su žiburiu nerasi. Kad esame geriausi? Tuo įžeistume kitus gimnazistus. Tad pabandydysime rasti kompromisą ir pasakyti: mes esame nuostabūs.

Kodėl mes tokie esame? Na, niekas nepaneigs, kad mes – prezidentinė klasė. Sunku pasakyti, kiek tai visų mūsų nuopelnas, tačiau, kaip bebūtų, patyrėme, kad aplinka svarbi bet kuriam prezidentui. Jei kas nors sakys kitaip, žinokite – tai sąmokslas.

Gerai mūsų nepažįstantis žmogus, pažvelgęs į mokslo rezultatus, galėtų papriekaištauti. Juk mes ne geriausiai besimokanti klasė tik todėl, kad didelę dalį dėmesio nukreipiame kitur, į savo pamėgtas sritis. Reiškiamės daugelyje pačių įvairiausių sričių, turime, esame tapę prizininkais srityse nuo literatūros iki matematikos, fizikos ar chemijos, dalyvaujame konferencijose, diskutuojame... ką čia viską ir beišvardinsi.

Pasiekimai pasiekimais, tačiau net ir juos atėmus liktume savimi. Kodėl? Nes ne tai gyvenimesvarbiausia. Svarbu yra atmosfera. Kol nesimokiau šioje klasėje, negalėjau įsivaizduoti, jog į gimnaziją galima eiti su malonumu (aišku, pasitaiko išimčių, tačiau jos dažniausiai būna susiję su kontroliniu, kuriam neužteko laiko pasiruošti). Suprantama, būtų naivu tikėtis, kad visur ir visada sugebame gyventi santarvėje, be menkiausių konfliktų – vargu ar tai įmanoma. Gal kartais vieni kitų atžvilgiu ir pasielgiame kvailai ar nederamai, tačiau išties smagu, kad per dvejus kartu praleistus metus neįvyko nieko, kas ilgam sudrumstų skaidrius draugystės vandenį.

„Kiekviena akimirka savyje neša Amžinybę“ – rašė Paulo Coelho. Malonu, kad sugebame jas pagauti. Dabar galbūt nuostabiausias laikotarpis mūsų gyvenime, turime dėkoti likimui, kad suvedė mus drauge – tik drauge galime patirti tai, kas jame nuostabiausia.

■ GIMNAZIJOS MOKSLEIVIŲ VALDŽIA

Moksleivių Taryba

(toliau MT): sprendžia moksleiviams kylančias problemas, koordinuoja popamokinę veiklą, stengiasi užmegzti bei palaikyti santykius su kitomis Lietuvos bei užsienio mokymo įstaigomis bei institucijomis. MT glaudžiai bendradarbiauja su Gimnazijos prezidentu, prisideda rengiant įvairius projektus, renginius. Kauno technologijos universiteto Gimnazijos MT sudaro 12 žmonių. Kiekviena klasė privalo išsirinkti žmogų, kuris yra deleguojamas į MT, privalo lankyti MT posėdžius ir informuoti savo klasę apie naujienas, Gimnazijoje vykstančius renginius. Jeigu klasės atstovas nelanko MT posėdžių, MT turi teisę jį nušalinti ir pasiūlyti klasei savo nuožiūra jai tinkamą žmogų. MT turi savo išdininką ir pirmininką, perrenkamą kas metus. Šiomet MT pirmininkauja Audrius Gediminskas.

Gimnazija, kaip ir dauguma kitų mokyklų, renka moksleivių prezidentą, tačiau iš kitų mokyklų išsiskiria tuo, kad prezidento pareigos apima kur kas platesnę sritį. Todėl rinkimų mėnuo – įtemptas laikotarpis.

Šiais mokslo metais, gruodžio mėnesį, įvyko aštuntieji KTU Gimnazijos prezidento rinkimai. Antrajame ture nurungęs buvusią prezidentę Ievą Selemenavičiūtę (3 MINOLTA) septintuoju (yra buvę ir dvi kadencijas

trukusio prezidentavimo atveju) Gimnazijos prezidentu tapo Audrius Židonis (2 SAMPO). Nors Audrius buvo išrinktas ne už rinkiminius pažadus (kurių beveik nedalino), tačiau jis nesėdi rankų sudėjęs.

Šiometinis Gimnazijos prezidentas nuolat bendradarbiauja su įvairiomis moksleivių organizacijomis – Lietuvos moksleivių sąjunga, Moksleivių verslo klubu, Europos jaunimo parlamentu ir t. t. ; suorganizavo šešių moksleivių delegaciją į atranką, kurios metu eksprezidentė Ieva Selemenavičiūtė tapo EJP nare (balandžio mėnesį ji dalyvavo Didžiojoje Britanijoje vykusioje jaunimo konferencijoje). Šiuo metu daugiausiai dėmesio prezidentas skiria respublikiniam Verslo pateikčių anglų kalba konkursui, kartu su komanda kuria Gimnazijos reprezentacinį kompaktinį diską, taip pat jo iniciatyva pradedamas įrašinėti Gimnazijos muzikis kompaktinis diskas.

Tai tik pradžia – ateityje gimnazistai iš prezidento gali tikėtis dar daugiau, negu jis iki šiol yra atlikęs.

Andrius Gediminskas ir Audrius Židonis Lietuvos moksleivių sąjungos asamblėjoje

Attractive English. Patrauklus vadovėlis.

Didelis žodynas knygoje ir kompiuteryje. (702 psl.)

Parengti pamokoms 62 moduliai, Answer Key, How English Works, Tests – knygoje yra visko, ko reikia mokant anglų kalbos vidurinių mokyklų ir gimnazijų vyriausiųjų klasių moksleivius arba mokantis savarankiškai. Kiekviename modulyje (skiriamas 2-4 pamokoms) yra tekstų skaityti, gramatikos, pratimų, užduočių. Pateikiama įvairi anglų kalba – nuo V. Šekspyro iki slengo. Užduotys patrauklios, įdomios.

Prie vadovėlio yra Mokslų akademijos premiją pelniusi terminio žodyno programa. Tai originali lietuviška anglų – lietuvių ir lietuvių – anglų kalbų žodyno programa „Windows“ terpei. Vartotojas lengvai gali surasti, įterpti, ištrinti žodžius ir temas, išspausdinti pageidaujамų temų žodžius.

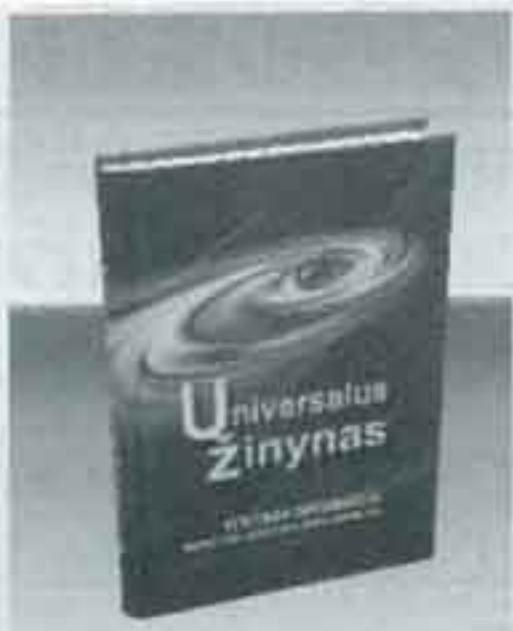
„Let's go“ – neseniai išleista anglų kalbos knyga (komplektą sudaro knyga ir kompaktinis diskas), kurioje galima susipažinti su amerikiečių ir britų anglų šnekamosios ir rašytinės kalbos ypatumais, skirtumais, išgirsti, patiems įsitinkinti ir palyginti, kokia įvairi ji gali būti. Be to, knygoje gausu vertingų ir dažnai vartotinių posakių, kurie padės plėsti savo anglų kalbos žodyną.

Matematikos formulių rinkinys. Moksleiviams ir studentams. (36 psl.)

Trečioji laida populiariausio (nuo 1995 metų parduota per 20 000 egz.) matematikos formulių rinkinio. Svarbiausios mokyklinio ir universitetinio matematikos kurso formulės,

Greitkelis į gimnaziją. Testai, užduotys, patarimai, atsakymai. (223 psl.)

Knygoje yra 1997- 2001 metais stojusiems į KTU Gimnaziją pateikti lietuvių, anglų ir vokiečių kalbų, matematikos, fizikos, gamtos mokslų ir bendrojo išsilavinimo testai. Į KTU Gimnaziją priimami moksleiviai iš visos Lietuvos. Aštuntųjų ir devintųjų klasių moksleiviams rengiami „Mokslo lyderių turnyrai“ (penki per metus). Leidinyje patiekiamas „Mokslo lyderių turnyrų“ ir atrankinių testų užduotys bei atsakymai.

Universalus žinynas. Antroji laida. (303 psl.)

Pagrindiniai skyriai: pasaulėžiūra, lietuvių kalba ir literatūra, anglų kalba, vokiečių kalba, lotynų kalba, rusų kalba ir literatūra, matematika, fizika, astronomija, chemija, informatika, istorija, geografija, biologija, kūno kultūra, dailė, muzika. Žinovų parengta **esminių faktų santrauka. Viena labiausiai perkamų knygų.**

Interneteka. Trumpiausias kelis į interneto lobyną. (151 psl.)

Teminė įdomių ir svarbių interneto svetainių apžvalga. Į 29 skyrius (anglų kalba, automobiliai, fotografija, kosmetika, patiekalai, istorija, menas ir kt.) tilpo per pusę tūkstančio interneto svetainių adresų su trumpais svetainės turinio aprašais ir kai kuriais duomenimis iš svetainių. Sutaupo naršančiųjų po internetą laiką.

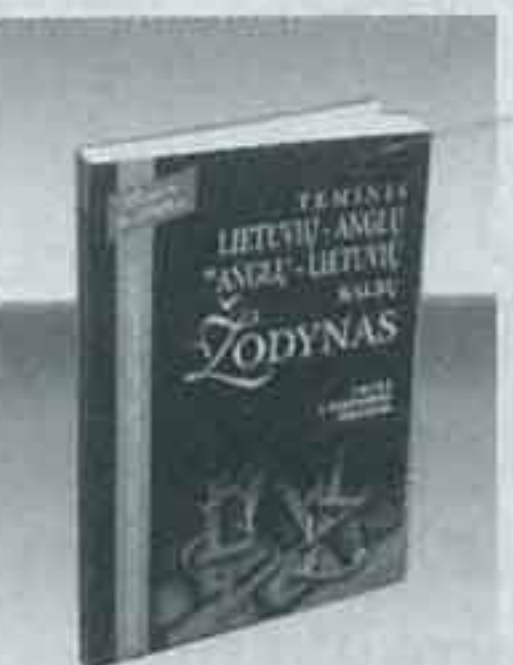
Rinktiniai patarimai. Visiems kompiuterijos aistruoliams. (263 psl.)

Tai 393 klausimai iš įvairių kompiuterijos sričių (diskai, vaizdas, garsas, BIOS, „Linux“, „Windows“, „Office“, virusai ir kt) ir žinovų atsakymai, paruoštukės (trumpi patarimai) ir kompiuterijos bendrovių adresai.

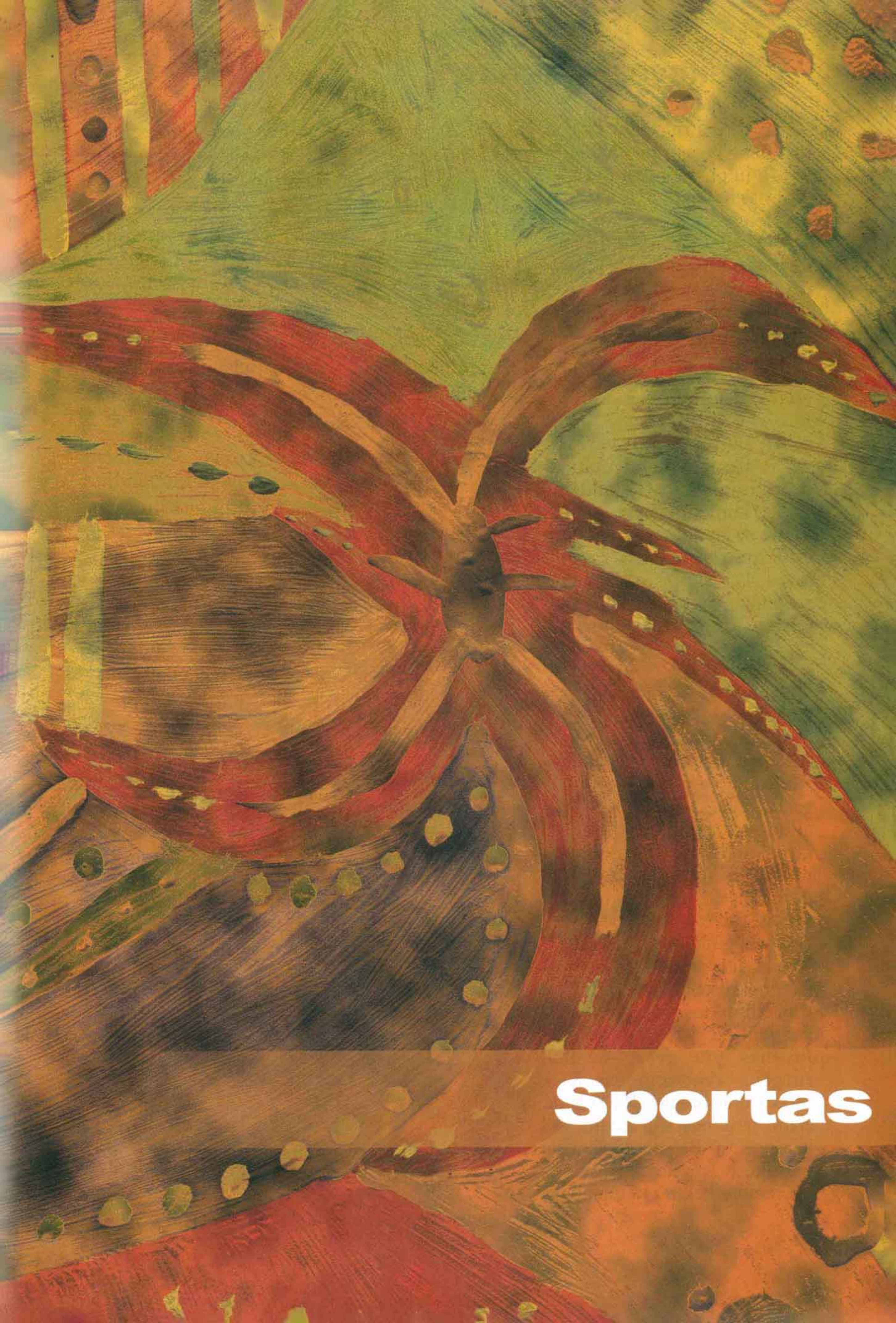
Kompiuterija. Mokymosi knyga studentams, moksleiviams, entuziastams. (587 psl.)

Tai de facto sustiprinto informatikos mokymo vadovėlis vidurinėms mokykloms. Aiškiai ir suprantamai išdėstyti „Windows“, „Word“, „Excel“, „Access“, „CorelDRAW“ pagrindai, plačiau nagrinėjamas programavimas „Paskalio“ ir „Delphi“ priemonėmis. Pateikiami skaitinių metodų pagrindai, duomenų apie daugialypės terpės sistemas. Labai populiari knyga.

Teminis lietuvių – anglų ir anglų – lietuvių kalbų žodynas. (184 psl.)

Parengtas naudojant teminio žodyno programą (žr. 1 p.). Žodžiai suskirstyti į 72 temas ir potemes, todėl patogu mokytis tam tikros tematikos žodžius. Visi žodžiai, jų vertimai ir komentarai įrašyti knygos autorių, todėl žodyne nedaug retai vartojamų arba intuityviai suprantamų (tarptautinių) žodžių. Temos – kalendorius, žvėrys, paukščiai, žuvis, augalija, žmogus, raštija, sportas, muzika, spalvos, garsai, kompiuteris – aktualios

Sportas

LENGVOJI ATLETIKA

Tik iškiliausių lengvaatlečių rezultatai geriausiai apibūdina ne tik jų pasiekimus per visą Gimnazijos istoriją, bet ir lemia lengvosios atletikos raidą šalyje. Prisiminkime tuos, kurie sėkmingiausiai gynė respublikos sportinę garbę.

Tai Mindaugas Butkus (trečioji laida). Europos taurės II-os, Danijoje trečiosios vietos laimėtojas (2003 m. – 4 x 100 m – 3. 11, 0 min), Baltijos šalių varžybų ir LR pirmenybių čempionas ir prizininkas. Tačiau didžiausias jo laimėjimas yra 2003 m. Lietuvos čempionate pasiektas 400 metrų bėgimo rezultatas – 47, 81 s. Tai penktas rezultatas per visą respublikos lengvosios atletikos istoriją.

Kita mūsų viltis – Gimnazijos auklėtinis Justinas Petkevičius. Rezultatai kol kas atsilieka nuo Mindaugo, tačiau Justinui dar tik devyniolika. Nėra lengva patekti į 50-ties geriausių bet kurios lengvosios atletikos rungties rezultatų tarpą. Justino 400 m bėgimo rezultatas – 49, 26 s – užima garbingą 28-tą šios lentelės eilutę. Beveik lygiavertis yra 800 m bėgimo rezultatas – 1. 53, 39 min. Jis yra 2003 m. Jaunių ir jaunimo respublikos čempionas ir prizininkas, rinktinės narys. Pažvelkime į rekordų lentelę. Justinas yra pusės bėgimo rungčių rekordininkas. Kiek reikės Gimnazijos lengvaatlečiams pastangų ir prakaito, kad juos įveiktų? Belieka nuoširdžiai palinkėti sėkmės rengiantis 2008 metų Pekino olimpiadai.

2003 metai gimnazijos lengvaatlečiams buvo palankūs. Kauno moksleivių pavasario kroso varžybose jie iškovojo komandinę 2-ąją vietą. Čempionais tapo Veronika Pliuščeva (4 IBM) – 1500 m (7. 06, 9) ir Justinas Petkevičius (4^c) – 2000 m (6. 49, 7), o vicečempione – Milda Juronytė (3^b) – 1000 m (4. 16, 2). 2-os komandinės vietos laimėtojai tapo Ieva Semelenavičiūtė (2 „Minolta“), Skirmantė Jurevičiūtė (2 „Minolta“), Mindaugas Kuprionis (2 „Minolta“), Jonas Kimontas (4 IBM) ir Tadas Žiemys (2 SAMPO).

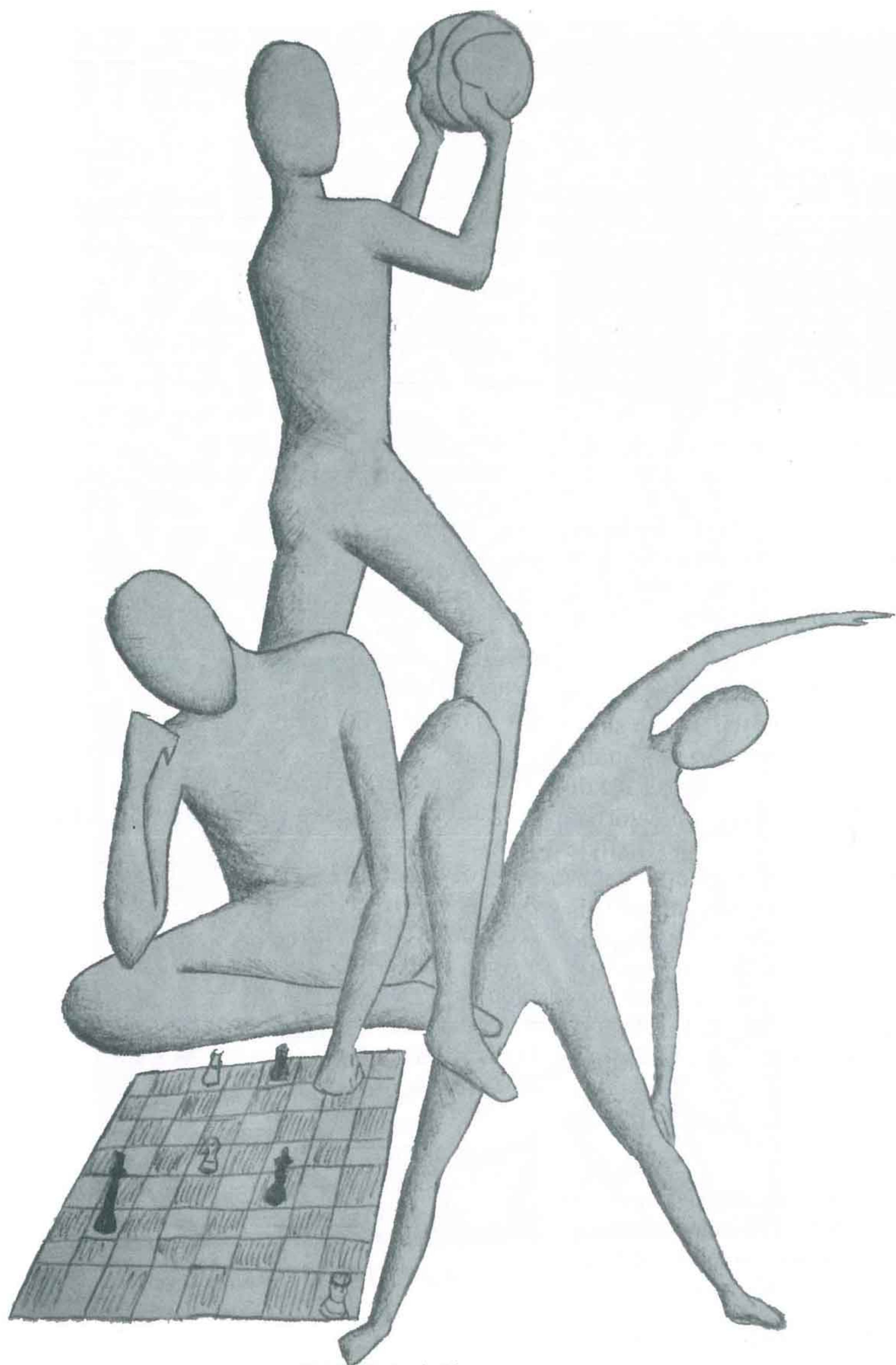
Kauno moksleivių kroso estafėčių varžybose lengvaatlečiai iškovojo komandinę 3-iąją vietą. Startavo Veronika Pliuščeva, Ieva Semelenavičiūtė, Milda Juronytė, Rasa Kriukaitė, Justinas Petkevičius, Jonas Kimontas, Mindaugas Kuprionis ir Tadas Žiemys.

Gimnazijos lengvaatlečiai sėkmingai rungtyniavo 2003 metų moksleivių sporto žaidynėse. Čempionų vardus iškovojo Justinas Petkevičius – 400 m – 50, 8s. ir Milda Juronytė – 800 m – 2. 40, 6 (Gimnazijos rekordas). Eglė Petraitytė, Rasa Kriukaitė, Milda Juronytė ir Ieva Semelenavičiūtė laimėjo 3-iąją vietą 4x100 m estafetėje (57, 8 s). Kristina Jucikaitė, stumdama rutulį (3 kg) pasiekė gimnazijos rekordą – 9, 48 m. Jonas Kimontas bėgdamas 1000 m nuotolį taip pat pagerino gimnazijos rekordą – 2. 49, 3 min. Merginos iškovojo 3-iąją, o vaikinai – 4-ąją komandines vietas.

SELL studentų žaidynėse Justinas Petkevičius pasiekė 400 m bėgimo rezultata – 51, 01 s ir 800 m – 1. 58, 94 min. Jonas Kimontas 1500 m nubėgo per 4. 32, 3 min. (Gimnazijos rekordas). Edgaras Mielkaitis, Linas Vidžys, Julius Denafas ir Justinas Petkevičius pasiekė Gimnazijos rekordą 4x100 m estafetėje – 47, 02 s.

Iš 29 rungčių 2003 metais buvo pagerinta 12 gimnazijos lengvosios atletikos rekordų.

Bronius Žėkas

Ernestos Džiovalaitės (3 MINOLTA) piešinys

KREPŠINIS

Aukšto lygio žaidimu pasižymėjo 2^a komanda.

Laukdamas kol bus paleista GKL'o nugalėtojų vinjetė, direktorius per šimtadienį kalbėjo (kažkaip panašiai):

„GKL'as buvo. Geras kaip ir visada. Laimėjo 3b po atkaklios kovos finale su 4c ir dar atkaklesnio pusfinalio su 2a, kuri mažajame finale lengvai įveikė organizatorius, 4b, kurie pralošė pusfinalyje 4c, teisėjui įskaičius labai diskutuotiną metimą, kuris buvo pataikytas paskutinę sekundę ir lėmė pergalę 4c, kuri finale pralošė... ai, šitai jau sakiau. Tai va, ketvirtokai šiemet nelaimėjo ir kitais metais neaišku, ar laimės, nes loš su klase, kurioje net du deda. Į.“

Trumpa ir aiški (?) direktoriaus šneka su daug šalutinių sakinių. Reziუმė: nugalėtojai yra, taigi GKL'as pavyko.

Daug daug statistikos...

Pirmoji vieta, 3^b

Tomas Jankauskas (komandos kapitonas)

Laimonas Paškevičius

Dalius Jankevičius

Marius Rimaitis

Tomas Pagirys

Aurimas Geduška

Tomas Adomavičius

Tadas Varanavičius

Nerijus Lukšas

Tadas Žiemys

Antroji vieta, 4^c

Justinas Kulvietis (komandos kapitonas)

Arūnas Čiukšys

Simonas Bartašius

Albertas Zinevičius

Mindaugas Levulis

Andrius Kavaliauskas

Darius Valaitis

Andrius Maštavičius

Trečioji vieta, 2^a

Vygantas Nomeika (komandos kapitonas)

Mykolas Mankevičius

Aistis Vaitiekaitis

Aivaras Statkevičius

Vilius Kalvaitis

Gediminas Kyveris

Antanas Staškevičius

Gediminas Ramonas

Andrius Senulis

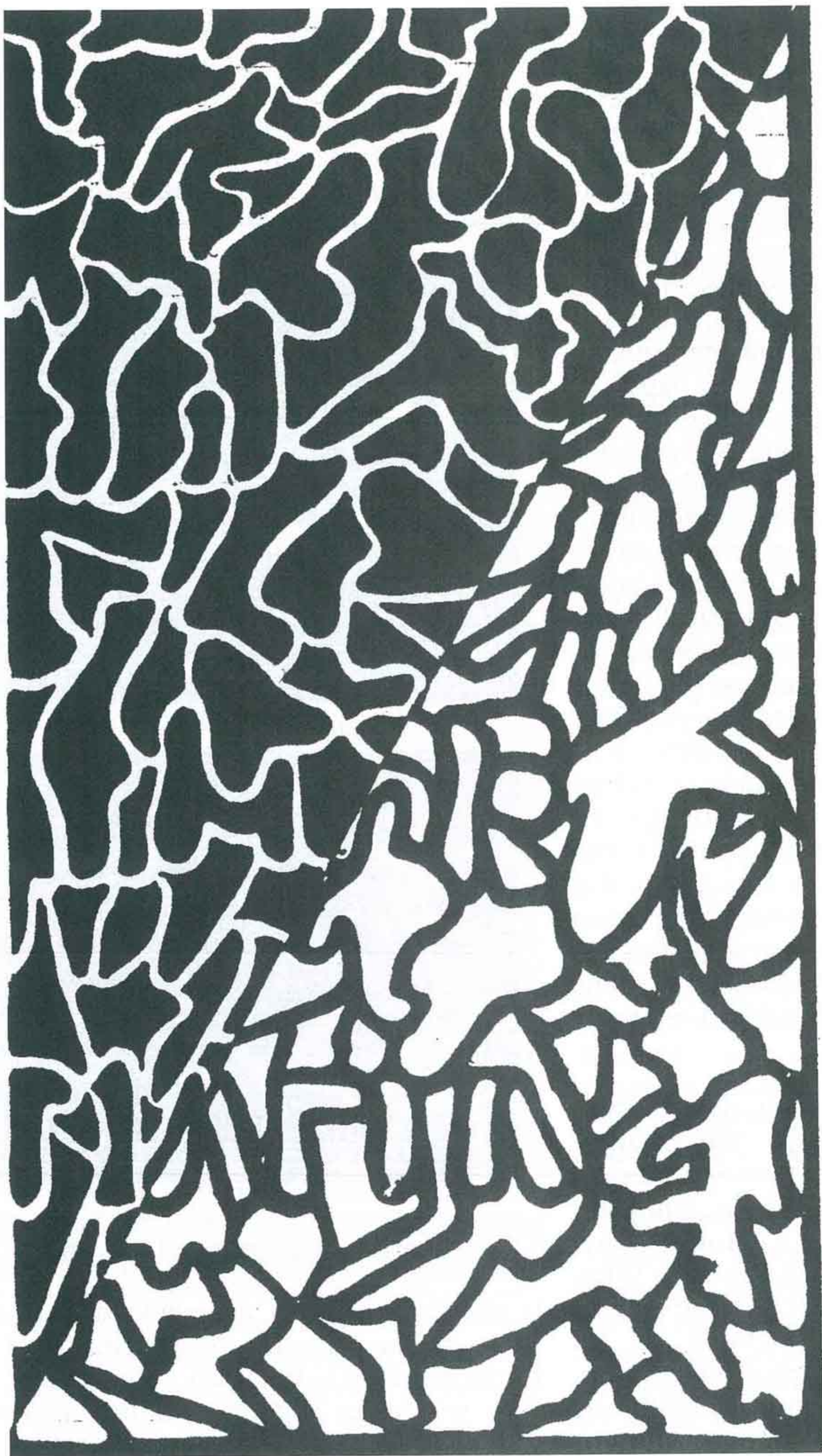
Organizatoriai, 4^b

Karolis Gulbinas

Kristupas Veteris

Kęstas Čižauskas

Mindaugas Mačiulaitis

Marijos Plučauskaitės (1^b) piešinys

FUTBOLAS

Anatolijus nebuvo matęs daug pasaulio. Visą gyvenimą praleidęs tose keliose gatvėse ir skersgatviuose, jis tvirtai tikėjo, kad tai ir yra vienintelė reali aplinka, nepajudinama ir nesikeičianti, įrėminta daugiametės rutinos. Anatolijus nežinojo, kas dedasi už kelių posūkių, tačiau jam ir nekildavo minties apie tai galvoti. Anatolijus laikė save paprastu, doru piliečiu, kuris tvirtai žino savo vietą. Metų metus kiekvieną rytą jis keldavosi pasisveikinti su saulės spinduliais, imdavo savo nugairintą šluotą ir traukdavo nesikeičiančiu maršrutu – sąžiningai šluodavo šiukšles ir lapus nuo visų takelių, laiptelių, pievelių ar pakampių. Neaplenkdavo ir keistos, aukšta tvora aptvertos aikštelės – nors ir nesuprato, kam ji skirta, tačiau tvarka yra tvarka. Jis net negalėjo įsivaizduoti, kad kažkas galėtų būti kitaip, kad jo šlavėjiška idilė gali būti neapsaugota nuo žiauraus aplinkinio pasaulio. Anatolijus neskaitė laikraščių. Todėl GFL'as smogė jam staigiai.

Ramiai snaudęs Gardas vieną dieną staiga atgyja – ošia žiūrovai, skamba muzika, nenutyla bumpsėti kamuolys... Anatolijus stovi pasirėmęs ant šluotos ir tyliai burba – „Neee, mano laikais tokių dyvų nebuvo...“. Tai KTU Gimnazijos moksleiviai, staiga pamatę paskutinius blėstančius šykščios rudens saulės spindulius, skuba kirsti varžovui per kojas, stumdytis susirėmus šonais, aprėkti teisėją, nugriūti ant

kieto asfalto, lakstyti iki kol pasaulis pradės sukstis ratu, jausti tą smagų begalinių mėlynių ir sumušimų jausmą – kitaip tariant, džiaugtis gyvenimu. 8 komandos po 6 žaidėjus ruošiasi padėti galvas už savo klasės garbę, nesuskaitomos minios gerbėjų karštai palaiko saviškius ir nušvilpia priešininkus. Bėga pirmosios dienos,

2003 metų rudens sezono GFL čempionai

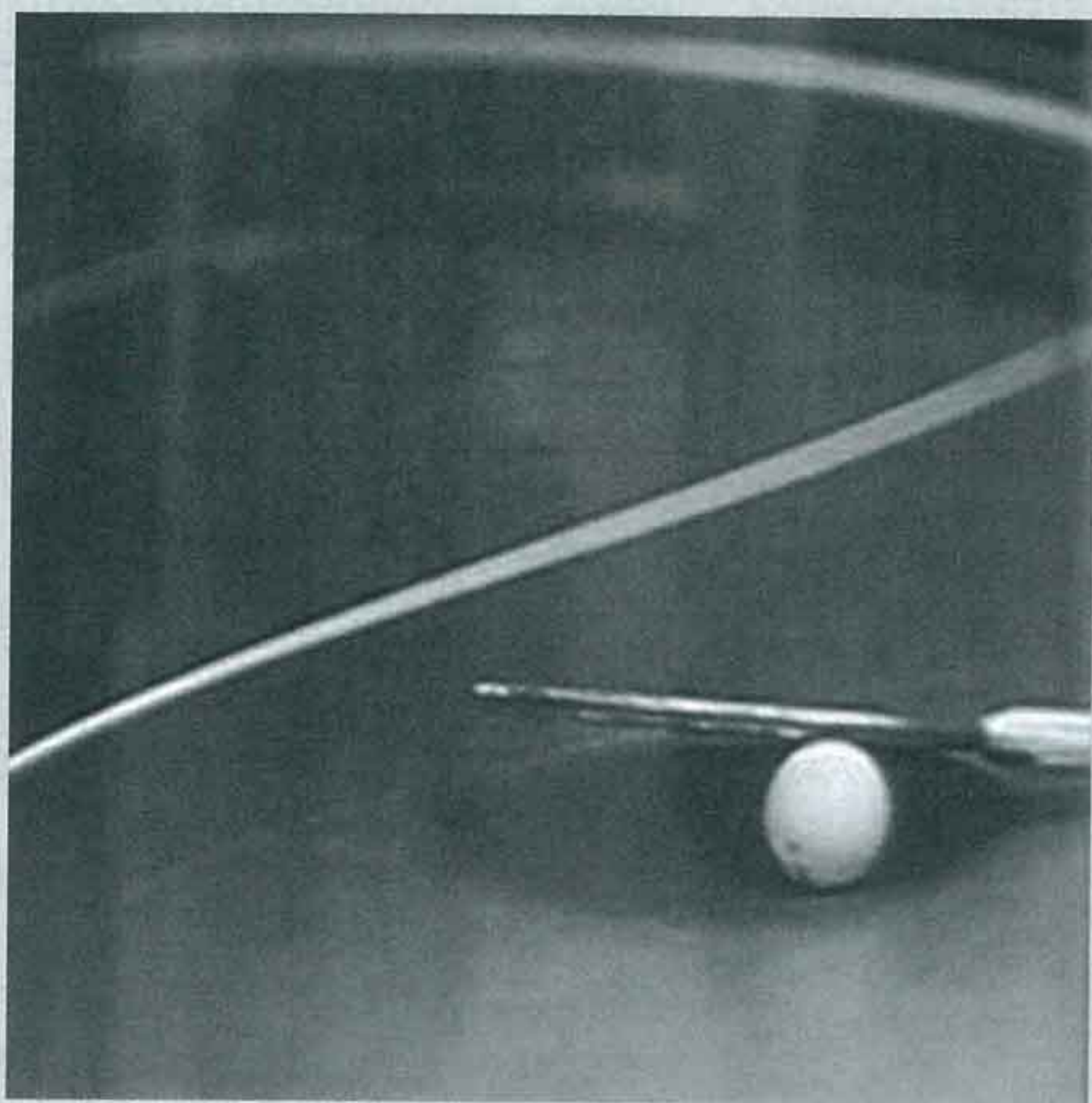
tirpsta žaidėjų gretos, dingsta kamuoliai, lūžinėja vartai, tačiau beprotiškas žygis finišo link tęsiasi. Pirmi atkrenta ketvirtokai, A ir B klasės, praeityje mačiusios ir geresnių laikų. Jų sielvartas didžiulis, nes tai viena paskutinių progų pasiimti patį geidžiamiausią trofėjų pasaulyje – GFL taurę. Tačiau pralaimėjusiems kelio atgal nebėra, ir kitoms komandoms telieka nervingai stebėti išeinančius nuleistomis galvomis – gyvą memento

mori. Taip trokštamuose pusfinaliuose vietos visiems neužtenka – „Minolta“ antrą kartą iš eilės turi atidėti savo ambicijas atsikeršyti sunkiai sustabdomai HP, o 2^c nesugeba prasibrauti pro pirmokus. Įsiaudrinusi publika laukia lemiamų kovų. Trumpas poilsis greitai baigiasi ir teisėjai vėl švilpia rungtynių pradžia. Dunda Gardo asfaltas, istorines akimirkas įamžinantis operatorius nesėkmingai bando išvengti lyg vėjas lakstančio kamuolio, teisėjai turi tvirčiau prispausti prie nosies akinius ir laikyti paruoštas korteles – vyksta bekompromisinė kova. Tačiau turnyro didžiausia staigmena pirmokai negali rimčiau pasipriešinti labiau patyrusiems gimnazistams – HP ir 2^a lengvai prasiskina kelią į finalą. Visas Gardo pakampes nugulusi publika staiga liaujasi linksmai klegėjusi ir nuščiūva – FINALAS!!! Tačiau prieš tai dar reikia išsiaiškinti trečios vietos laimėtojus. Principiniam derbiui ruošiasi dvi naujokų komandos – nors abi iš anksto gali jaustis patenkintos, tokio puikaus debiutinio sezono iš pirmokų nesitikėjo beveik niekas. Naujieji gimnazistai atkakliai, nors ir be didesnio smurto, aiškinasi santykius aikštelėje – čia pranašesni pasirodo 1^b, vedami savo lyderio Manto Malkevičiaus. Jie nugali IBM, čempionate išsiskyrusią tikrai brazilšku palaikymu, rezultatu 4:1 ir visam gyvenimui įsirašo šią dieną bronzinėmis raidėmis. O Garde temperatūra artėja prie saulės fotosferos, tačiau žiaurūs GFL'o rengėjai neleidžia žiūrovams atsikvėpti – į aikštę įžengia dvi stipriausios gimnazijos ekipos. Žibalo į ugnį įpila ir tai, kad HP dega noru atsikeršyti už praėjusių metų pavasarį, kai po atkaklaus mūšio čempionų titulus iš jų nugvelbė būtent 2^a. Pastarieji gi nekelia sau jokių kitų tikslų kaip tik laimėti viską, kas įmanoma. Du įniršę buliai suremia ragus – kas kurį? Aistros kyla, kunkuliuoja, pradeda lietus per kraštus... Teisėjai laiku kiek atvėsina įkarštį, šalindami HP žaidėją už pratrūkusius smurtinius veiksmus. Toliau iniciatyvą perima antrokai, vieną po kito siūsdami kamuolius į vartus. Rezultatui esant 5:1 paskutinę vinį kala rezultatyviausias GFL'o žaidėjas Mykolas Mankevičius, lyg raketą paleisdamas fantastišką, pasaulinės klasės smūgį. 2^a čempionai!!! Dėl temperatūros Garde jau kyla branduolinės reakcijos... Tačiau tik sulaukęs GFL'o pabaigos pasirodo

lietus...atvėsina perkaitusį Gardą...paslaugiai primena ateinantį rudenėlį...išvaiko gimnazistus, sugrįšiančius tik pavasario saulei pakvietus...nuplauna visą kraują, aistras ir kovas nuo išdaužyto asfalto...bet, žinia, iš vandens atsiranda gyvybė, kuri galbūt suvešės kad ir už pusės metų... Tik vienišas Anatolijus lyg prabudęs purto galvą, nustebeš dairosi į šalis, bando suvokti, ar visa tai nebuvo vien tik sapnas... Sezonas užsidaro...

Nuo to laiko Anatolijus stipriai pasikeitė. Prieš akis jam prabėgo visas gyvenimas, ir Anatolijus negali suprasti, kaip buvo toks aklas. Dabar jis drąsiai galvoja apie daugybę naujų dalykų, apžiūrinėja nematytas miesto vietas, senų prekių turgelyje net po truputį ieško kokio pigesnio kamuolio. Įsitvėręs savo šluotražį jis kas vakarą atkakliai kilnoja jį gerindamas fizinę formą. Kiekvieną rytą, šluodamas takelį, jis nejučia įsiklausyti – gal pasigirs iš Gardo pusės pažįstami garsai... Tik kažkur giliai širdyje krebžda nedidelis liūdesys, kad jam niekad neteko mokytis KTUG, tačiau jį visiškai nutildo sukilusi viltis. Anatolijus jaučiasi pabudęs, svajonėmis skrieja po begalinį supantį pasaulį, žvelgia giliau nei anksčiau, o jo ausyse aidi milžiniškų stadionų ošimas, tas tylus futbolo himnas... „Dar viena išsilaisvinusi siela“ – tarsteltų Konfucijus, nubraukdamas dulkes nuo savo dramblio odos bucu.

STALO TENISAS

Stalo teniso atributai

ST (stalo teniso) news:

„Vakar visą valandą mane Paulius (Mačiulevičius) ragino eiti ir pamokyti jį stalo tenisą žaisti. Bet aš labai apdairiai atsisakiau ir neleidau sau triuškinti šio vargšo, jauno stalo tenisininko. Tačiau dabar sėdžiu visas šlapias ir dar sunkiai kvėpuoju po atkaklios kovos. Ką tik laimėjau prieš Paulių 6:0. Tačiau turiu pripažinti, kad kova buvo tikrai atkakli ir įtempta. Per keletą savaičių, kai Pauliuko netreniravau, jis gerokai patobulėjo. Nors teniso rūšys pastarosiomis savaitėmis yra gerokai apmiręs ir net naujokai

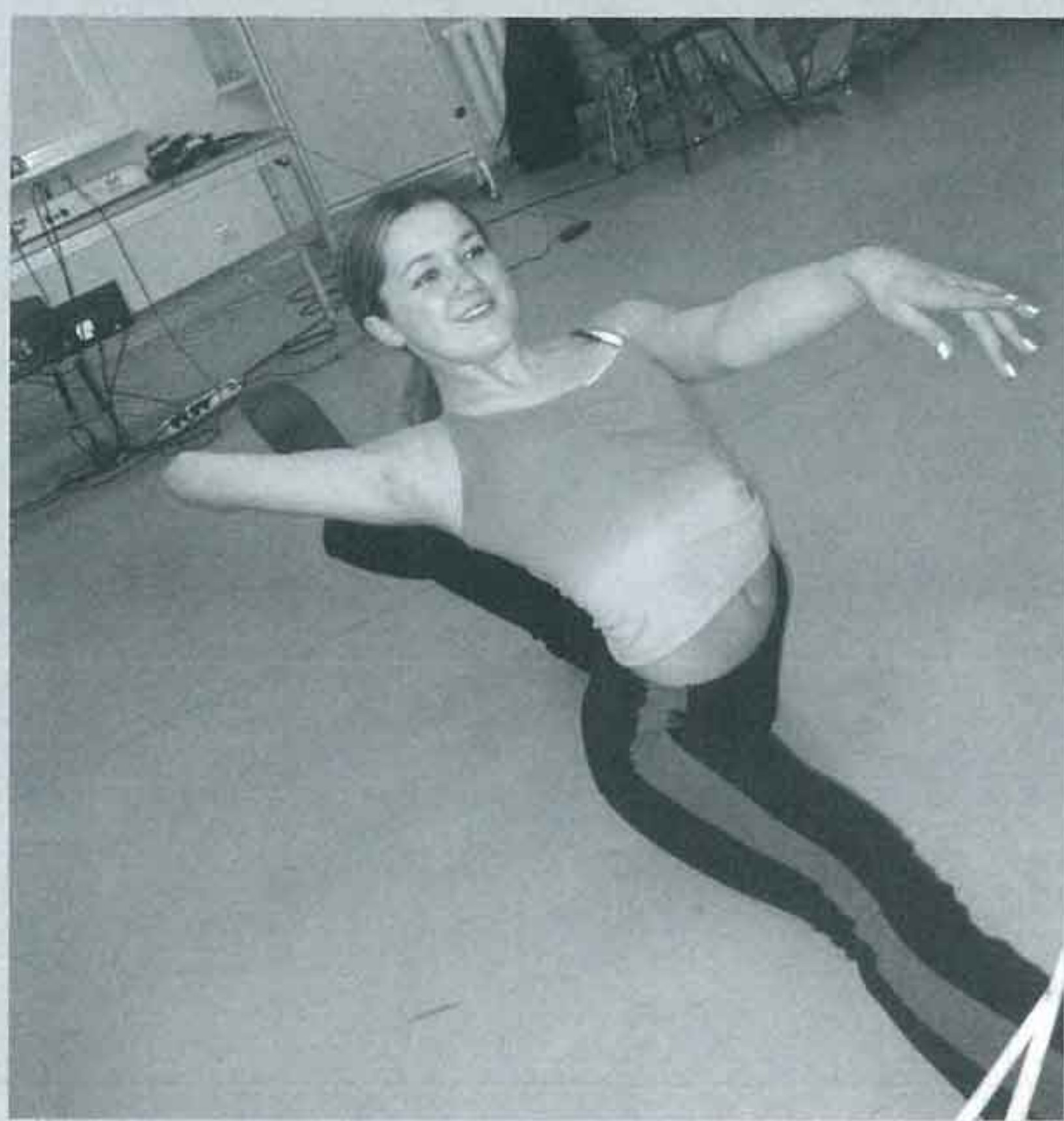
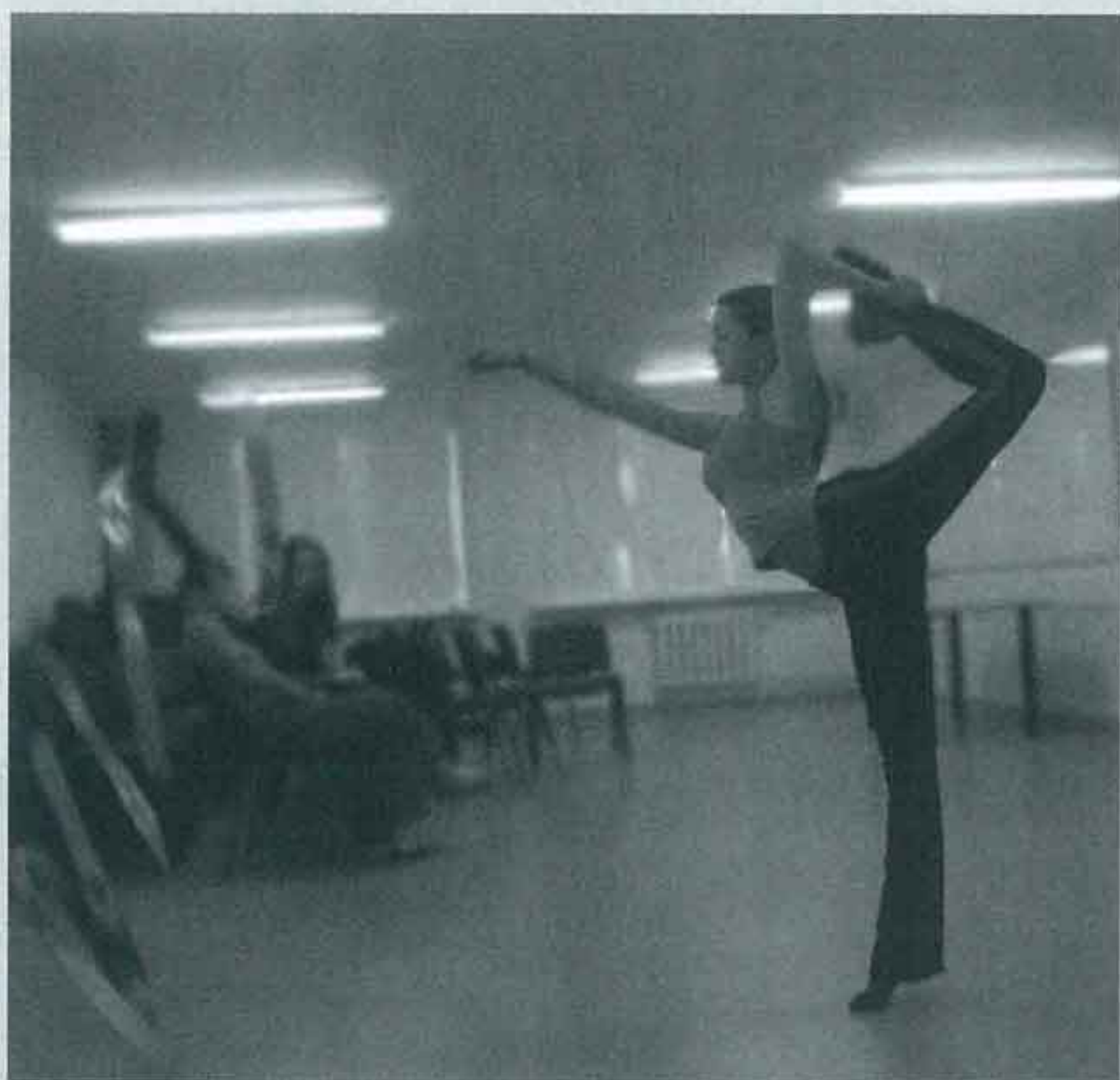
pertraukas leidžia visokius Rubiko kubikus sukinėdami, vargšas, nelabai talentingas, bet labai darbštus berniukas treniravosi kasdieną vis intensyviau ir aukštą lygį (0:6) pasiekė tik išliejęs daug prakaito. Kažkada pretendavęs į STT (stalo teniso turnyro) laureatus, šis gabus jaunuolis atkakliai siekia geriausio tenisininko vardo ir jam neblogai sekasi. Yra dar keletas pingpongo veteranų, kurie galėtų varžytis, tarp jų ir aš. Aišku, mes vis dar geriausi, bet jaunimėlis žengia pirmyn ir netruks prisivyti...“

ST fronte nieko naujo: raketės dingsta, kamuoliukų gimnazijoje nėra, o kovos tęsiasi...

Pingpongininkas

AEROBIKA

Prabėgo dar vieni metai, kai patyliukais rūsyje vyksta aerobikos treniruotės. Patyliukais, nes šiemet gimnazistės aerobikės per daug niekur nesirodė, bet tai anaiptol nereikia, kad aerobika miršta. 2003-2004- eji – permainų ir prisvilusių blynų metai. Pasirodžius naujai treneri (jos lygint su buvusiąja negaliu, nes nelabai ją pažinojau) buvo daug planuojama, keičiama, svajojama, sportuojama, bet šįkart blynas prisvilo – į Kauno miesto aerobikos varžybas merginos taip ir neišvažiavo... Tačiau tai geros nuotaikos nesugadino, buvo dirbama tik dar energingiau ir su dideliu užsispyrimu... Tad kas tik nori gerai praleisti laiką draugiškų merginų ir labai mielos trenerės kompanijoje bei patobulinti figūros vingius, o gal netgi „kaboti“ nuotraukoje ant sienos, yra nuoširdžiai laukiamas rūsyje... ten karaliauja Aerobika!

Gintės Ramanauskaitės (2^a) šokis

Mildos Šabūnaitės (3 MINOLTA) fotografija

Kūryba

■ JUSTĖ AMBRAMOVAITĖ, 2^c

Tylią naktį tarp betoninių plytelių prasikalė daigelis. Mažas ir trapus. Jis maitinosi ankstausryto rasa ir vakariniais saulės spinduliais. Kasdien jis augo ir didėjo. Pamažu daigelis virto nuostabi rože. Ji pražydo. Buvo maža, be spyglių, bet daili. Kasdien gėlė laukdavo dėmesio...nors truputėlio. Bet skubantys žmonės praeidavo pro šalį net neatsisukę. Rožė tikėjo, kad jos tikslas pasaulyje – džiuginti žmones. Tačiau nebuvo nė vieno pradžiuginus. Paskutinėmis žydėjimo dienomis prie jos priėjo maža mergaitė. Pažiūrėjo į ją ir nuskyne. „Aš taip ir neįvykdžiau savo tikslo...“ – liūdnai pagalvojo rožė.

Mergaitė su gėlė rankoje nuėjo į ligoninę. Prie sergančios senelės lovos padėjo rožę. Prabudus senelei, tai bus pirmas daiktas, kurį ji išvys. Mergaitė nusišypsojo. Ji žinojo, kad senelė nuo mažens mylėjo rožes.

Pasimatymas valčių pašiūrėje

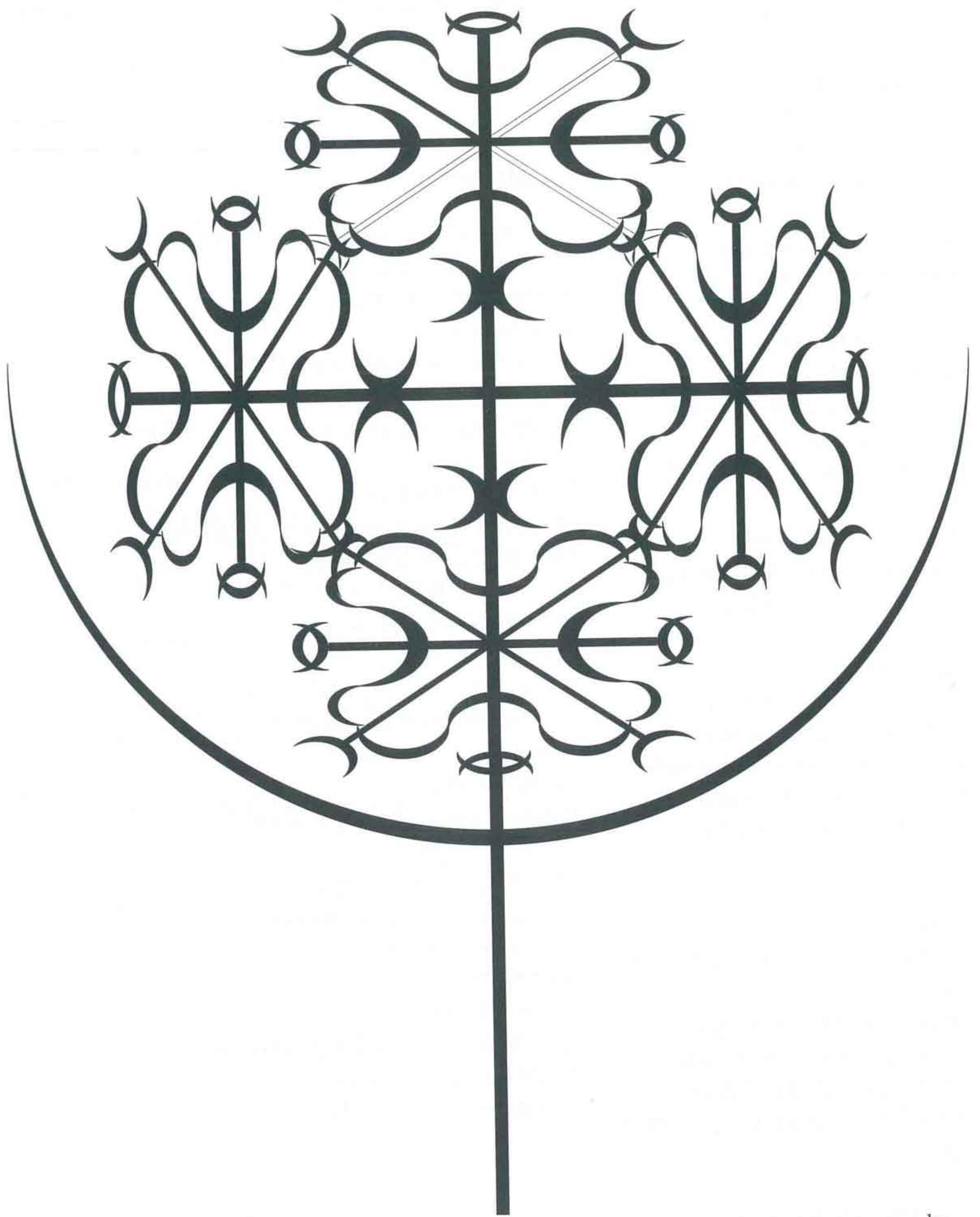
Rytas. Gražus vasariškas rytas. Kartu su kiekvienu nauju saulės spinduliu, pasiekiančiu mane pro pravertą langą, mano širdutė vis labiau spurda. Yra dėl ko. Juk šiandien – pirmas pasimatymas mano gyvenime.

Lėtai išlipu iš lovos ir bandau atmintyje įamžinti šią akimirką – basom kojom jaučiu saulės sušildytas grindis, matau atdarą langą ir mėgaujuosi

savo pirmomis atostogomis bei jauduliu prieš pasimatymą. Šią akimirką jaučiuosi visiškai rami, laiminga, užtikrinta viskuo, kas mane supa. Girdžiu gretimame kambaryje miegančių senelių kvėpavimą, marių bangavimą, žuvėdrų klyksmą. Net keista, kad sugebu taip ramiai išsėdėti, nes dėl to nuostabaus jausmo širdy norisi šokinėti iš džiaugsmo iki pat debesų. Oi...kaip gera būti čia. Tos mane apėmusios laimės pagauta, mažomis penkiametės kojytėmis nutipenu iki balkono ir jausdamasi lyg princesė apsižvalgau aplink. Taip, šiandien aš princesė. Kuršių Nerijos karaliaus duktė Neringa. Mintyse mano vaikiški naktinukai tampa puošnia suknete, o išsidraikę plaukai – auksinėmis garbanomis. Visos žuvėdros mano vaizduotėje plaukioja lyg grakščios iš pieno plaukusios gulbės, o pati ponija Saulė linki man šiandien sėkmės. Su tokiomis mintimis grįžtu į kambarį ir dainuodama duodu nurodymus įsivaizduojamoms kambarinėms.

Savo paprastus jau iš vakaro sudėtus rūbelius rengiuosi kaip puošniausius. Juk kai nori – įsivaizduoti taip lengva. Tyliai išeinu iš kambario ir nusileidus laiptais žemyn atsiduriu lauke. Ta nuostabi šiluma, šviesa, neseniai nupjautos žolės kvapas mane dar kartelį įtikina, jog vasara – pats nuostabiausias laikas atostogoms. Apsidairiusi aš mažais žingsniukais einu link marių ir mėtydama žuvytėms mažus duonos gabaliukus pasuku link molo. Ten, kaip ir kiekvieną rytą, žvejoja dėdė Juozas. Vaiko greitakalbe išpyškinus jam savo vakar dienos įspūdžius bei suvalgius didžiulį sumuštinį su arbata, kurį man kiekvieną rytą, pasak dėdes, ant molo palieka mariose gyvenanti undinė, einu senosios valčių pašiūrės link. Ten manęs lauks jis.

Toje nuostabioje vietoje dar porą valandų vyks patys nuoširdžiausi vaikiški pokalbiai, bus piešiamos oro pilys, statomi kankorėžių miestai ir dvi poros vaikiškų mėlynų akių žadės vienos kitom, kad niekada vienos kitų nepamirš. Ir jos nemelavo – aš iki šiol tai prisimenu...

Karolio Liaudinsko (1^b)
piešinys

■ BARBORA BERNOTAITĖ, 2^c

Pabaisos filosofija

Išėjo pabaisa
Laimės ieškoti.
Bet nesupranta pabaisa –
Nieks nieko nežino
Ir nenori žinoti.
Nuėjo tavernon
Kamanės iškvost.

Kamanė vis zyzia –
Eiki pas varlę –
Ji mūs žiniuonė.
Nuėjo pabaisa
Varlė kad pristoja:
„Greičiau pabučiuoki!“
Pabaisa kartoja
„Gerbiamoji, atšokit!“

Sugrižo pabaisa
Pas tavernos kamanę,
Užsipuolė ir rėkia,
Ką ji sau manius?
O ji išsigandus
Auksą kad siūlo.
Pabaisai lūpą prikandus,
Kamanė kartoja nuliūdus:
Piniguose juk laimė
Kokios čia filosofijos,
kolega...

Išėjo pabaisa
Nusivylus Filosofija
Grižo į urvą
Ir parašė Biografiją.
Apie ją filmą pastatė,
„Stilius“ laidą sukūrė
Nes Televizija myli pabai-
sas...

Ir daugiau niekas
niekada nieko apie ją
negirdėjo...

Štai tokia liūdna istorija
Atsitiko pabaisai, vaikučiai
Tad išmokim ir mes – neskaitykim teori-
jos,
Tokie jau laikai – nebėra filosofijos.

Metai

Kai besileidžiančios saulės
Rausvi spinduliai
Užmigdo šilumą
Ir drugelius,
Iš šviesios vasaros nakties
Rūko
Klupdamas parbėga
Ruduo.
Tas dailininkas
Atsargiai, virpančiais pirštais,
Bet nenuplėšdamas
Nė vieno lapelio
Nudažo medžius,
Dangų ir orą
Virpančiomis spalvomis.
...Supykęs, kad žmonės
Piktai ignoroja
Gamtos meną,
Ruduo sulaužo teptukus,
Įsiutęs nuplėšia
Medžių lapus, nupučia
Dangaus ir rūko spalvą.
...Ateina žiema.
Nepikta,
Tik vieniša.
Ir žmonės pamažu pasiilgsta
Rudens spalvomis
Kvepiančių obuolių...

Kovoti
Kentėti.
Vienytis
Tylėti.
Tikėti.
Arti, pjauti, sėti,
Liūdėti.
Amžinai kentėti,
Mylėti...
Amžinai Tavo,
LIETUVA...

Troleibusas

Žiema braižė nagais
Stiklinį miesto veidą
Po šalnos užcementuotais langais
Užmiršo žmonės meilę

Po troleibuso stikliniais langais
Jie palieka savo laimę
Ir išėję skirtingais keliais
Užmiršta kažkada gyvenę

Mes virstam žiemos žaislais
Jausmus pakeitę baime
Po troleibuso stikliniais langais
Palikę savo laimę

■ VYTAUTĖ BALANAŠKAITĖ, 1 IBM

Aš – apsimetėlė,
Sakau, ko negalvoju.
Kaip encefalitu užsikrėtus erkė
Nešu žmonėms pavojų.

Aš – apsimetėlė,
Tiek daug nutyliu,
Nes aš tik kelio dulkė, –
Bijau būt sutrypta neišauklėtų galvijų.

Aš – apsimetėlė,
Darau tai, ko nenoriu.
Miela tolerantiška diplomatė –
Su visais sutariu ir jiems meluoju.
Žinau, aš – apsimetėlė,
Vynioju nuosavus žodžius į vata,
Moku meistriškai nutylėti tiesą
Ir nuo jos saugoti kiekvieną „diplomata“.

Šildausi elektrinės lempelės šviesoje, –
Nebėra ugnies,
Yra tik elektra.
O tikrąją liepsną laikau užrakinus širdyje...

Sėdžiu po oranžiniu išskleidžiamu skėčiu,
Nes nebėra medžių.
Seniai nėra.
Dabar visa kas gamtoje žalia – mano akyse...

Šalu prilietus tavo akmeninę širdį,
Nes nebėra širdžių,
Jautrių, tikrų nėra.
Ir džiaugsmas, ir sielvartas tik manyje,
jie ne akmenyje...

Plaukiuju nesaldintoje žalioje arbatoje,
Nes jūros nebėra
Ir sūraus vandens jau nebėra.
Tik paskutinis lašas graudžiai džiūsta
mano rankose...

Matau tik purviną dangų ir išdidžią saulę jame,
Dangus yra,
Nors užterštas, bet dar yra.
Aš myliu jį, nežinau, ar jis mane...
Bet geriau nei čia, kartais norėčiau būt jame.

Kartais man keisai atrodo serbentų kekės –
Tik prisirpusios (ir ne visai) reikšmės neturinčios uogelės.
Jos kaip žmonių jausmai – kas ką pasakęs ar nepasakęs,
Reikšmingų (ir ne visai) kaip uogų kekių,
tik žmogiškų jausmų namelis.

Bet serbentų į veidrodžio šukes niekaip nesudaužysi,
O meilė ir neapykantos burbulai dūžta nuolatos,
Tik šalta arbata apipiltam žmogui nieko nepasakysi,
Jis kaip šaldytas serbentas, net vidinio džiaugsmo apimtas,
nuo laimės traukias atgalios.

Taip po truputį ir griūna nepuoselėjamas jausmų namelis,
Nors ten švieži serbentai pūna, bet niekas nekelia vidun kojelės.
Kad kas su dideliu džiaugsmu nuskindų sultingą šitų uogų kekę,
Viena šypsena daugiau užgimtų, bet, deja,
kaip ir supuvusių serbentų, mes šito jau netekę.

Nukrenta lašas juodo tušo
Ir liejasi baltą versdamas juoda.
Tavo laikina esybė vėl kažką pamiršo,
Lyg begalinio nesupratimo dar būtų negana.

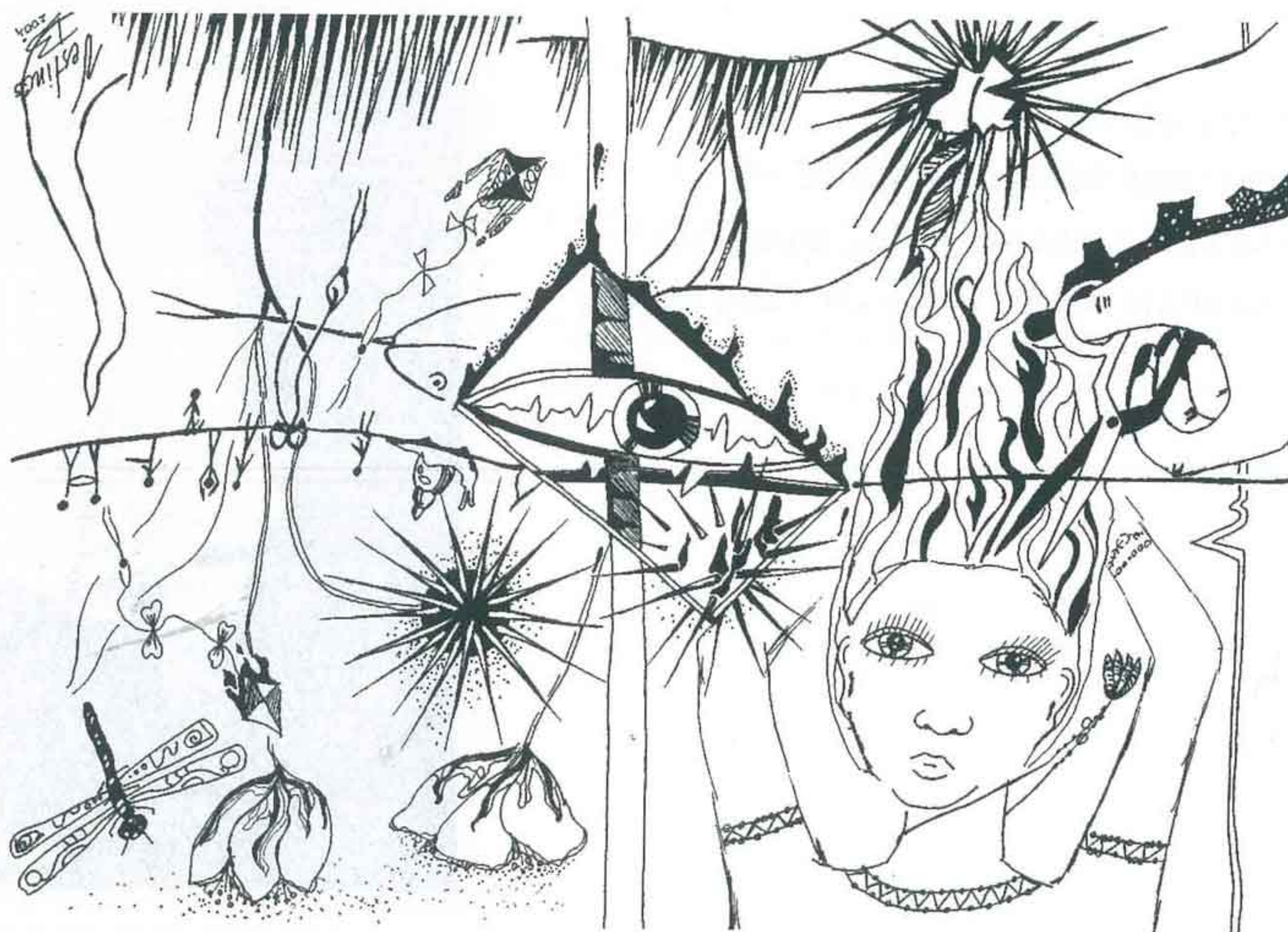
Fotografas Andrius Gurskis, 4^a

ARVYDAS BLOŽĖ, buvęs gimnazistas

vaikstant parko alėja ir žvelgiant į siūbuojančias
medžių viršūnes nesusimąstai, kas vyksta po tavomis
kojomis, kaip nesusimąsto mintis, atsimušdama į
beprotybės briauną ir kraujuodama krisdama žemyn
į realybę, kur galėtų gimti ir būti apnuoginta

žmonėms, kurie nenusipelno, – būti liudininkais
mirties, sakralios ir tyros, kaip pirmasis
figos lapelis nukritęs nuo tavojo kūno
šviečiant mėnulio pilnačiai, kai pavargę grįžome
iš kelionės savimi. Keliaujant lengva pasiklysti

ir pasilikti amžinai, be savęs, be teisės sugrįžti
auštant naujam rytui, gimstant gyvybei ir tau keliaujant
manimi, kol meilė miega... kaip ir anądien, mėnulio
pilnačiai tebešviečiant, medžių viršūnėms tebesiūbuojant
vėjui begėdiškai kedenant tavo plaukus...

Vestinos Baukutės (1^b) piešinys

grimztu žemyn, pragaro keliu, o juk dar visai neseniai leidasi į gilų kapą – amžinam miegui, kad užmirščiau tą kas buvo ir kas bus, skendau mūsų kraujyje ir aistrose gyvenimuose, kurie tetrunka vos sekundę, stebėdamas tekančią saulę – tą prakeiktą saulę, kuri kiekvieną rytą... ištrina atsiminimus ir atneša naują galimybę egzistuoti... besotę

kažkada saujoje laukiau tavo svajones, sulipintas savuoju krauju dabar tai tik metodinė medžiaga – kaip ir mūsų gyvenimai sudaužyti ir išbarstyti ant kapų, kuriuose palaidotos žmonių viltys, kur mes tęsiame savo beviltiškumo šoki – atiduodami pagarbą laukimo valandoms ir atradimo džiaugsmui

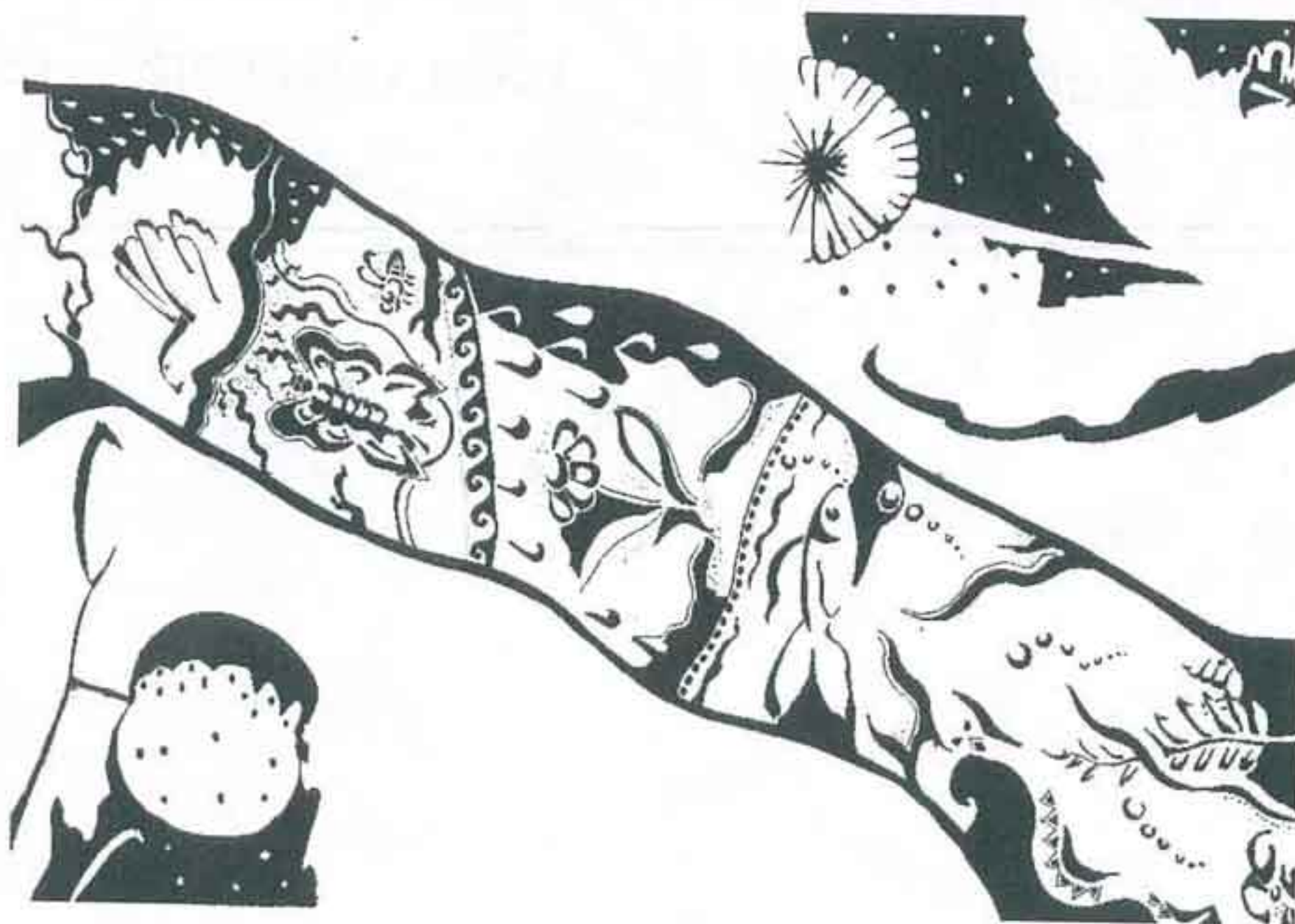
beprotybė išlaisvino nuo gyvenimo naštos, galime jausti skonį – saldų ir viliojantį, subtilų, kaip gerai išsaugotas vynas žaidimas be pabaigos, kuriame niekada nebuvo nugalėtojo pateisinkime tikslą, būkime tais, kurie klausia ir nesitiki atsakymo

kol siauromis gatvėmis nubėgs šiltas lietus, nuplaudamas nuovargį emocijas ir miesto ritmą, nenuilstantį kaip aistringas šokis, atimantis viską tačiau jau nebėra ko prarasti – tik jau ne mums – seniai perėjusiems tiltą, kuriuo nebevaikšto dievai, tik mes, atidavę viską už dar vieną tyro oro gurkšnį atneštą klykaujančio vėjo, atsimušusio į beprotybės sieną – mūsų gyvenimus ir koncepcijas... susikurtus įvaizdžius... lanką vaizduotę... realybę...

tik dar vienas rytas... saulė vėl tekės ir degins nakties dangų prisiminimus, iš naujo prikels naujai beprasmybės erai kol apsukusi pergalingą ratą, pasislėps už horizonto – išsigandusi savo egzistencijos, besiruošiant naujai kovai prieš save pačią norėtusi, kad viskas būtų paprasta, kad viskas būtų taip, kaip yra. Norai, pasirinkimas, mąstymas, pranašumas ar jie verti kainos, kurią mokame? niekas nieko neduos ant lėkštutės – viską turėsi atiduoti, kad gautum šansą pažvelgti į tai kas ant jos padėta – tik ar kas sutiks sumokėti tokią kainą už vieną paskutinį norą? pasirinkimas – mūsų prakeiksmas, už nuodėmes, kurių mes nespėjome padaryti už tai, ko laikas mums dar nesuteikė, už didelę vidinę tuštumą

erdvę jūsų reklamai, privatizavimui, pasiūlymams, naujai gyvenimo prasmei – senoji mirė jau seniai ir dabar ilsisi kol ją pažadins mūsų išgąstis, iš dulkių į dulkes, ar ne taip mokė mus – teisybė tėra dar viena išvestinė, darinys –

mes tobulėjame, aukodami kas mums brangiausia, netekdami viską pasėjome – derlius nekenčia mūsų, kaip ir mes nekenčiame... Motina augintoja... laukimo valandos, gyvybinė grandis, didėjantis atstumas, uždaras ciklas – komedija, kurioje niekas nesijuokė

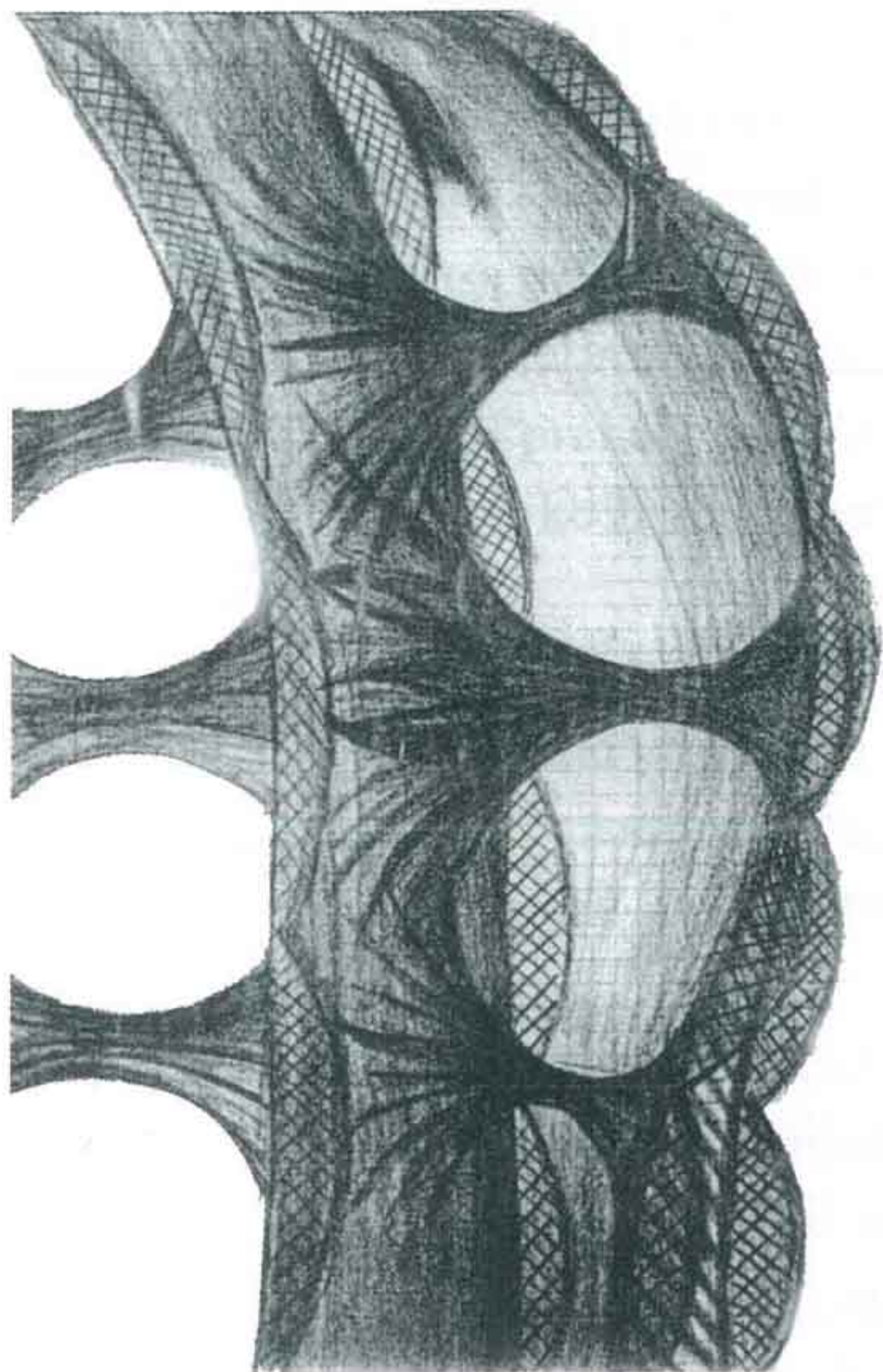
Vestinos Baukutės (1^b) piešinys

kuo dabar užpildysi visatą? kurios išsižadėjai
išmesdama juodus rožės žiedlapius – sudužusias
svajones, suklijuotas krauju, realybe, sapnais
ir tuštuma – nusirengdama išeiginius drabužius

apsivilkdama tuos, kuriuos seniai benešiojai
apsigaubdama dar nebaigtu austi savanu, kuris
turėjo apgaubti tavo norus ir saugoti, nuo skausmo –
vienintelio jausmo, kuris priverčia pajusti, kad

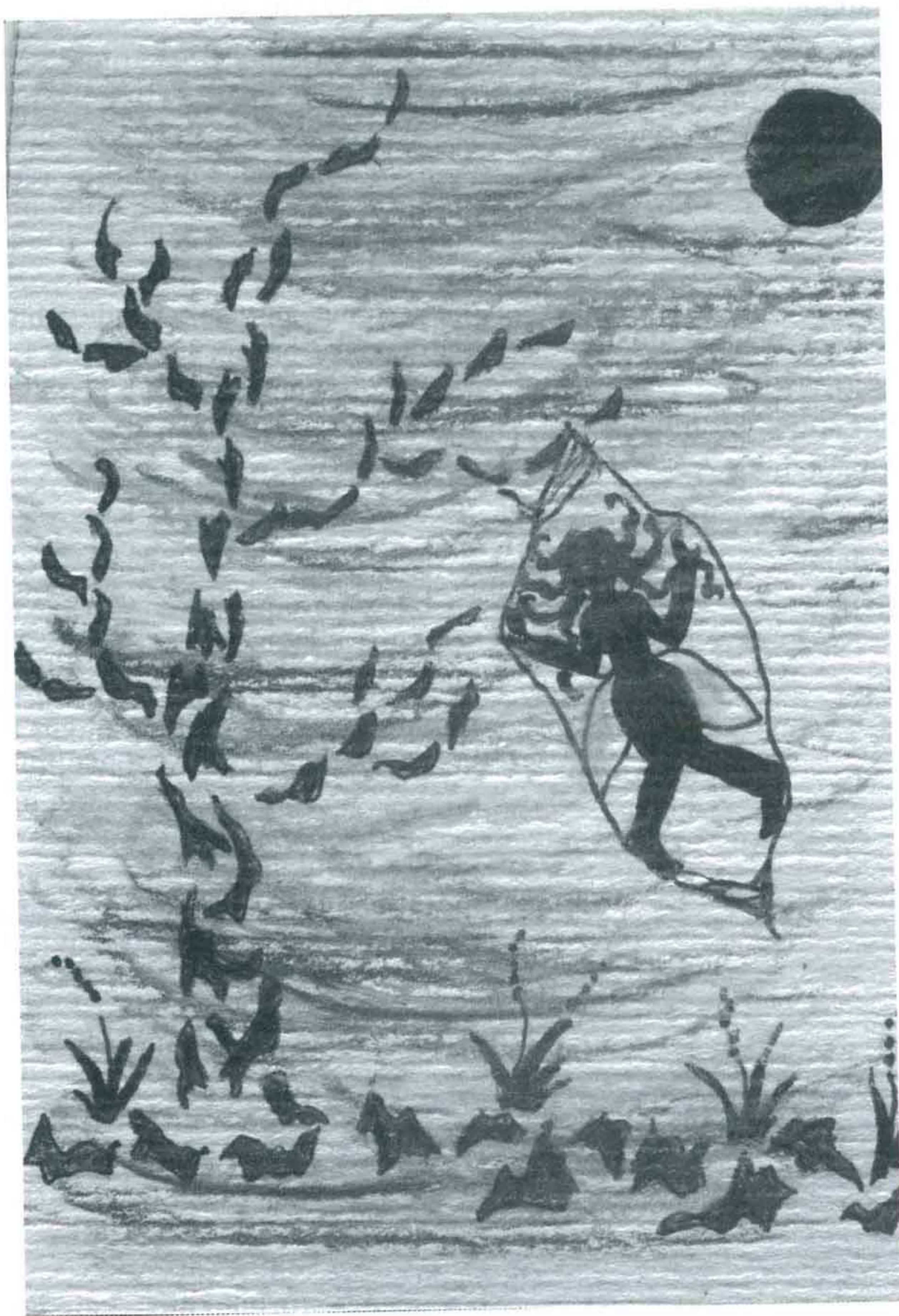
gyveni, – tavo rankos šaltos ir tuščios, jose
nebėra liūdesio vaikų, pagimdytų kančios, kai
keliavai kuo toliau nuo savęs, palikdama visus
kuriuos mylėjai, – nužudei save, kad leistum
gyventi jiems, ar jau matai ženklus? išdavikiškus
bauginančias valandas egzistencijos, ant bedugnės
krašto tarp žmogiškumo ir beprotybės atspindžių, tau
žvelgiant į ryškią šviesą, kuri degina sielą

ir tavo akyse atsispindint nepakeliamai naštai, gailesčio
už išmaldą ir atvirkščiai, prarandant visas priežastis ir
pasekmes, kai nebelieka ką kaltinti, stebint pokyčius
žmonėse, kuriuos mylėjai, daiktuose, kuriuos palikai
pasauliuose, kuriuos sukūrei, meilėje, kurią jautei...

Marijos Plušauskaitės (1^b)
piešinys

Ir vėl...
Neleisi
Pažvelkti darkart į akis.
Nelauksi,
Kada nusileis vėl naktis.
Nenorėsi
Kasnakt stebėti žvaigždžių.
Nematysi –
Aplink juk tiek daug paslapčių.
Negirdėsi,
Ką šnibžda vis vėjui lietus.
Negalvosi,
Kur pametei savo geriausius metus.
Nekalbėsi –
Bijosi netekti vilties.
Netikėsi –
Nes vis nematysi prasmės... Nekviesi
Ateit aplankyti tavęs.
Nerašysi –
Poezijos imsi nekęst.
Nešauksi –
Tamsa tavo basą užgniauš.
Nesimelsi –
Tikėjimui galas išauš.
Nesvajosi –
Tiesa juk kitokia.
Neraudosi,
Nes verkt nebemoki.
Nesapnuosi –
Sapnų ten nebus.
Nekentėsi –
Amžiams užmigsi ramus...

Idilē Ramanauskaitē (4^a) piešinys

■ KAROLINA DANILAITĖ, 4^a

Žodis

aptaškyk raudonu vynu mano sielą.
krauju apliek.
tyloj paskęs Juodosios Rožės Žiedas.
Jis nebijos mirties.
Jis nepabūgs.
išskristi, dingt, palikt pasaulį vienišą.
Jis tik norės,
kaip mano siela, negrižt atgal,
neprisiminti praeities.
tu aptaškyk, apliek krauju tą sieną,
skiriančią mane ir Jį.
tuomet Mes susijungsime savo sielom
ir tapsime vienu.
žodžiu. Mirtis.

Atvirai

– Pakalbėkim atvirai.
– Pakalbėkim. Apie ką?
– Apie saulę, jūrą, batų tepalą. banginio ūsą...
– Apie meilę, ilgesį, neapykantą ir ašaras?
– Ramunių žiedus ir snaiges, raudonus obuolius
ir sprogstančius medžių pumpurus.

tyla

– Aš mačiau visokią saulę. Ji buvo skaisti, šviesi
ir draugiška, beveik permatoma. Buvo ir pasrūvusi
krauju, nuliūdusi. Mačiau ją piktą. Ji buvo karšta
karšta ir ryški...

tyla

– ...ji visai kaip tu...

tyla

– O jūra? Turėjai matyti ir jūros daug veidų.
– Taip. Mačiau. Lygią kaip stiklas,
raibuliuojančią kaip linų lauką vėjyje,
besiblaškančią audrose, pavojingą.

tyla

– Jūra. Ji tokia kaip tu.

– Batų tepalas. Būna prastas, būna labai geras.
Būna įvairių spalvų ir bespalvis. Cha. Nieko
nesakyk. Jis toks kaip aš.

– Ne. jis toks kaip aš. Nesvarbu, geras ar
prastas. Jis yra laikinas.

tyla

– Tau teko matyti banginio ūsą?

– Ne. Manau, kad jis ilgas, tvirtas ir šiurkštus.
Juodas.

– Ir jis yra kaip...

– Nežinau. Turbūt kaip...kaip banginio ūsas.

tyla

– Ramunių žiedai ir snaigės...

– Ramunių žiedai – tai vasaros snaigės. Tik jie
yra šilti ir turi daugiau spalvų. O snaigės – jos
labai gražios. Kaip ramunės. Tik šaltos.

tyla

– Ramunių žiedai ir snaigės yra labai panašūs, bet kartu ir labai skirtingi. Man visi jie labai patinka.

– Hm. Man taip pat. Raudoni obuoliai ir sprogstantys medžių pumpurai irgi patinka.

– Nuodėmės vaisius ir nekaltas gamtos virsmas.

tyla

– Tau patinka priešybės.

– Galbūt...

tyla

– Meilė, ilgesys, neapykanta, ašaros...

tyla

– Meilė buvo saldi, ilgesys prėskas, neapykanta aistri, o ašaros – karčios.

– O koks skonis dabar?

– Dabar...

tyla

– O dabar tu mane myli?

tyla

– Mačiau jūrą, saulę, ramunes ir snaiges. Kažin koks jų visų skonis?

– Medaus.

– Medaus?

– Taip. Kažkodėl pagalvojau apie medų.

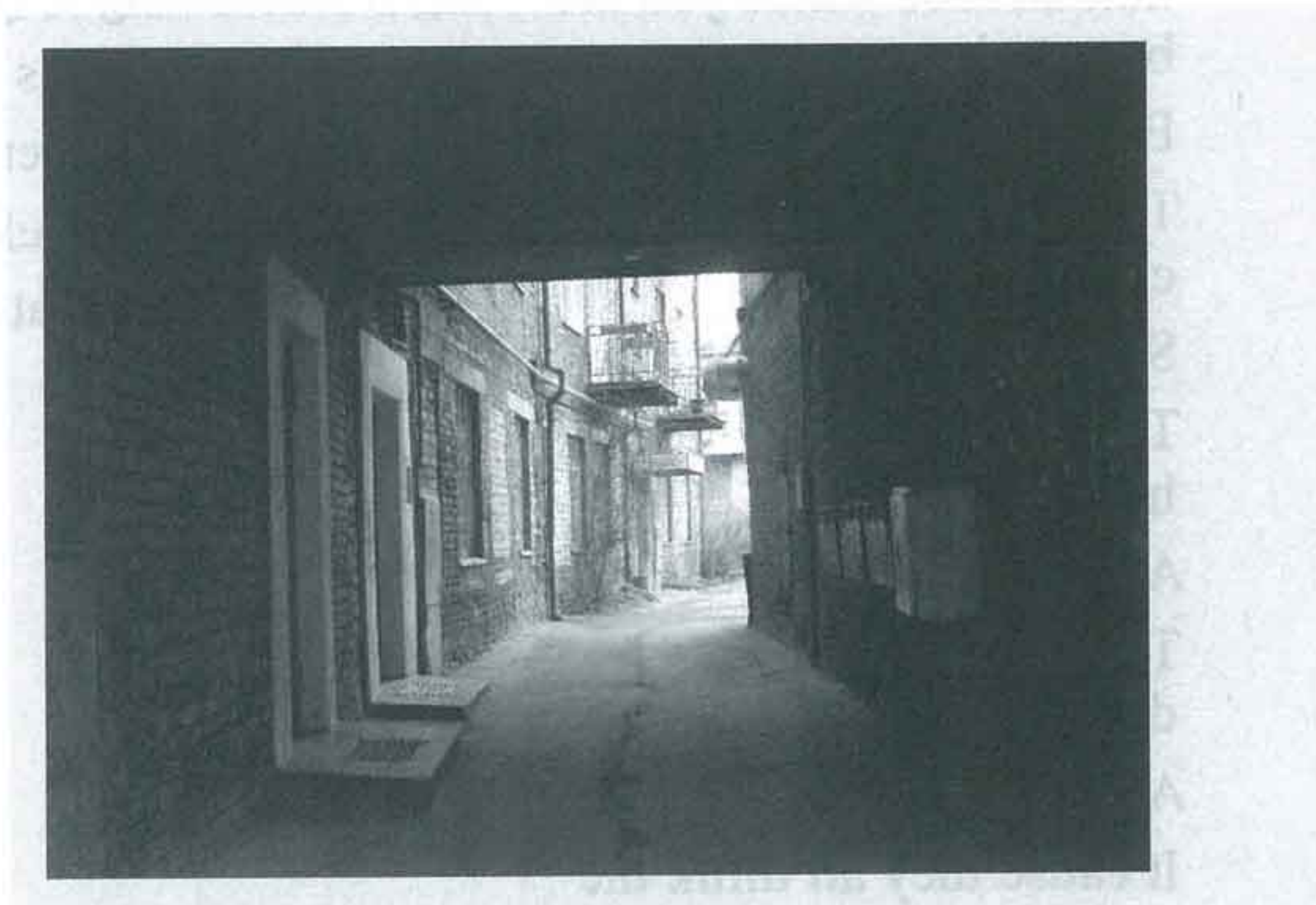
– Taip. Tai ir primena medų. O medus yra saldus. Jauti tą skonį?

– Jaučiu.

– Aš taip pat.

tyla

Mildos Šabūnaitės
(3 MINOLTA) fotografija

■ LAURAS DILYS, 1 IBM

Antiquity (Edipo Eilès)	same
Part 1	So eventually
Y'all people	The greek ideology was formed
Take a walk with me	It was believed that there are no changes
Through history	That it all stays the same
To the days of the magic –	Like the names of the people
The days of the antic	Who have lost their fame
To the days when people	So that they wouldn't have anything left to try for
where happy just to believe	And so that people wouldn't have to think no more
That gods protect	And as everyone concentrated on today
them every time	And didn't care bout discoveries
And no one runs away from	Just useless philosophies
their crimes	People forgot the importance of individuality
But actually	And agreed to dedicate their life the loyalty to gods
This role was played by the	And from the days when people stopped evolution
community	To the days when people started revolutions
Cause, you see,	The world is known to be
If a relative brought shame on	A place of harmony
your family	And that only proves
Then the hole generation	That we can't trust our selves
along with you	To find a world of piece
Suffers from a mental defeat –	If we don't have a fear
They ban you from the	Of something way out there
human race where you are	Of something way more powerful than us
born to be	Watching over us
But they hide their face inside	It could be dangerous
That smiles at everyone who	To put our trust
cries	On what we create
So they analyze their theology	
To find reasons for gods to	
hate	
And make the mortals isolate	
The ones they already	
discriminate	
And they all tolerate	
It cause they all think the	

Part 2

Y'all people
Listen to me
Do you know the only thing that separates us
From antiquity
Do you know why we point out problems
From history
And why we analyze their theories?
Cause we think our culture is higher
And from discovery of fire
The human mind grew
And all the wars that we've been through
Have taught us something true
And brought democracy into
To these wonderful nations of mindless fools
Well BULLSHIT!
All we could achieve
Is a community
Full of liars and fakers
And money makers
Society haters –
Rebels like me
Five million years of evolution couldn't leave a trace
Cause everyone of us
Has a face inside
That smiles at everyone who cries

■ AISTĖ DUMBRYTĖ, 2^c

Tu tik vienas toks –
suplyšusiais džinsais, numindžiotais batais,
visada susivėlęs ir nuolat šypsaisi.

Nemoki meluoti,
rašai su klaidom kiekvienais mokslo metais,
iš pamokų bėgi ir nežadi keistis.

Bet niekas daugiau
taip neina iš proto dėl nuotykių knygų
ir meilės eilėraščių kurti nemoka,
ir aš nežinau,
ar tai tu vakar atnešei puokštę alyvų,
ar vėjas priskynė jų – tyčia, dėl juoko...

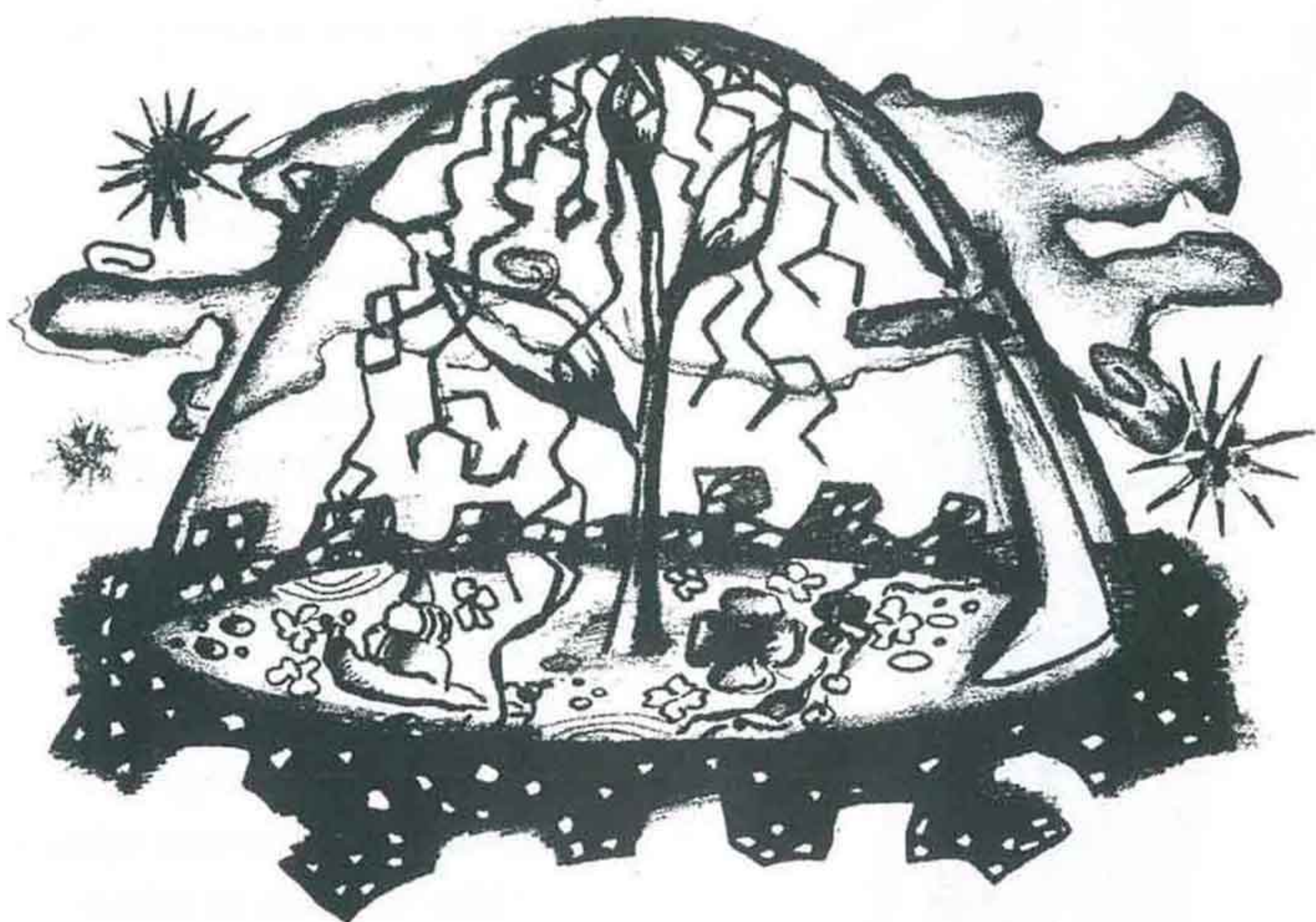
Aš tik viena tokia –
baltais kaspinais susirišus kasas,
sunki kuprinė prikimšta užduočių,
bet kodėl taip yra,
kad algebros užduotį moku išspręst,
o negaliu perskaityt tavo minčių?

Nejau iš tiesų
kažkas gali būti sunkiau už analizę,
kuriai ir dviejų pamokų neužtenka?
Ar gali taip būt,
kad norisi to, ko daryti negalima –
gaudai tik tą, kuris slysta iš rankų? .

Mes tik du tokie –
stebim viens kitą užmerkę akis,
šypsomės burnas uždengę delnais,
kalbam tik tiek,
kiek užtenka prasilenkiant pro klasės duris,
pradedant ir baigiant namų darbais.

Kristinos Jucikaitės (4^b) piešinys

Vestinos Baukutės (1^b) piešinys

Pauliaus Andriuškevičiaus
(2 SAMPO) piešinys

Ir niekas tikrai –
netgi ir tu, o tuo labiau aš –
nė neįtars, nesapnuos, nemanyš,
kad viskas ne taip,
kaip giliai širdy norėtų kažkas.
Tu ar aš? Nežinau... paslaptis...

Tu kaip lietus –
visada ateini netikėtai,
priverti lūpas virpėti,
palieki ant skruostų lašus
ir išeini.

Tu kaip naktis –
paverti gera į blogą,
sumaišai baltą su juoda,
pirštais palieti mano akis
ir aušta diena.

Tu kaip žiema –
baltas ir minkštas kaip sniegas,
šaltas kaip amžinas miegas,
klaidus lyg beribė migla,
tylus lyg akmuo.

Tu kaip vanduo –
skaidrus ir gaivus kaip šaltinis,
tyras, švelnus, begalinis,
laisvas, bet visgi kažkuo
man primeni tai,
kas anksčiau buvo mano namai –
krūtinę sušildo ugnis,
vėjas uždaro duris,
skverbias pro langą šviesa,
aš laikiu kaip visada,
kol įeisi pro mano vartus,
kitaip turbūt niekad nebus,
nes tu kaip lietus.

Kartą parašiau istoriją –
trumpą, paprastą, juokingą,
be metaforų ir alegorijų,
be didelių siužeto vingių.

Tuomet tai buvo tik istorija
apie vieną mažą smalsų žmogų,
kuris ieškojo knygoje teorijos,
kaip galima ledais išgydyt slogą.

Jis perskaitė tiek daug storų žinynų,
kiek mudu su tavim nė nesam matę,
labai ilgai ieškojo, nenurimo,
bet niekur šio atsakymo nerado.

Ir štai dabar man norisi paklausti:
kodėl gi tu iš šio žmogaus juokiesi,
jei pėdas vandeny bandai išpausti,
o laimę pinigais nupirkt tikiesi?

Paaiškink man, kas taip nusprendė,
kad slogą gydyti ledais – tai kvaila,
bet tūkstančiai sustoti neįstengia
mėginę aluje pragerti meilę.

Kasdien pasaulyje šimtai bevalių
meluoja sau, jog paskutinį kartą
ramiai praeis pro alkaną senelį
ir keiksis tardami Kūrėjo vardą.

Ir niekas jų kažin kodėl neteisia,
vadindami tai „žmogiška silpnybė“,
o į atkaklų žiūri kaip į keistą,
skaitantį jau tūkstantąją knygą.

Bet tas žmogus tiesiog turėjo tikslą,
kaip mes visi nepasiekiamo siekė
ir vardan to jis paaukojo viską,
nelaukdamas pagalbos nė iš niekur.

Todėl aš pavadinsiu šią istoriją
tikėjimu, kad stengiamės ne veltui,
ir laimė – tai ne butaforija,
o linija siaura ant tavo delno.

Aš būsiu tavo sąžinė,
manęs negalėsi apgauti,
graušiu tave iš vidaus
ir naktį neleisiu miegoti.

Aš būsiu tavo vidinis balsas,
manęs nepajėgsi užčiaupti,
stebėsiu tave iš viršaus,
kol įkyrėsiu lig soties.

Aš būsiu tavo vienatvė,
manęs niekad neatsikratysi,
nuolat būsiu šalia,
bet tavo žodžius ignoruosiu.

Aš būsiu tavo širdgėla,
manęs tu nė nematysi,
tik jausi giliai viduje
kiekvienąsyk, kai kvėpuosi.

Aš būsiu tavo protas,
manęs tu kartais neteksi,
bet aš visad sugrįšiu atgal,
kad tau dar labiau skaudėtų.

Aš būsiu tavo kančia,
manyje tu ne kartą sudegsi,
ar užteks jėgų atsikelti
kai šalia nebebus, kas padėtų?

Žinau, tu nori išeiti,
todėl sau neleidžiu liūdėti –
man tavo paguodos nereikia,
norėjau, kad mane mylėtum.

Žinau, pasiimi viską,
ką dalinom per pusę –
mažą suoliuką prie miško,
seną romantišką rūšį.

Žinau, tu radai kitą kelią,
todėl nelaikau tavo rankų –
jos lyg negyvos, atšalę,
ne tos, kurios rodė man dangų.

Žinau, laikas nelaukia,
todėl nesakau tau nė žodžio –
užsidėk savo senąją kaukę,
nors be jos daug geriau atrodei.

Žinau, tu manęs neišgirsi,
todėl pati sau pašnibždėsiu –
o aš vis dėlto turiu širdį!
gal ir tu kada nors turėsi.

■ MILDA JAKIMAVIČIŪTĖ, 3 HP

Ten
Čia
Niekur
Nėra
Tavęs
Nes
Tu
Dingai
Išnykai
Išėjai
Pabėgai
Palikai
Nenorėjai
Būti
Su
Manimi
Šalia
Manęs
Ir
Dabar
Aš
Viena
Ir
Vieniša

Ji
Išėjo
Begėdė
Mus
Visus
Paliko
Neklausė
Ar mes
To
Norim
Tiesiog
Išėjo
Savais
Keliais
Kažkur
Pabėgo
Tam
Kad
Kada nors
Vėl
Sugrižtų
Kai mes
Jau būsim
Pamiršę
Kaip ji
Atrodo
Kad
Vėl

Džiaugtumėmės
Ja
Kad ją
Mylėtumėm
Nebepyktumėm
Kad mus
Paliko...
Ech,
Gudruolė
Ta
VASARA...

Norėčiau tave įversti
Į pusnį –
Didelę, šaltą ir baltą
Įmurkdyčiau tavo veidą
Į sniegą –
Purų, šaltą ir baltą
Kad nebematyčiau tavo
Akių –
Didelių, šaltų ir juodų
Ir nejausčiau
Skausmo –
Didelio, šalto ir juodo
Nes jau pavargau

Kažkur tenai
toli toli
už raudonų debesų
ilgėjantys šešėliai
bėga
nuo raudono
vakaro
bėga ten
kur prasideda (baigiasi?)
dangus
nes nori gyventi
tačiau vakaras
pasirodo
greitesnis...

■ KRISTINA JUCIKAITĖ, 4^c

Rasotų bėgių basumas

Penki lavonai buvo rasti miestelio aikštėje, iš kurios matosi bažnyčia. Gulėjo lygiai, tarsi būtų sudėlioti – rankos priešonų, kojos tiesios ir basos. Akys atmerktos.

Miestelis gyvas, šiandien turgaus diena – reikia duonos, taukų. Stalai jau sustatyti ir pakvimpa medumi. Vaikai prie stalų akimis gauda tekantį medų, ryja seiles. Vėjas nuo šviesių vaikų galvelių praskleidžia ir trumpus mirusio vyriškio plaukus. Jau pabalusius ir išplonėjusius, kas rytą dailiai šukuojamus. Jis buvo tėvas, kuris leisdavo laikyti už nykščio, užlipti ant pečių. Motina leisdavo bėgioti po kambarius, slėptis spintoje, žaisti iki saulės laidos. Ji dabar taip pat ramiai gulėjo atmerkusi akis. Ir trys vaikai.

Už nugaros nudunksi traukinys ir katės, pradėjusios uostyti ir laižyti lavonų plaukus, išsislapsto. Vaikai pamiršta medų, įsitveria į tėvus. Išlipę keleiviai prisimerkia ir apžvelgia nurimusią turgaus aikštę. Jie pasiima lagaminus ir šūkteli kažką nesuprantama kalba. Vėjas nuneša garsą ir jo vieton ataidi varpų kvietimas į rytines mišias. Keleiviai artėja nešini karstais. Tamsaus medžio su pasidabruotais krašteliais. Vietiniai tokių dar nematę. Jie žinojo, kad kas nors turi atvykti ir pasiimti lavonus, nes šioje žemėje jų laidoti negalima. Žemėje, kurioje ilsisi tik žmonės, turintys praeitį. Jie čia atsikraustė be jokių kilme

išduodančių baldų, palikimą rodančių skrynių, be papročius liudijančių rūbų.

Atsikraustė keistuoliai, kurie rytais keldavosi su saule, nors gyvulių neaugino. Popiet tvarkydavosi sodelį, nors sėklų niekada nesėjo. Vakare eidavo į bažnyčią, nors niekada nesimelsdavo. Rasai nukritus išeidavo. Ant bėgių. Basi eidavo pirmyn, pirmyn. Visi penki – vorele. Koja už kojos taip lėtai, kaip eina žmonės be jokio tikslo. Ir taip kas vakarą galėjai iš jų mokytis ramybės.

Numirė visi kartu, kai sužinojo, kad atvažiuoja jų pasiimti į pasidabruotus karstus. Plikos pėdos buvo kaip kūdikių, dar niekad nevaikščiojusių.

Mildos Šabūnaitės (3 MINOLTA) fotografija

Barbarai ir moterys

Vakare išdžiūvusiu vėjo prisijaukintų baltų paklodžių surinkimas. Jau rasai kaupiantis visos moterys išeina palydėti saulės mojuodamos jai paklodėmis. Putnūs vaikučiai trobose laukia miego. Moterys didelėmis siauromis sausomis akimis renka paklodes ir tyloj girdisi iškrakmolytų pasijonių čežėjimas.

Paklodžių balinimas, kol grįš barbarai,
sūnaus gimdymas, kol grįš barbarai,
tylėjimo įžadas, kol grįš barbarai.

Jei tik ten, toli rytuose, prie pat saulės, pamatytų kylant dulkių debesį, eitų atverti duris ir

pasiėmusios kūdikį ant rankų žindytų – paskutinį kartą.

Prie durų barbaras išsirenka paklodę – balčiausią ir palieka

rečiausius pasaulyje vėrinius,

ploniausius pasaulyje šilkus,

kvapniausius pasaulyje žiedus.

Peržengęs slenkstį barbaras teturi baltą paklodę.

Ryte barbarai išjoja moterims nepabudus. Pasiima sūnus, kad šie galėtų kariauti, ir išjoja dulkių debesiu.

Šermukšniai

Didelę galvą sunkiai pakeldamas, visas įsitempęs, įeina vaikas. Stipriai suspaustuose kumšteliuose – krepšelis su uogom. Skinant šermukšnius, daugybė jų susitraiško negrabiuose vaiko pirštuose. Laižydamasis delną ir prisimerkęs jis žiūri į prinokusią saulę ir turgaus triukšmas jo nepasiekia. Šermukšnių uogas parduoti nelengva: jas perka tik nekalbūs suaugę ir palietę išmeta, jas nužiūri tylios merginos, nes nežino, kas yra šermukšniai, jas atima triukšmingi vaikai, pabėgę greit sumindo ir žiūri, kaip trykšta gyvos uogos.

Turguj šurmuly. Barasi moterys, staugia parduodami veršiai. Juokiasi rudomis kepurėmis (su snapeliais, kurie vis tiek neužstoja saulės šviesos) plikos vyrų galvos. Languotų marškinių rankovės ir iš jų kyšančios didelės rankos kilnoja miltų maišus. Vaikas, atlošęs didelę galvą, dusliai sukrenkščia: „Uogos! Raudonos šermukšnių uogos“, – bet garsas toks duslus, kad tik šalia gulėjusi nutąsyta katė sukrutina ausis, atsistoja. Viena jos koja sulaužyta, todėl velkasi paskui, palikdama siaurą brūkšnelį. Galva vėl nusvyra žemyn ir stipriai susispaudžia kumštukai. Vaiko akyse maži juodi batukai ir skaudžiai raudoni pirštai. Katė grįžta, pasitrina apie kojas ir lyžteli saulės apšviesto stalo kraštą. Vyrų susijuokia – moteris ką tik išbėrė maišą obuolių. Tai linksma stebėti, kaip greitai

lankstosi storos kojos.

Pasigirsta arfos arpeggio.

Didelę galvą sunkiai pakeldamas į mišką įeina vaikas. Miške yra neužakusi pelkė, kurios viduryje dar galima maudytis ir klausytis gervių šokio, vanagų medžioklės. Vaikas niekada nesimaudo su visais.

Pirty laksto nuogos mergaitės mažomis galvomis.

Pirty vyrai nusiima kepures ir patenkinti glosto plikus pakaušius.

Pirty storos moterys išūliai prakaituoja ir garsiai, visaplačiai burna, juokiasi tau į akis.

Didelis vaikas eina į pelkę medžioti gervių, šokti vanagą, lyžteli saulės,

nekvėpuoti iki uždusimo ir ryti raudonas dideles šermukšnių uogas.

■ IGNAS KALPOKAS, 2 SAMPO

Dangau! Sukioji peilį, man širdin įgrūdęs,
Tave iš proto veda mano laimės rūbas
Į vėjo gūsi privarai liepsnos
Ir vietoje vandens – smilčių į mano burną.
(Omaras Chajamas)

Ar tau yra buvę taip, kad matei žmogų vos keletą kartų, o jo veidas ilgam išlieka atmintyje? Ir po ilgesnio laiko sutikus jį staiga šauna mintis: “Bet juk tai jis!”. Man taip nutiko.

Kur Tu? Užmerkęs akis vėl matau Tavo veidą, plaukus, kedenamus vėjo. Girdžiu Tavo švelnų balsą ir skambų juoką. Matau savo sielos akimis, girdžiu savo sielos ausimis. Tu – mano vizija. Neišnyk, maldauju, neišnyk.

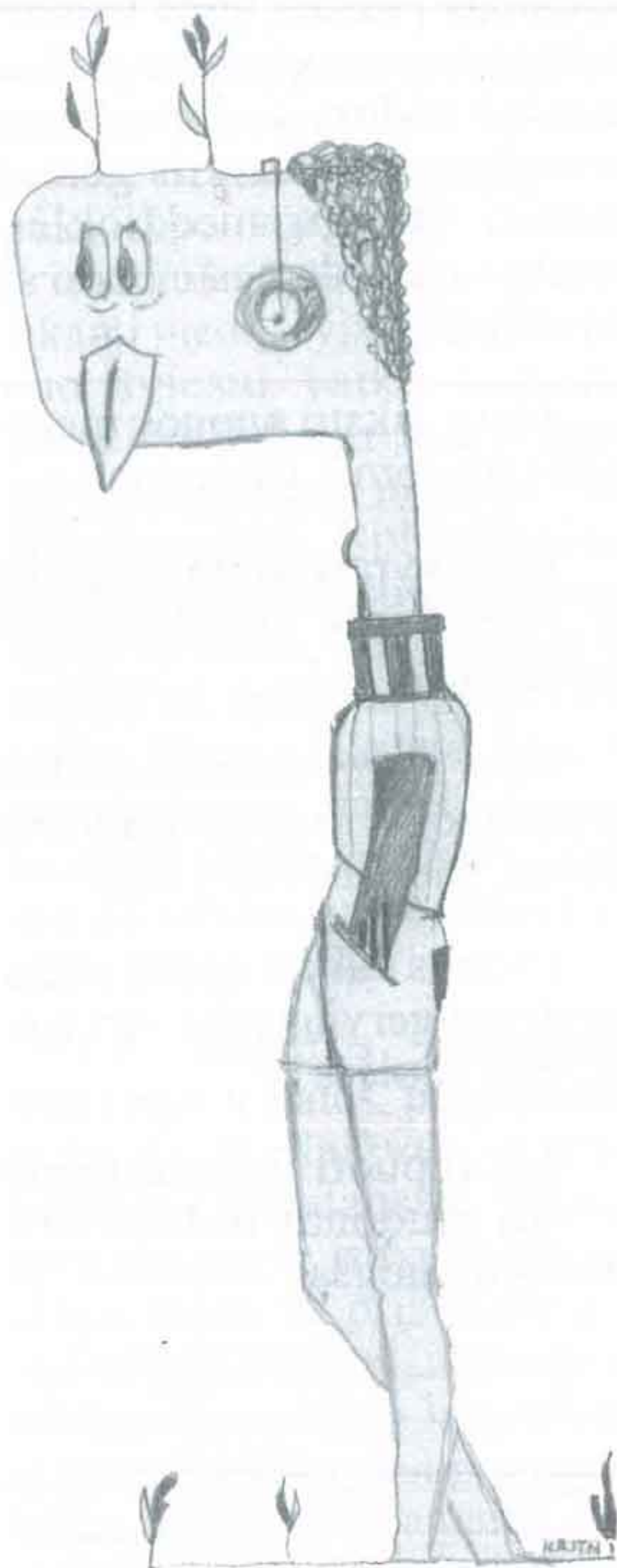
Tikrovėje matau Tave gana dažnai. Ir dar matysiu. Tačiau kas iš to? Tu nematai manęs taip kaip aš. Skaudu. Tačiau kas iš to? Tau juk tai nesvarbu. Ir dabar, žvelgdamas į tuščią popieriaus lapą, matau Tavo veidą. Tačiau kas iš to? Tu juk to nežinai. Tokia tad yra tikrovė. Skaudi.

Ką daryti, kad mane pamatytum? Ką daryti, kad mane išgirstum? Kas man tai pasakys? Deja, ne tu. Nes aš neegzistuoju tau taip, kaip tu man. Negyvenu tavo vizijose ir sapnuose, kaip tu manosiuose.

Kodėl gi mes negalim būti bent draugai? Kodėl? Jau vien matyt Tave man laimė. Paliesti – nors ir atsitiktinai. Deja! Matyt, nėra man lemta. O gal ir aš pats kaltas. Mano baimės. Mano uždarumas.

Man malonu su Tavimi kalbėti. Tačiau kažką teburbteliu atsakydamas – tarsi kažkas užgniaužtų gerklę. Stengiuosi iš paskutiniųjų. Tačiau negaliu nieko su savimi padaryti. Kai nematau tavęs, vienintelis troškimas – susitikti, susitikus – slėptis. Ketinau imtis iniciatyvos nebežinau, kiek kartų. Vos vieno aukšto skirtumas gimnazijoje. Tačiau atėjus laikui, sugalvodavau daugybę priežasčių atsisakyti šių ketinimų. Nesvarbu, kad praleidus progą grauždavo sąžinė.

Iš visų jėgų stengiuosi, kad Tau nekiltų nė menkiausias įtarimas, jog kažką jaučiu. Turbūt tai ir yra

Kristinos Jucikaitės (4^c) piešinys

pagrindinė priežastis, dėl kurios pradėjau vengti Tave. Ir tada aš suvokiau – niekada neateisiu pas Tave, tenkinsiuosi atsitiktiniais susitikimais – o jie, reikia manyti, nebus labai dažni – savo apsimestiniu šaltumu atšaldysiu tavo simpatiją, jei tokią ir jauti (kuo aš labai abejoju), arba prarasiu galimybę ją iškovoti. Ir visa tai – vien dėl to, kad Tu man patinki.

Prabilčiau į tave, tačiau bijau. Išsakyčiau viską Tau, tačiau bijau. Galbūt ateityje – tai reiškia niekada, galiu neapgaudinėti savęs.

Vien prisiminimas man sugniaužia širdį. „Gyventi – tai mylėti. Mylėti – gyventi.“ Nebežinau, kas tai pasakė. Bet tai nėra svarbu. Svarbiausia tai, kad jis neklydo. Už vieną tavo žvilgsnį, už šypseną kažin ką paaukočiau. Tačiau ne kažin ką galiu. Todėl skiriu tau tai, kas man brangiausia – žodžius baltam popieriaus lape. Galbūt jie kada nors pateks tau į rankas ir aš būsiu laimingas, jei nors akimirką pagalvosi: „O gal tai apie mane?“.

Mylėti tą moterį – vergovė, o ir laimė,
Gulėti dulke prie jos kojų – laimė.
Atleisk mažytes nuodėmes ir nuoskaudas, ir viską,
Švytėk iš džiugesio su ja – tai laimė, laimė!
(Omaras Chajamas)

(2003 lapkritis)

Kaip man pavyko Tau prisipažinti, liks man pačiam paslaptimi lig amžiaus pabaigos. Nereikia žodžių. Aš viską suprantu. O žodžiai skaudina. Suprantu, kad niekada net nepagalvojai apie mane kaip apie žmogų, galintį būti kuo nors daugiau nei paprastu pažįstamu. Niekad nejautei ir nejausi man to, ką jaučiu. Ačiū, kad nerėžei visko tiesiai į akis, o leidai suprasti pačiam.

Ar aš pasiekiau nors minimalų tikslą? Ar žinojimas pagelbėjo? Ar skaudama širdis geriau už širdį, kamuojamą abejonių? Dar per anksti kalbėti. Tačiau galima bent jau pasakyti: taip, aš nelaimingas, tačiau padariau viską, kas nuo manęs priklauso, kad toks nebūčiau.

Kas gi tas laimingasis? Nejučiomis žvalgausi, norėdamas pamatyti jį. Žinau, tai puikiai tiktų nebent „muilo operai“, tačiau nieko negaliu padaryti. Taip jau yra. „Apkaltinti“ galėčiau nė vieną žmogų, kurį pažįstu, ir dar nežinau, kiek tų, kurių nesu nė karto matęs. Tačiau aš stengiuosi nebūti vienu tų žmonių, kuriais šlykščiuosi. Vienu tų, kurie įsitikinę, jog mylimas žmogus būtinai turi būti jų. Tai baisu, nes galvodami apie žmogų, kaip apie savo nuosavybę, kartu jį tarsi sudaiktina. Juk reikia mokėti ir garbingai pralaimėti.

Trumpai tariant, Tavo sprendimas man šventas. Kaip pasirinksi, taip ir bus, aš jokių būdu nemėginsiu ką nors keisti. Galiu tai pasakyti dabar, slapčiausių vilčių žlugimo akimirką. Likimas man nepalankus, tačiau priimu jį tokį, koks yra.

O dabar linkėjimas. Linkėjimas žmogui, kuriam Tu jauti tai, ką aš jaučiu Tau. Laimingiausiam žmogui pasaulyje. Tikiuosi, jog jis mokės įvertinti lobį, kuris jam teko, ir jį branginti. Kad jis sugebės suteikti Tau laimės. Kad jis pateisins Tavo pasitikėjimą.

Su tokiomis viltimis aš sutinku pasilikti šešėlyje. Meilėje greta noro būti kartu matau ir norą, kad mylimas žmogus būtų laimingas. Net jei turėsiu užleisti vietą kitam. Tačiau bent būsiu ištaręs: „EI! AŠ ČIA! AŠ EGZISTUOJU! IR AŠ TAVE

■ MARTA KLĖMANAITĖ, 3^b

„Domine Deus, salutis meae:
die clamavi et nocte coram
te.“

Kur tik einu –
Tave matau.

Nėra dainų,
Skirtų ne tau

Ir aidas
Mirusios dienos

Lies tavo veidą
Nuolatos.

Išnykus saulei
Liks viena

Apgaulė
Guodžianti mane.

Tik tirštas
Juokas pilnaties

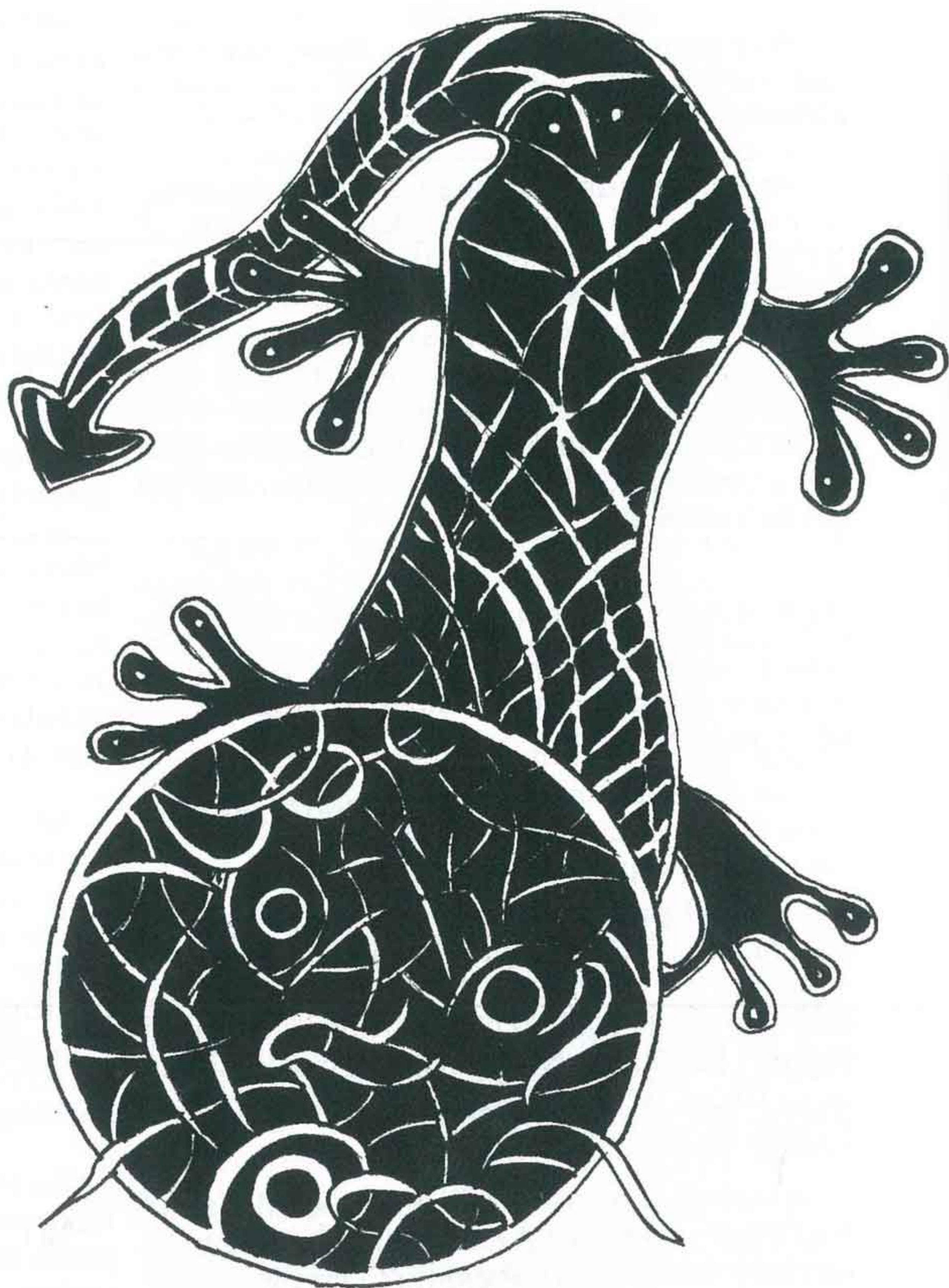
Tavaisiais pirštais
Nuriedės.

Ar bent sapne
Švelnumo gijos

Myluos mane?
Žaizdoms negyjant

Lai neramios širdies
Plakimas

Iškvies
Jos sielai užkeikimą.

Ramunės Butkevičiūtės (2^c) piešinys

■ JŪRATĖ MAŽULYTĖ, 3 HP

Ar tai meilė?

Meilė būna visokia. Meilė mamai, tėčiui, Tėvynei, jam...

Bet aš myliu dar kai ką.

Myliu arklius. Pačius gražiausius gyvūnus pasaulyje. Myliu nuo pat vaikystės. Gal tai buvo meilė iš pirmo žvilgsnio, o gal ją paveldėjau iš mamos... Nežinau. Bet žinau, kad ji buvo, yra ir liks manyje...

Prisimenu, kaip mama mokė piešti arklį. Tol popieriuje piešiau visokius dramblis, dinosaurus, kol jie įgavo arklio pavidalą. Tik niekaip neišėjo užpakalinė koja...

Kuri laiką buvau kaip reikiant išlavinusi savo ranką. Gausybė piešinukų su arkliais atiteko draugams, daugybė išliko senose užrašų knygutėse. Bet labiausiai saugau ne savo, o mamos pieštą cirko arklį...

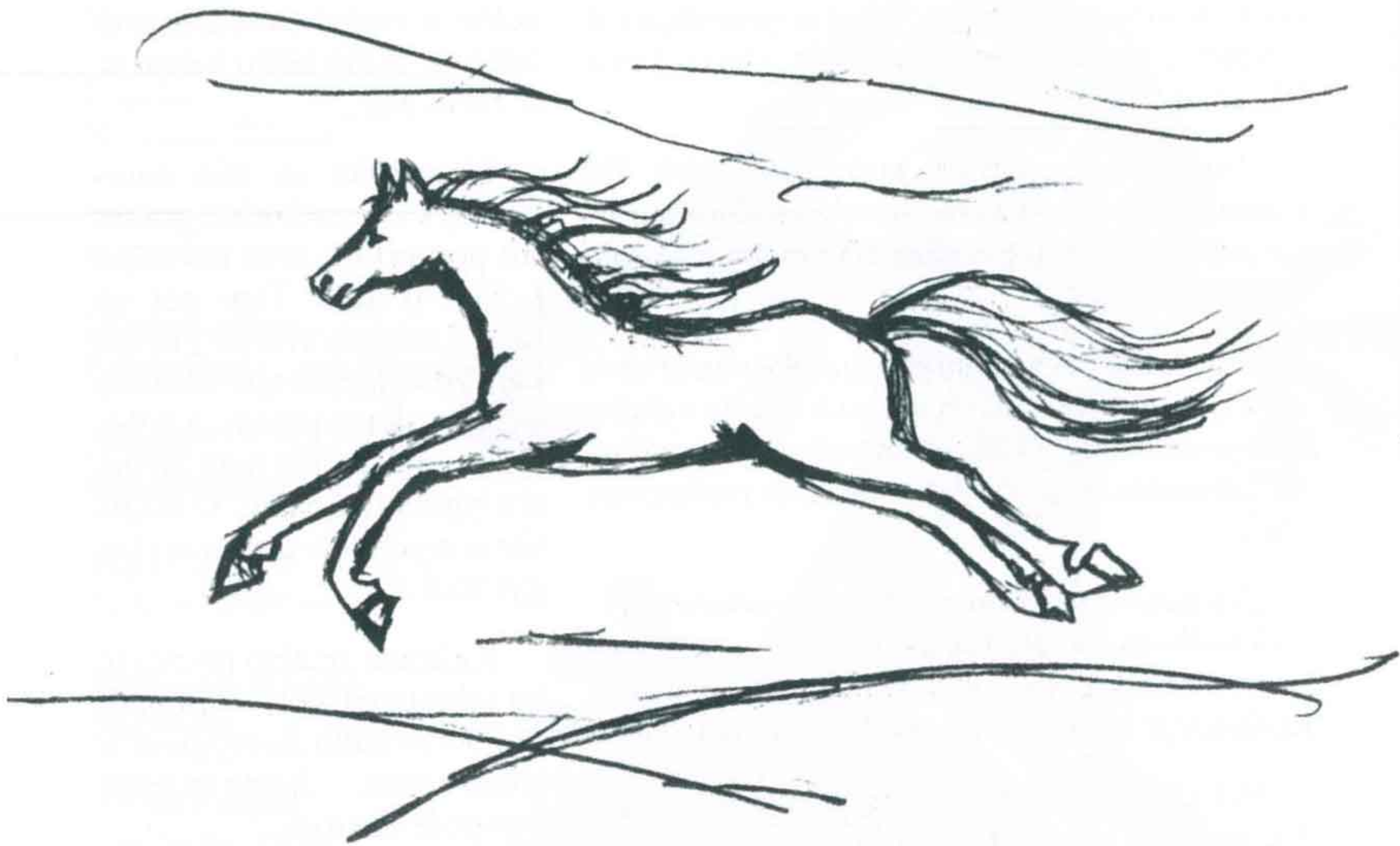
„Vienas iš gražiausių vaizdų – bėgantis žirgas...“
Ši kažkada išgirsta frazė ligi šiol giliai įsirėžusi mano atminty. Ir tik dabar, kai pati perskaičiau ją kažkokioje knygoje, dar tvirčiau tuo įsitikinau.

Bet už vaizdą šimtą kartų geresnis jausmas... Jausmas, kai pats sėdi ant arklio. Kai jauti, kaip vėjas švilpia pro ausis, plaikstosi plaukai, o iš po

arklio kanopų laksto į šalis akmenukai... Kai jauti, kad šis gyvūnas tave supranta iš pusės žodžio, iš judesio, iš buvimo šalia. Man patinka, kai žirgas mane pasitinka, o aš jam galiu duoti skanumyno – duonos. Gera jausti, kaip jis ima ją nuo delno ir švelniai nulaižo trupinius... Kaip ieško kišenėje, ar turiu dar...

Nesutinku su tais žmonėmis, kuriems arkliai gražūs tik popieriuje arba kai žiūri į juos iš toli. Taip pat su tais, kuriems arklys yra tik paprastas keturkojis naminis gyvūlys, darbo įrankis. Arklius reikia mylėti. Tik tada jie tau atsilygins tuo pačiu. O tai jie tikrai sugeba dar geriau nei kiti gyvūnai...

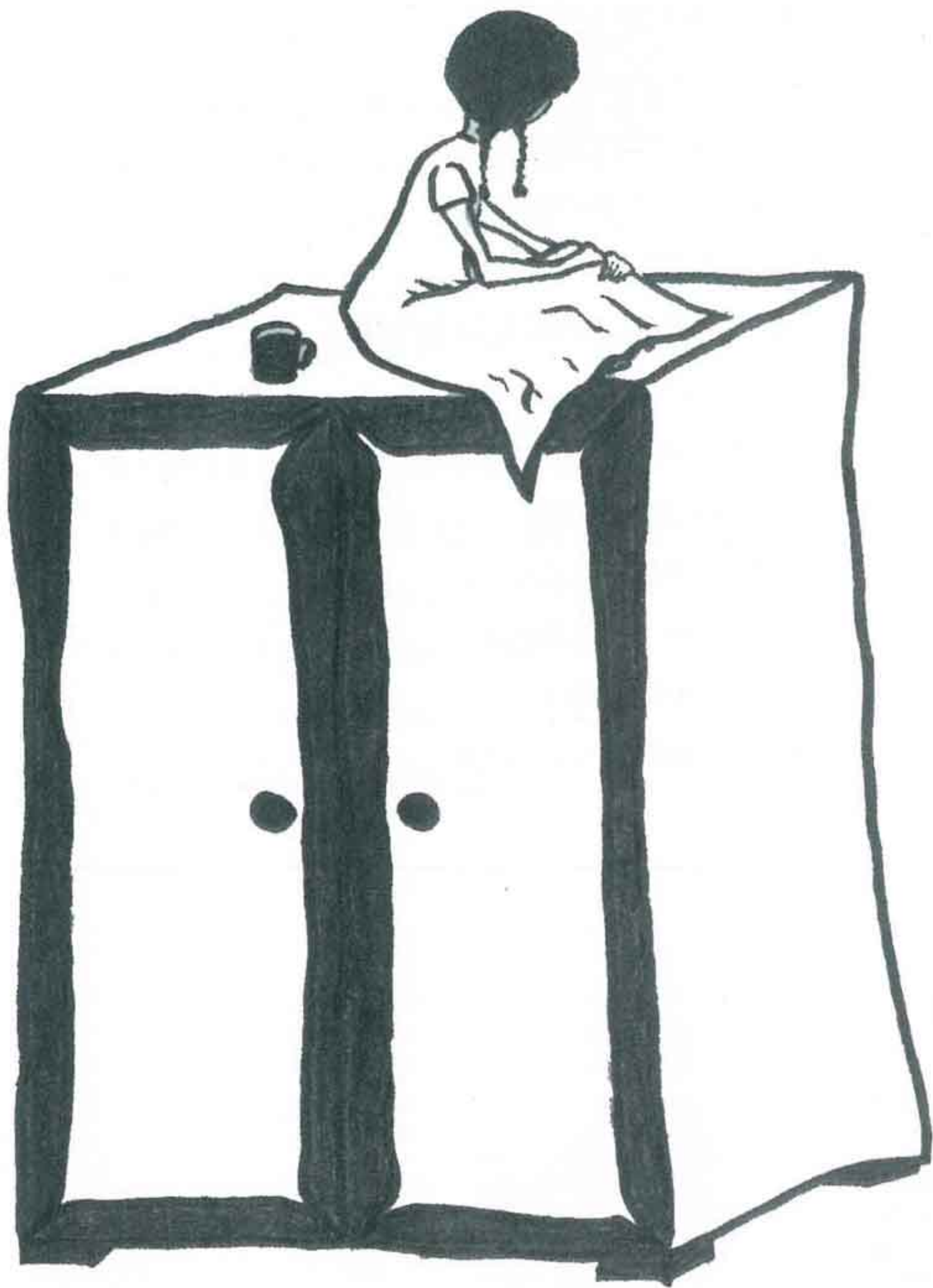
Kažkada reikėjo pasakyti, ko labiausiai noriu. Labiausiai noriu balto fortepijono ir juodo arklio... Juodo su balta žvaigžde kaktoje...

Jūratės Mažulytės (3 HP) piešinys

Trioletas

Žmonės visada pavydi,
Nes kitų džiaugsmas nepaguodžia jų pačių.
Nesvarbu, kad jie laimingi,
Žmonės visada pavydi,
Nes jie pamiršo, kaip gyventi
Ir nebežino, kas yra gražu.
Žmonės visada pavydi,
Nes kitų džiaugsmas nepaguodžia jų pačių...

Erikos Sabaliauskaitės (2^c) piešinys

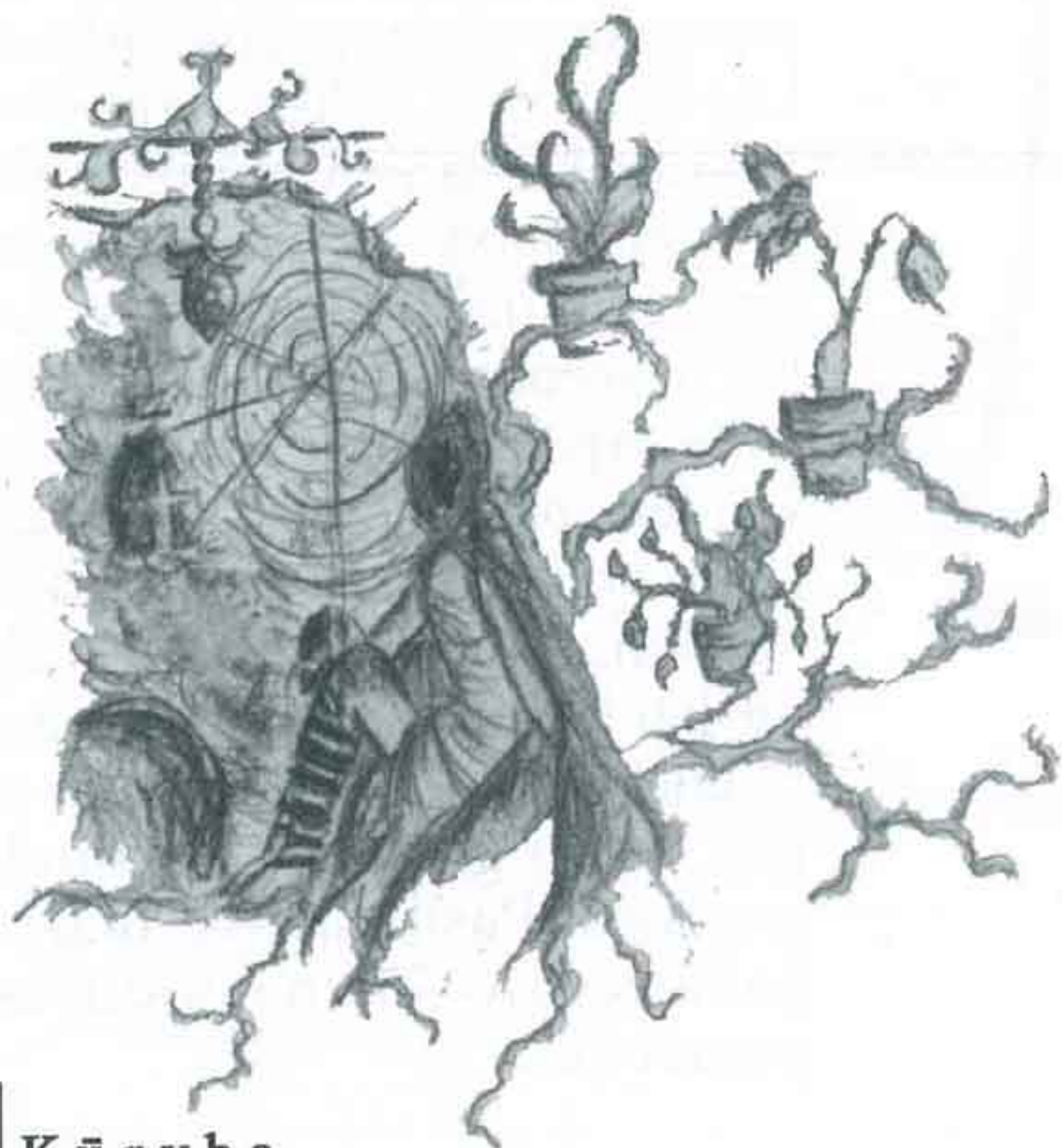
Aušta. Virš ežero kyla rūkas ir apima krantus, slenka tolyn ir tolyn, lyg norėtų apglėbti visą pasaulį. Miškai skęsta rūke, o kylanti saulė nudažo viską šviesiai purpurine spalva. Slystam kanoja ežero paviršiumi tyliai tyliai, lyg indėnai, bijodami paleisti bent menkutį garsą. Švelnūs vėjo gūšiai paliečia veidą ir visą kūną, už kelių metrų bunda ančiukai ir gulgės. Jos ištiesia savo kaklus, pasipurto, pakyla į dangų. Rūkas po truputį sklaidosi. Vanduo skaidrus skaidrus, matau kaip mažos žuvytės, išsigandusios kanojos šešėlio, puola į šoną, slepiasi už akmenų. Visur taip tylu, ramu, lyg būtum kokiam rojaus kampely. Plaukiam vis tolyn ir tolyn, palikdami miškus, krantus toli už nugaros, atrodo galėtum taip irkluoti visą amžinybę. Saulė pakyla visai aukštai, krištolinis vanduo vietom žiba lyg koks didžiulis veidrodis, ant krantų pasirodo pirmieji apsimiegoję žmonės. Jie šoka į vandenį, plaukioja, taškosi, džiaugiasi ir pasilieka už nugaros. Nuleidžiu vieną ranką į vandenį ir jaučiu, kaip jis teka pro mano pirštus. Joks plaukikas ar valtis mūsų nepavytų. Praplaukiam pro buvusio tilto polių. Dabar jie po vandeniu, apaugę dumbliais, tamsiai žali, lyg nuskendęs „Titanikas“ vandenyne. Apsisukam ir slystam lygiu vandens paviršium atgal. Dingus rūkui ryškiai pasimato praplaukti krantai. Kranto smėlis, o toliau miškai kiek tik užmatai. Vyturiai ir lakštingalos čiulba savo jau tiek kartų girdėtas, bet mielas giesmes. Pasijunti lyg mažytė gamtos dalis šitam nuostabiam pasaulyje...

■ IRMA OERTELYTĖ, 3^b

Iš ciklo: Vasara.
Kybaruoja džiovintų
dilgėlių girliandos.

Mano kojų pirštukėliai
Žolėn įsikniaubę
Išdžiūvusio tvenkinio
Gamtos amfiteatro.
Pašokt nekantrauja mažiukai
Šokį dvasingą
Varniukams, veršiukams
Ir Oninių šventei
Artėjančiai
O ypač
Riaumojančiam medžiui –
Viršūnę nupjovė
Girti tvarkdariai.
Štai atskrenda gandas.
Užgydyk lizdu,
Gandruži, išpuvusią žaizdą
Ir ryt turgaus aikštėj
Išgirsim Adelę pasakant:
Kaip tąsyk verkė dangus
Taip verkama iš džiaugsmo.

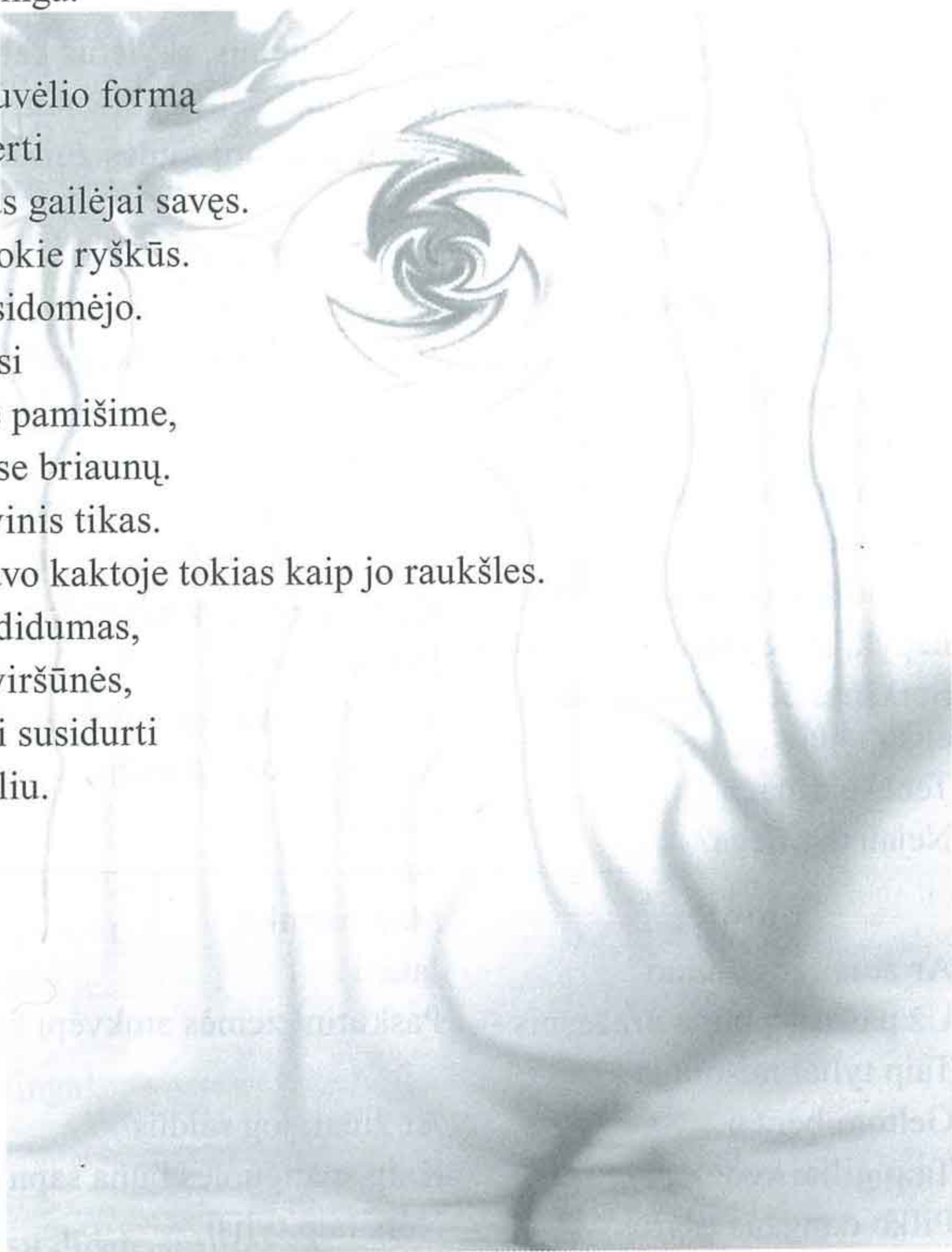
Greitai greitai
Nurūkstu per pievą.
Pavymui sušunka
Paukščio balsu
Kažkas.
(Kaip gaila vabalų,
Kuriuos nužudau batuose)
Bėgte su meile
Į žemės lopą,
Javais išsiuvinėta,
Kur negirdėsiu,
Kaip kvies pietų,
Tik girdėsiu
Sugrubusių pirštų turėtojus
Lėbaujant,
Šventai nenutuokiant,
Jog štai jų javus
Išguldė ne lietūs.
Purvinos kulkšnys
Tolsta per lauką.
Taip praeina vasaros.

Indrės Lisauskaitės (3 HP) piešinys

Žmogus vienvėje

Jo mamai nuo neišsakytų žodžių
Pražilo plaukai.
Jis man pasakojo,
Blogiausiai yra tada,
Kai norisi rūšiuoti
Receptų korteles.
Kad neužtrokštum nuo nujautimo,
Kiek visko daug
Ir kaip viskas sudėtinga.
Jis mane išmokė
Sudėti rankas į piltuvėlio formą
Ir taip griekiais užberti
Valandas, per kurias gailėjai savęs.
Jo skruostikauliai tokie ryškūs.
Savo kūnu jis nebesidomėjo.
Tik kapstėsi kapstėsi
Savo potencialiame pamišime,
Mintyse, netekusiose briaunų.
Jo tėtį kamavo nervinis tikas.
Dabar jis pastebi savo kaktoje tokias kaip jo raukšles.
O taip erzino tas išdidumas,
Kvailas kaip torto viršūnės,
Pripažinti, kad bijai susidurti
Akis į akį su pasauliu.

Daumanto Lipskio (3 HP) piešinys

■ AGNĖ PETKUTĖ, 3 HP

Laiškas

Užklijuosiu savo širdį,
Prirašytą nutylėtų žodžių,
Persigėrusią ilgesio kvapu,
Pasaldintą meilės cukrumi...
Užklijuosiu paskutinį kartą
Lyžteldama saldžiarūgščio
Prisiminimo

Užrašysiu adresą:
Tuštumą palikusiam,
Atėmusiam ieškojimą,
Užbūrusiam...

Užrašysiu tirpstančiu šerkšnu
Nuo pakeleš karklo.
Įrodymas: mano širdis
nebedega meile tau...
Išmesiu laišką į geltoną pašto
dėžutę
Prie namo kampo.
Išsiūsiu.
Tik ne šiandien...
nepyk, ir ne ryt...
Šerkšnas!! neklaužada,
apsimetėlis...
Tebevaidina.
Nejau dar dega?

Ar žinai, jog ruduo
Už pavasarį būna gražesnis –
Taip tyliai nusninga
Geltoni beržai...
Taip giliai vedžioja
Pilko dangaus ašaros
Savo būties linijas,

Permatomas ir laikinas
Negyvai kietam mano stikle.

(panašias į TAVE)
Pasimelsk:
Nenoriu, jog sūrūs ilgesio
Karoliai užgesintų geltonai
Violetinį klevų gaisrą...

Nenoriu TAVEŠ girdėti
Tik pasakyk, kodėl
Pro senutėlius, skylėtus kaip rėtis
Kaštonų šešėlius nematau
Šiltai pūkuotų saulės zuikių?

(Tik jų gal ir pasiilgau)

Bet ruduo man tikrai gražesnis
Už pavasarį.
Purvynai?
Jų nebūna...
Tik naktys, geltonos
Kaip kaimyno katino akys,
Pakimba ore.
Tik tikra mano gyvenimo dvasia
Knarkia uosio drevėje...
Migla?
Tegul...
Man patinka
Jausti
Paskutinį žemės atokvėpį kasryt...

Ar žinai, jog saldūs
Kaip spanguolės būna sapnai,
Nors taip tyliai
Nusninga geltoni beržai...

Raudoną saulės bučinį
Laikei suspaudęs –
Taip, tą paskutinį šiltą –
Minute ilgiau nei aš savo akyse.

Nepavydėjau,
Kai matavai
Neaprépiamus paukščių takus,
Pūtei minkštučius debesėlius
Ir tą pavasarį padovanojai
Mergaitei pūkuotą širdį su ilgakakle žirafa.

Tu kartu verkei lietaus ašaromis,
Kai ji pirmą kartą nusivylė pasauliu...
Nunešei jos pienės parašiotą
Su milžiniška svajone
Ir prašei tikėti: kažkada išsipildys.

Neatsakei, kodėl pamiršai
Pasaldinti baltučius sniego trupinėlius,
Nerūpestingai besileidžiančius ant kartaus
Mergaitės gyvenimo...
Tik padovanojai krintančią žvaigždę,
Kai nebeliko tikėjimo.

Ne kas rytą saulėtai šypsojais:
Taip išmokydamas gyventi
Turint saulę savo širdyje...

O Dangau, Aš Laiminga!

Nors gal tik tau
Esu maža mergaitė su didele širdim,
Kuriai kasmet dovanoji

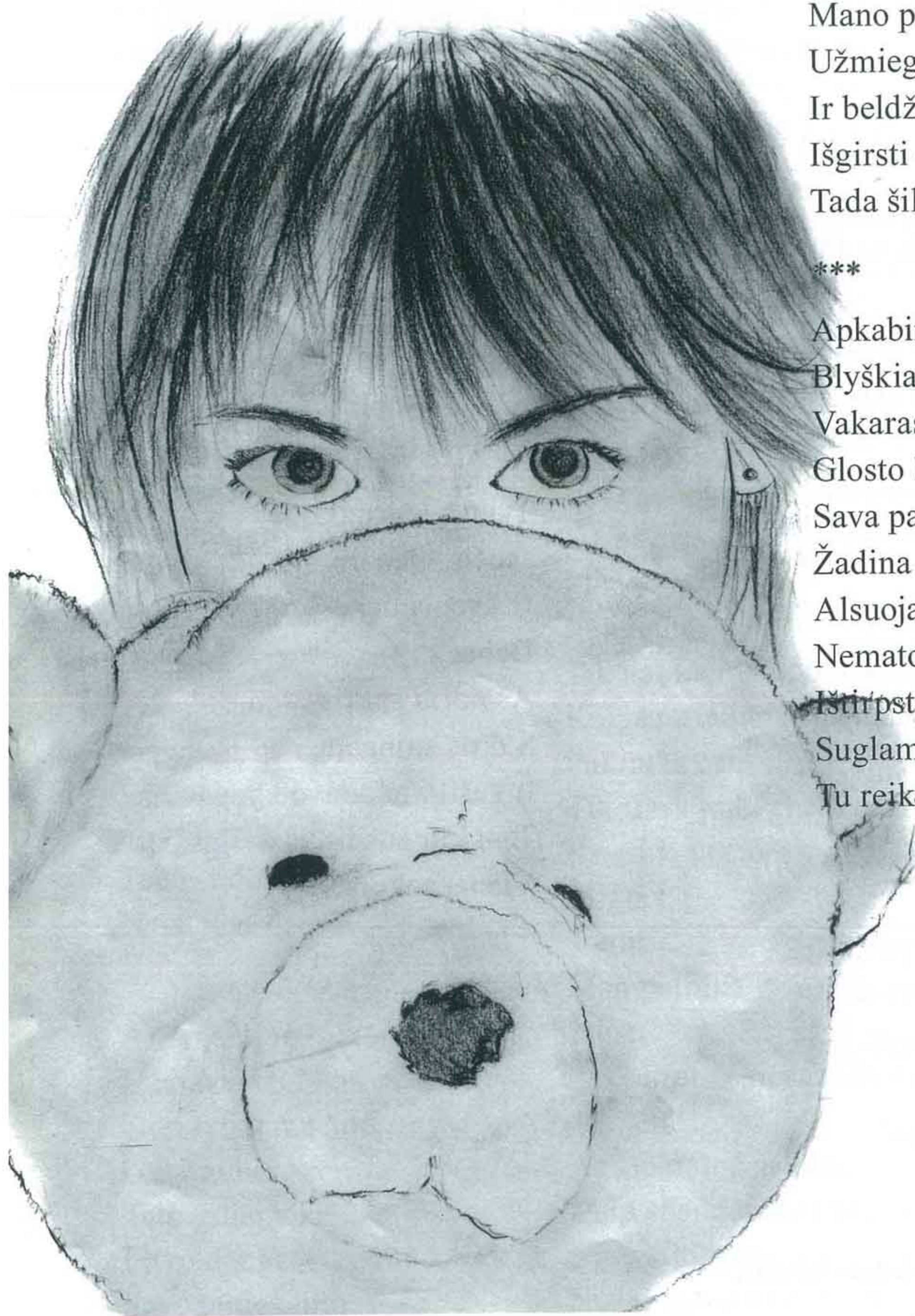
Pūkuotą širdį ir ilgakaklę
žirafą ...

Raina kate susirangysiu
Vakare ant tavo kelių.
Kvepėsiu medumi
Ir muilo burbulu skraidysiu...
Suvalgysiu tavo liūdesį su
kefyru ir cukrumi...
Baltais bučiukais išbučiuosiu
Tavas akis.
Užmigsiu...tyliai tyliai
Angelu ant tavo lūpų
Ir meilės boruže
Atskrisiu kitąnakt...

Tylus vidurnaktis
Jaučiu, kad mirštu
Ir kvepia debesim...
Dabar
Aš noriu suktis...
Suktis sningant
Ir sušilti nuo tavo kvepavimo
Ten, kur susitinka žvilgsniai
Vienai sekunde.

Tyla, kvepianti dangišku sniegu,
Prisiglaudžia prie mano vienatvės,
Kai mažučiai, beskoniai sniego
angelai
Leidžiasi ant mano beržo,
Mano namo,
Mano šuns,
Mano pasaulio...
Užmiega...
Ir beldžiasi į širdį.
Išgirsti – ištirpsta.
Tada šilta tyla prisiglaudžia...

Apkabinęs nukramtytą,
Blyškiaveidį mėnulį
Vakaras
Glosto ledinę žemę...
Sava paslaptim
Žadina vyšninio vėjo ilgesį,
Alsuoja geliančia tyla.
Nematoma.
Ištirpsta mėlynojo naktį
Suglamžyti prisiminimai:
Tu reikalingas.

Erikos Sabaliauskaitės (2^c) piešinys

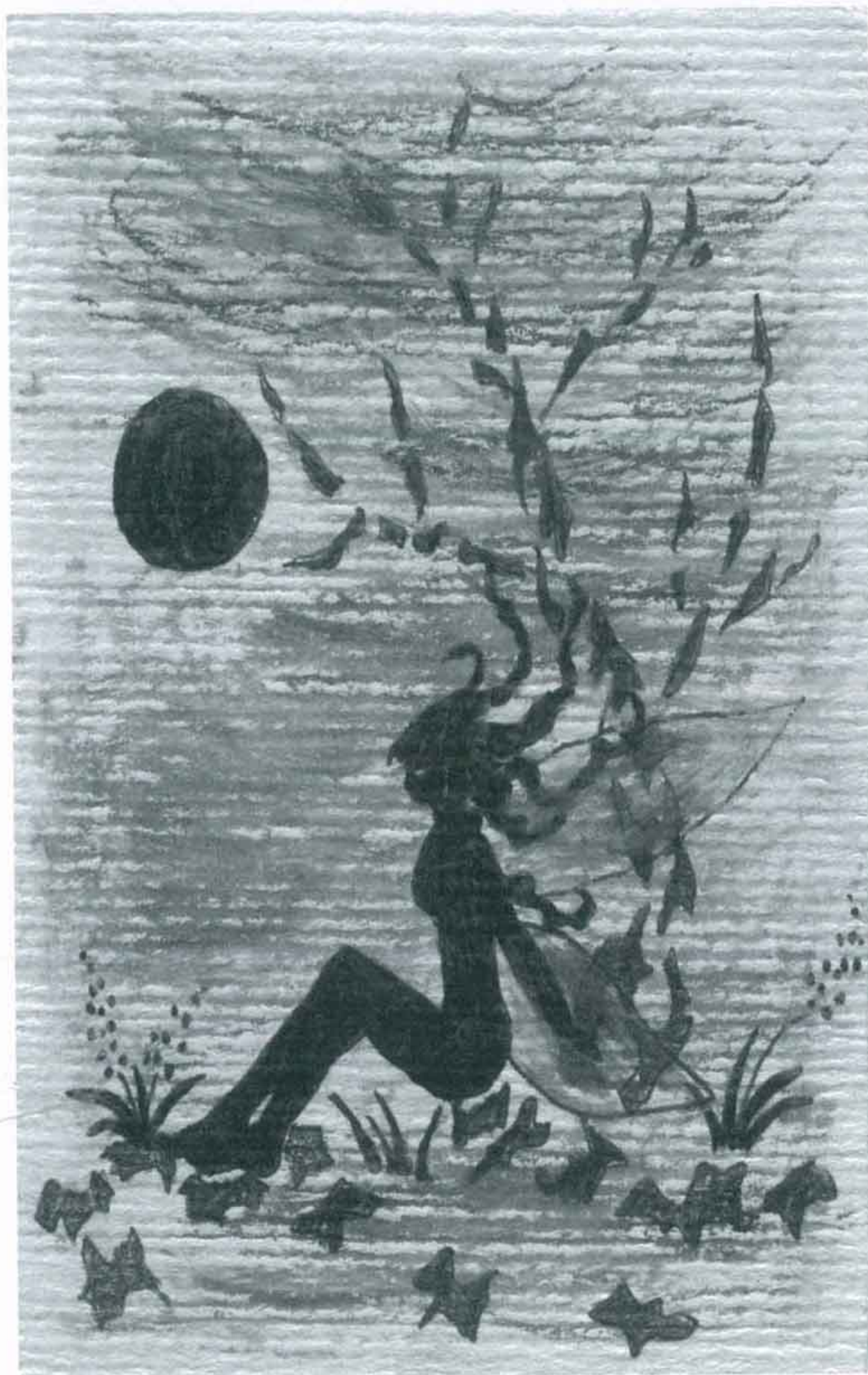
Marijos Pluščauskaitės (1^b) piešinys

■ SIMONA PETROŠIŪTĖ, 4^a

Akimirka

Ramybė... Eik pasivaikščioti, aš pastovėsiu... Tegu vaikai žaidžia, o paaugliai myli... Esu stebėtoja... Ramybė užpila sielą kaip šaldantis eliksyras ant įkaitusios geležies... Galiu pasakyti, kad myliu! Šitą gyvenimą... Aš neskubėdama

geriu jo teikiamą skausmą, laimę, pyktį, meilę, nerimą, vienatvę... Man gera tai žinoti. Matau viską aplinkui... net ir save. Kaip einu, verkiu, džiaugiuosi, maštau... Esu skaidri kaip oras, lengva kaip plunksna... Prisijaukinau visus egzistuojančius jausmus... Gaila, kad tik dabar, šią akimirką... kuri netruks prabėgti.

Idilės Ramanauskaitės (4^a) piešinys

■ REMIGIJUS PRAŠKEVIČIUS, 1^b

The Outer Space

Šimtai žvaigždžių sukas ir sukas aplink mane ratu...
...jau taip lėtai, kad nusibodo.

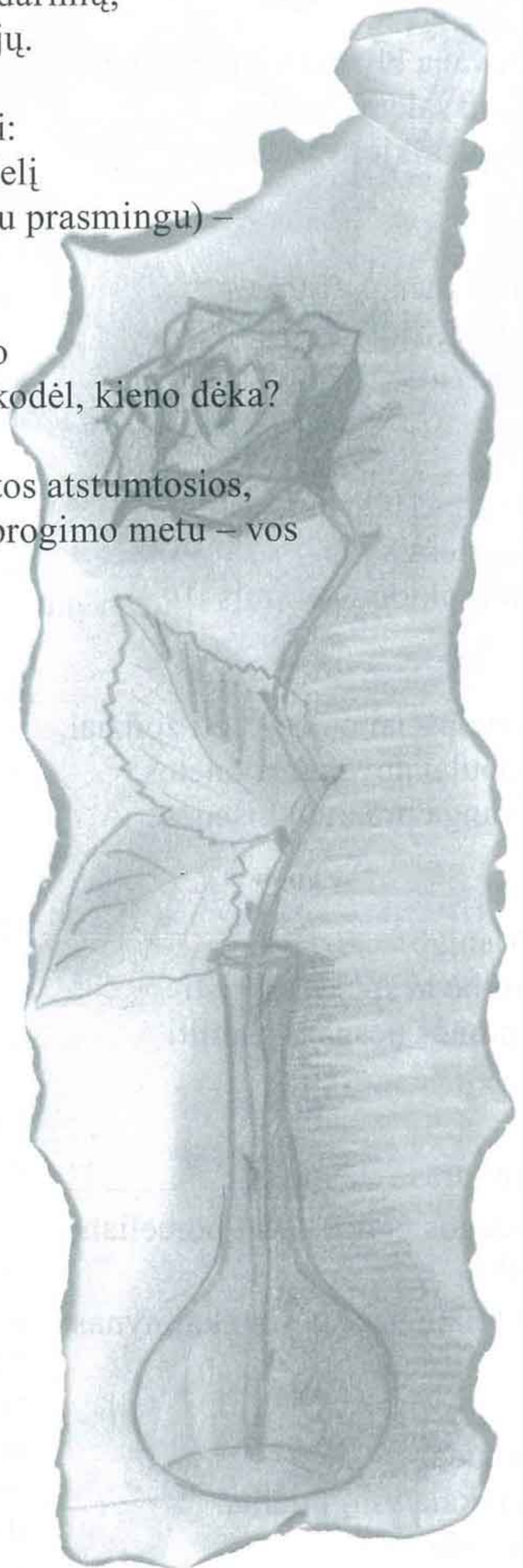
O aš, asteroidas, vienas šios beribės visatos darinių,
Stengdavausi surasti kuo geresnę vietą tarp jų.

Seniai jau supratau, kaip pavojinga tai daryti:
Viena supernova paskleidusi aplink save didelį
šviesos debesį (kurio, beje, niekada nelaikiau prasmingu) –
Sprogo.

Išlikau gyvas (jei taip galima nusakyti mano
egzistavimą šiame kvailame kosmose). Bet kodėl, kieno dėka?

Aš dar ilgai stengsiuosi atmintyje išsaugoti tos atstumtosios,
pavienės žvaigždutės siluetą, kuri regėjau sprogo metu – vos
neapakau.

Dabar iš jos likęs šaltas tarpgalaktinis ūkas
Apsupa mane, o kartais net sušildo.
Džiaugiuosi tuo.

Indrės Lisauskaitės (3 HP)
piešinys

■ EVELINA PREIŠEGOLAVIČIŪTĖ, 3^b

Mergaitė. rašalas. laiškas

Jos garbanos šypsosi
Širdis varto puslapius

Dovana blizgiame popieriuje

Kaip saldūs žodžiai
Iš nuvalkiotų frazių

Blakstienos sulipo
Ežeras tyli
Žiema ar miegas?

Ašaros šildo skruostus
O priešais –
Avis aklomis akimis

Kruopščiai nuvaškuoti žodžiai,
Tobulai apvalios monetos
Žvanga praeivių kišenėse

Prisnigo
Gulbė nespėjo išskristi
Žmonės nespėjo pamilti

Aitvaras – iš rankų
Nuogos pėdos – ant porceliano
šukių
O laimę pasiskolino kaimynas

Skauda
Kai kala vinį į delną
Skauda
Kai plaktukas kitoje rankoje

Kalbos nutilo
Tik bejausmis kūnas šalia
Ir skylėtas vestuvinis nuometas skrynioje

Kas rytą gimsta po vaikutį
Putlutėmis rankutėmis,
Tvirtai prisiūtomis sagutėmis.
Užanty jie nešiojasi skėčius,
Jei kartais pradėtų lyti,
Ir spalvotas megztas kepurėles,
Jei kartais pradėtų snigti.

Įsivaizduokite, kad gyvenimas – nespalvotas
60-ųjų trumpametražinis filmas...

Viskas balta ir juoda, tu balta ir juoda, aš
balta ir juoda, sapnai balta ir juoda, putoti
vandenys balta ir juoda, juokas balta ir juoda...
Nulis originalumo, išskirtinumo, žaismo, net
džiaugsmas po truputį

nublanksta, nuplovus spalvas, nublukus
spalvoms.

„Spalva – tai daiktų savybė, suvokiama kaip
regėjimo pojūtis. Objektyviai šviesos bangos
spalvos neturi. Būdamos atitinkamo dažnio, jos
sukelia mums tik vienokios ar kitokios spalvos
įspūdį.“ („Fizika X klasei“. Šviesos dispersija.)

Įsivaizduokite. Ramiai žingsniuojate aušros
glostomu grindiniu ir kažkas jums pasako, kad
daiktai neturi spalvų. Net menkutėlyčiausias
daiktelis nėra spalvotas. O mes, bepročiai,
manom jį esant spalvotą. Sustojate, nes
pribloškianti žinia surakina kūną. Ir jūsų
spalvotas pasaulėlis sudūžta į trikampių vitražo
stikliukus. Atleiskite, jūsų baltas – juodas
pasaulis.

Būdama mažutė garbanota mergytė, turėjau didžiulę svajonę. Ar labai didžiulę? – kažkas susidomėjo. Išskėčiau rankas į šonus, ištempčiau, kiek galėjau, ir lyg žvejys, puikuodamasis pagautu laimikiu, išmatavau savąją svajonę. Štai kokia didžiulė! Iš tiesų mano noras buvo visai paprastas ir žemiškas. Normali mažutės garbanotos mergytės svajonė. Troškau, kad visos pasaulio monetos, už kurias perkame įvairiausių daiktus sausakimšose pardoutuvėse, būtų iš... cukraus. „Cukrus – tai tirpi kristalinė medžiaga.“ Baltojo cukraus monetos – mažesnės vertės, rudojo cukraus – didesnės. Nori lyžteli džiugaus saldumo, nori įsigyti kokią nors prekę.

Močiutė parnešė kraitelę plastmasinių obuolių, sesuo niūnavo melodiją iš vandenilio natų, broliukas piešė ant 15 kartų perdirbto popieriaus, o tu man virš lango pakabinai vario mėnulį. Tik aš gėriau iš savo delnų, tik aš glosčiau pakalnutės skruostus, tik aš šnekėjau su velniškai vienišu strazdu, kurio plunksnos dar neprasmirdo žibalu. Tik aš rašiau poemą ant smėlio. Nuplovė smiltelių rašalą jūra...Nesupykau ant jos. Nes tai kitokia jūra. Joje dar plaukioja gyvos žuvys.

„Istorija apie Keistuolę“

Ji myli savo broliuką,
Kuris šianakt jai nukirpo plaukus,
O ryte arbatoje ištirpino muilą.
Ji nekenčia šviesos, karščio,
Saldžiai čiulbančių paukščių,
Kurių apibendrinamasis žodis – pavasaris.
Gamtos prisikėlimas, žalumos atbudimas
Ir kitos banalybės – mano ji.
Užtat ji dievina audrą, pūgą

Ir kitus pasiutusiai chaotiškus gamtos reiškinius,
Kurie įbaugina paprastą būtybę ir
Juokdamiesi siautėja anapus sandariai uždaryto
lango.

Ji mano, kad audra ją geriausiai supranta.
Jos pasišneka kaip senos draugės.

Nereikia nei kavos puoduko,
Nei žodžių.

Viena šniurpščioja girdėdama kitos širdgėlą,
O kita ištisas valandas mindžioja anos ašaromis
nupraustus šaligatvius.

Jai patinka dainuoti einant gatvėje.

Ir jei praeiviai neatsisuka,
Ji užtrauks taip, kad atsisuktų.

Ji nemėgsta romantiškos vakarienės
Prie degančių žvakių.

Geriau dviese graužti antaninį obuolį
Žvaigždėm aptaškytą vakarą.

Ji keistuolė.

Ir tai jai patinka labiausiai.

Dvi savaitės

Pirmadienis čia:

„Klaipėdą vėl sudrebino
sprogimas“

Pirmadienis ten:

Šiek tiek apsnūdę vyturiai
Pradedą choro repeticiją.

Girdžiu juos giedant

Iš rasantų natų.

Antradienis čia:

„Vienuolyno sienos slepia
tamsią kunigo praeitį“

Antradienis ten:

Kaip kvėpia debesys? Ką
veikia kurmiai po žeme?
Kodėl voratinklio siūlai
tvirtesni už plieną? Kiek
pasaulyje parašyta knygų?
Kiek išsakyta žodžių? Kiek
prigalvota minčių? Kodėl
mandarino žievelė nevalgoma?
Kokios spalvos yra Dievo
akys?

Trečiadienis čia:

„Atlikėjo liūdesį išgydė
draugė“

Trečiadienis ten:

Pasigirsta jaunėlės sesutės
verksmas... Įnirtingai traukiu
uogienės stiklainyje įstrigusią
rankutę ir šypsodama šluostau
ašarotus – uogieniuotus
žandukus.

Ketvirtadienis čia:

„Piniguose paskendęs turtuolis neturi kapeikų“

Ketvirtadienis ten:

O mano turtas – klajoklės vasaros dienos...
Mano lova – į taktą siūbuojantys ežero meldai...
Mano rūbas – malonūs pilkų praeivių žodžiai...
Mano lopšinė – sidabro upėtakių šnabždėjimas...
Mano draugai – praeitis, dabartis, ateitis...
Mano valgis – gardžiausias kąsnis sužiedėjusios dienos...
Mano vanduo – lietūs, teškantys į prakiurusį dubenį...
Mano broliai – lengviausi pienių pūkai...
Mano rytas – pusryčių šokis su vėju...
Mano motina – pavargusi, dūsulinga liepa...
Mano ruduo – bučinyš su kūdros rupūže...
Mano tėvas – nelengvas kelias į niekur...
Mano laimė – puodelis pieno ir šiaudai plaukuose...

Penktadienis čia:

„Eurolygos pyrago suraikyti taikiai nepavyksta“

Penktadienis ten:

Saulė – didelis raudonas balionas.
Pavargau, kol jį pripūčiau.
Žuvėdra praskrido taip arti saulės, net grybštelėjo
sparnais blizgų balioninį saulės paviršių.
Pavojus saulutei išnykti praėjo.
Bet baltutėlė žuvėdra sugrižo ir grybštelėjo nagais
raudoną balioną.
Baisus sprogimas ir staigus aptemimas!
Pradingo saulutė.
Nuo šio incidento jaučiu neapykantą žuvėdroms.

Šeštadienis čia:

„A. Brazauskas susituokė su K. Butrimiene!“

Šeštadienis ten:

Romantikas
Aukštas skardis
Ant jo romantikas aviečių lūpomis

Lūpose – šnabždesys iš knygos
Knygoje – puslapiai nuoširdžių poemų
Poemose – romantikas aviečių lūpomis.

Sekmadienis čia:

„Agresyvus plėšikas grasina savo aukoms“

„Katastrofa padangėje...“

„Kapinių vagilė įkliuvo su įkalčiais“

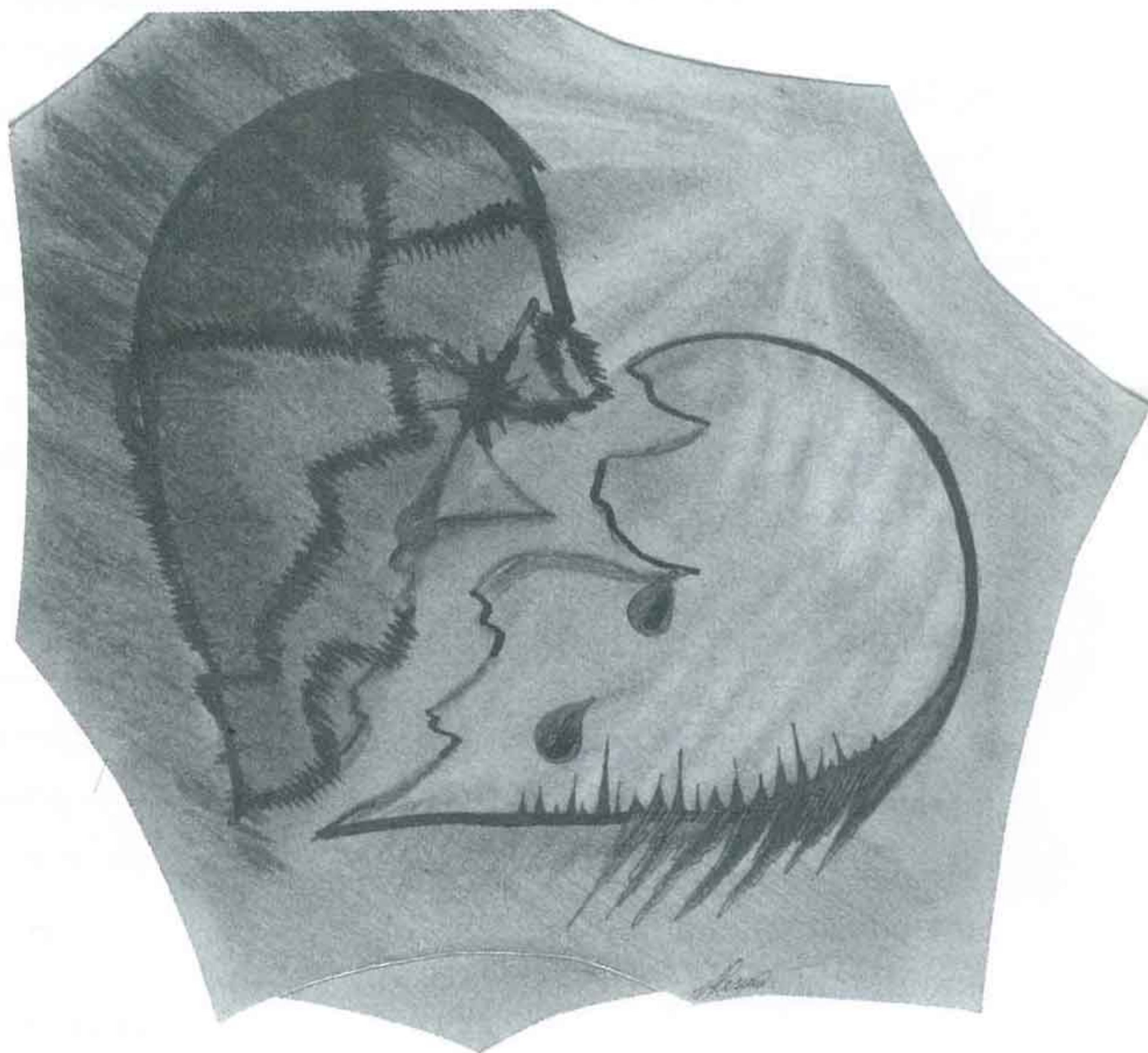
„Savavaliautojų kerštas“

„Pagrobtas autobusas surastas Rusijoje“

„Panieka gyvybei“

Sekmadienis ten:

putlios kūdikio rankutės
prie motinos vokų
smulkūs pirščiukai
skaičiuoja juodas blakstienas
jos šlapios!
nustemba vaikutis
nuo laimės ašarų.

Indrės Lisauskaitės (3 HP) piešinys

■ IDILĖ RAMANAUSKAITĖ, 4^a

Meškiukas

Tamsią niūrią naktį lietuje,
Kur šiltos rankos neužklysta,
Po seno medžio suoliuku
Guli mažas meškiukas...paliktas.

Jo gležnas kūnelis virpa
Nuo šalčio ir liūdesio,
O rusvos kailinės letenos ištiestos
Dar laukia sugrižtančios jos.

Pasaulį šiltą ir jos šypseną
Jis regi užsimerkęs,
Nors juodos meškiuko akys
Suskilusios... jau nieko nebemato.

Peršlapęs ir purvinas meškiukas
Švelnių jos rankų nebejus,
Bet vilties nepraras
Jo mažutė įskilusi siela.

Dailininko vizija

Pilis geltono rašalo
Saldžiai dar snaudžia netapyta
Ir rožes žiedlapiai melsvi
Nėra teptuko paliesti.
Raudonas medžio atspindys
Ilgai vandens paviršiaus nepalies,
O balto tušo plaštakėlė
Su vienu sparneliu
Skraidyti negalės.

Saulėlydis tik kažkada

Palies rusvos pastelės kalnus

Ir jūra mėlynai žalsva
Dar stebins savo giluma.
Giesmes, melodijas tapytas
Tik skleis margiausi
Ryto paukščiai.

Ir drobė liks balta kol kas,
Rytoj tiktai pabus gyvybė,
O gal ir ...niekada.

Kur laiko nėra

Baltutis pūkas krisdamas šaukia
Ant didelės danguje pilkos dėmės
Ir sidabrinės šukės spindi
Tartum lašelis skausmo mėlyje nakties.
Šilta kvailumo gelsvo uoga spurda
Jai rudas purvas pilnas nežinios.
Blyškiu raudoniu žaidžia spindulėlis saulės
Su purpuriniu likimu minties
Ir lyg praradęs balsą žalias paukštis
Klajoja juodas juokas nevilties.

Pievos magija

Baltais delnais auksines smilgas liečiu,
Nosį kutena švelnutis jų kvapas...
Pakyla lengvas vėjelis,
Bučiuodamas lenkia smilgas...
Į melsvajį dangų su pavydu žvelgiu,
Matau, kaip jis jų žavesį nešas...
Žiedadulkė po žiedadulkės plasnoja ore,
Šypsodamos pranyksta jausmų sūkury...

Krištolinė ašara skruostu nurieda...
O vėjas tik juokias iš vaikiškų svajų.

Odė gyvenimui

Papjausiu rožinius žiedlapius,
Kuriuos su meile man po kojomis barstei,
Paminsiu iki kraujo juos
Kol purpurinę raudona sugers.

Sapnus, kuriuose plaukiojau,
Užtvenksiu, išstipsiu gleivėmis,
Sugundysiu pranykti
Į juodą šešėlį nebūties.

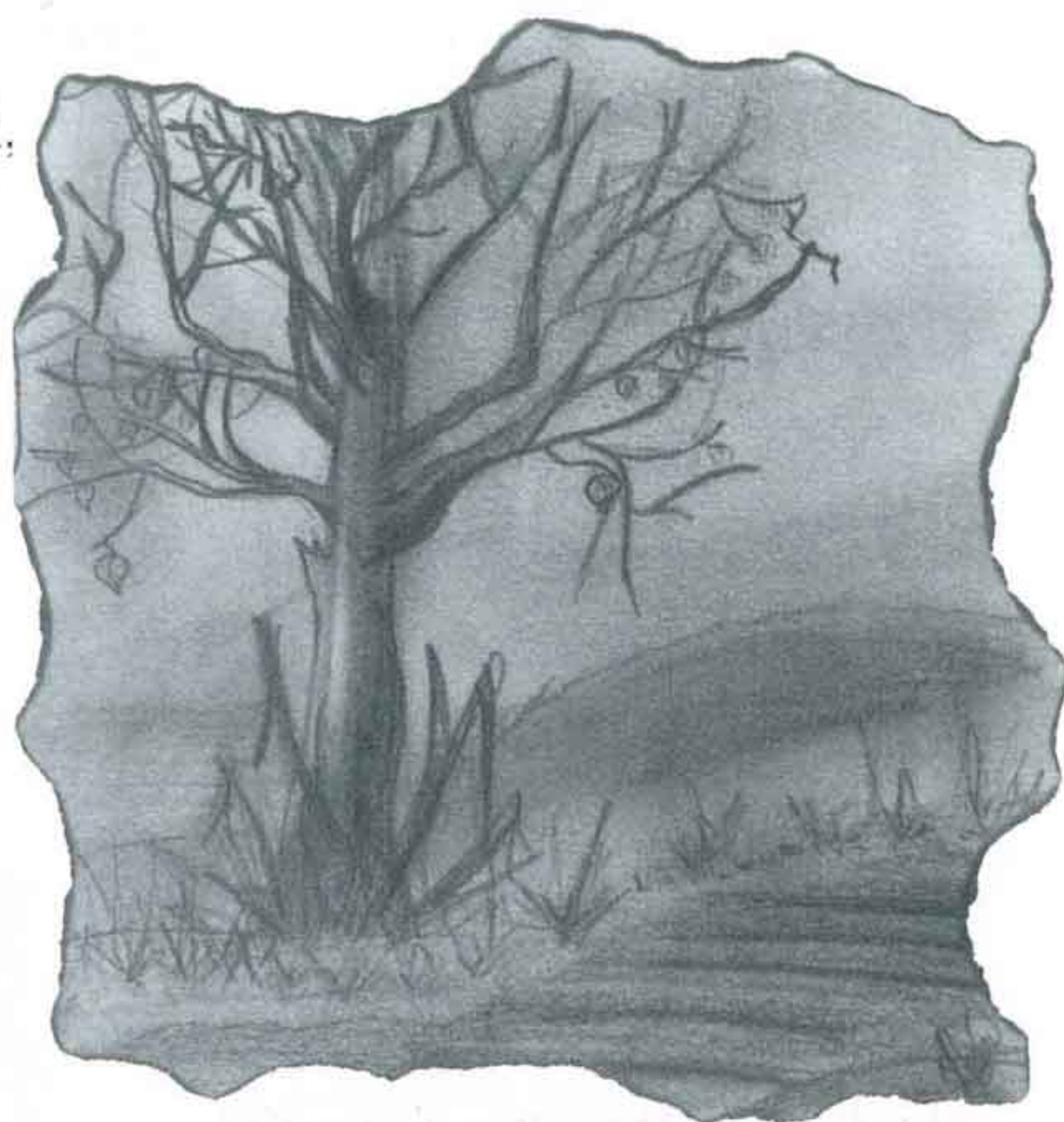
Prarysiu mėlyną vaikystę,
Visus visus mažus draugus!
Girdėdama jų klyksmą baisų,
Čepsėsiu tik labiau.

Rūgštis užpilsiu ant žibučių...
O! pažiūrėk...
Ar ne gražiai ištirpo jos

Paskutiniu atodūsiu svajos?

Padegsiu drugelius kaip viltį,
Pleškės jie vakaro žara.
Teliks tik sąžinei numirti
Mažos būtybės viduje.

Ir štai supyliau kapą,
Ir štai jau kryžių pastačiau,
Ir ateinu čia karts nuo karto
Gyvenimo liūdet, kurio aš
netekau.

Indrės Lisauskaitės (3 HP)
piešinys

■ TOMAS RASKEVIČIUS, I^b

Gyveno kartą mažas berniukas. Mažas, nes jautrus. Dažnai jis žiūrėdavo į žvaigždes danguje ir norėdavo pakilti. Tik nežinojo, kur jam reikia skristi. Pasaulis atrodė toks platus, o jis – toks mažas.

Gėlė žydėjo ir nuvyto. Nuvyto ir berniukas. Po daugelio metų jis suprato, kad gėlės žydi neatsitiktinai. Po daugelio metų jis suprato, kad negalima skinti gėlių.

Buvo karas. Neaiškus jo moralas. Neaiškūs ir tikslai.

Neskink gėlių.

Nekariauk.

Pažvelk į dangų.

Pakilki.

Skrisk...

... ir būk laimingas.
Gyvenimas juk toks trumpas.

Čia ir kitur.

Man velniškai patinka eiti pasivaikščioti Lietuvoje. Vandens lašeliai teka mano akinių stiklais ir kiekvieno praeivio siluetas atrodo kreivai liūdnas. Gal dėl lietaus. Gal dėl namuose verkiančio alkano kūdikio. Gal... O aš sau vaikštinėju Lietuvoje.

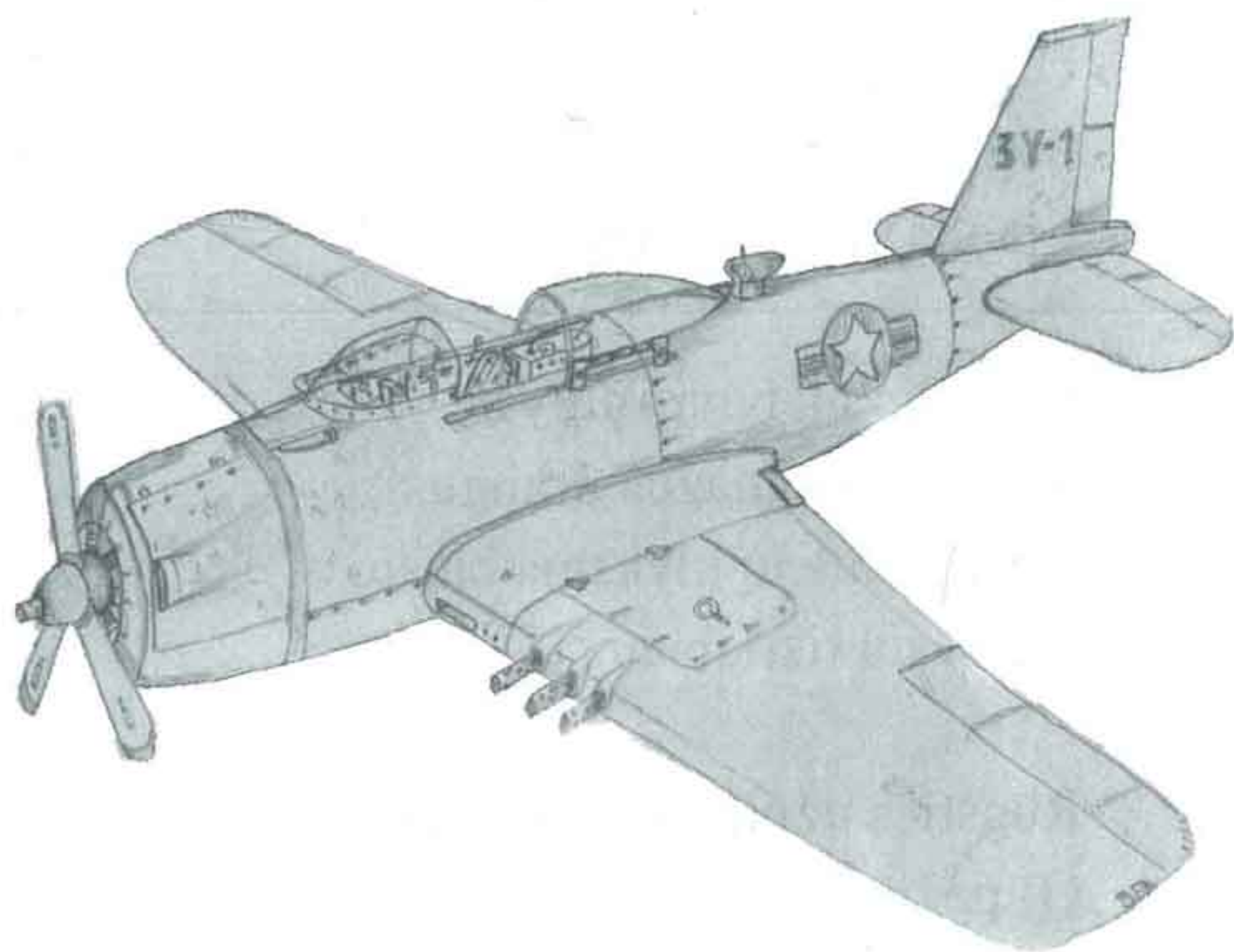
Šiandien sninga. Baltos

snaigės šoka dangaus skliaute, sukasi ratu. Vakare eisime gerti arbatos ir lošti kortomis. Ryte kepurnėsime šiltuose pataluose. Ūsuotas eigulys ir dar keli vyrai šalčio nurausvintais skruostais darbuosis sniego kastuvais. Užsnigtas miškokelias. Iš lūpų veržiasi šaltas garas.

Stoviu prieplaukoje. Susižavėjimas sumyšta su baime. Grožiuosi pakilusia, tarsi į laisvę grėsmingai besiveržiančia upės srove. Ledinis vanduo nuplovė šlepetes. Gaisrininkai beldžia į lango stiklą. Pavargusios akys prašo senutę palikti gimtuosius namus ir išeiti. Ten, kur nesiekia potvynio banga.

Tysome paplūdimyje. Gera. Oras pritvinkęs ramumos. Aplink nė vieno žmogaus. Tyliai dužta jūros bangos. Birus, auksinis smėlis. Šokoladinė oda. Perbalę miestiečiai. Karšti čeburekai, šaltas alus. Cigaretės dūmas – smėlyje besivoliojanti nuorūka. Nutukusi provincialė. Spiegiantys mažamečiai nuogišiai smėlio duobėje. Kurortinė vasara.

Čia ir kitur. Svetima ir sava. Esu laimingas. Ir ačiū Dievui.

Midaugo Pekarsko 2 SAMPO piešinys

■ EGLĖ SOKOLOVAITĖ, 2^c

Girdžiu, kaip vėjas šaižiai beldžias
Ir mėtė dūžtančius stiklus,
Iš medžių jis niekingai juokias
Ir plaiksto, šiaušia jų lapus.

O paukščiai savo plunksnas kelia
Ir žvelgia stingdančiu žvilgsniu,
Plėšia vėjas paukščių lizdą
Iš medžių lapų patalų.

Atskrieja debesys švininiai,
Nerti močiutės vašeliu,
Ir pila lietūs begaliniai...
Bet aš iš sapno pabundu.

Pabudusi audra negailestingai supa seną valtį,
Atmušdama į ją vis dar pašėlusias piktas bangas.
Nesnaudžiantis mėnulis iš lėto slenka juodą naktį,
Erdvingoj jūroje apšviesdamas žiaumojančias putas...
Liepsnojančiai didingas žaibas trenkia sakalą keleivį, –
Ėriuko balseliu suspigęs, jis krinta į bangų versmes...

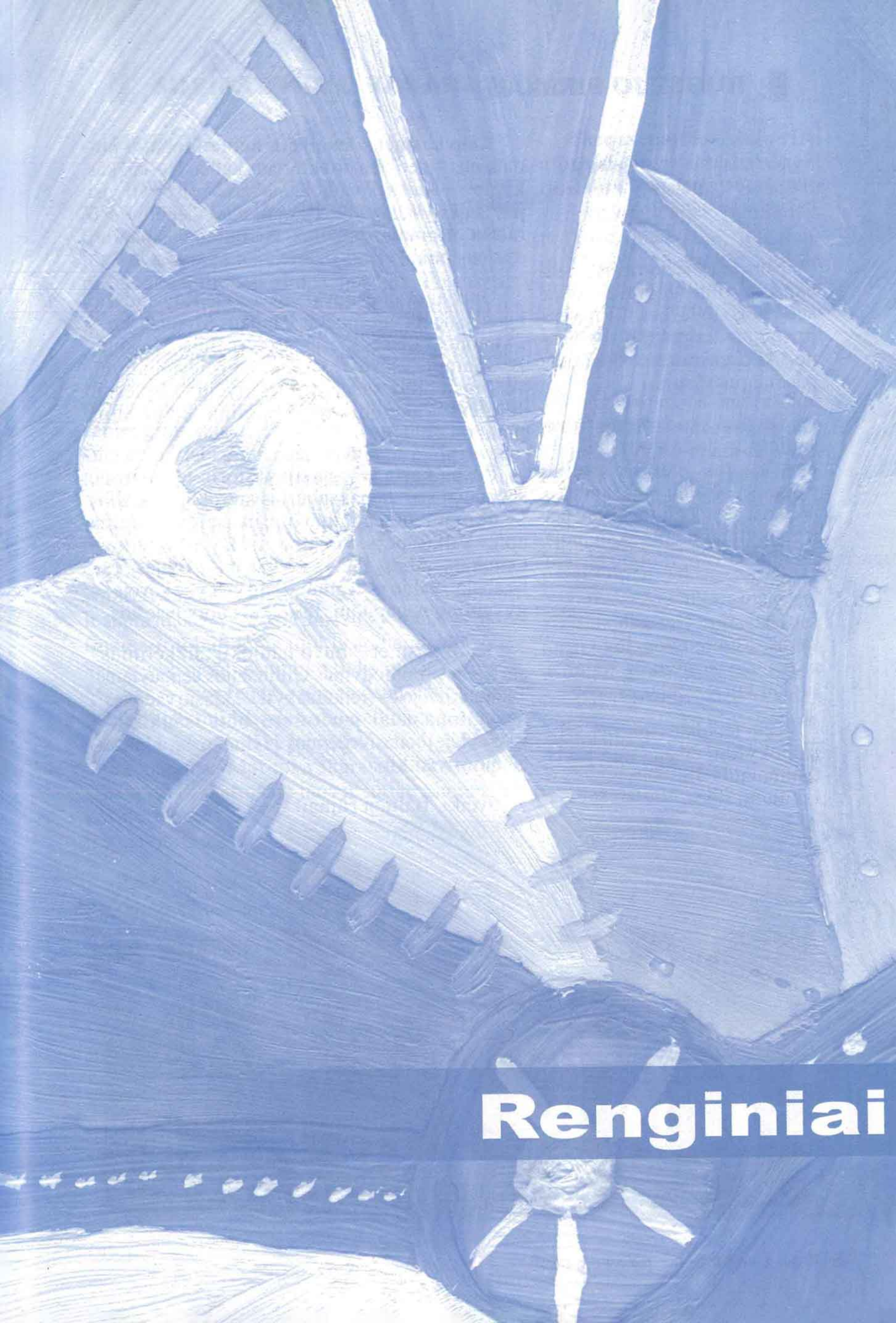
O kur paukščių dainos?
Gal kas jas pasiglemžė...
O gal sustingdė lede?..
O man taip trūksta
Kažko, tokio šilto,
Kaip pavasari
Paukščio daina...

Iš vilnionių debesų
Pabiro ašaros...
Šlapios, bet nesūrios...
Ir kas pasakys,
Kodėl jos pavirto...
Į stiklą!
O gal į veidrodį?!
Paliečiu jį...
Jis šaltas...
O toks trapus –
Užmyniau ir subyrėjo.
Tik nepamiršiu vieno:
Jame mačiau savo veidą!..
Turbūt jau žiema.

Patrakusi meilė
Ateina paslapčia,
Negaili žodelių meilių...
Einu lyg plaštakė,
Lekiu vėjeliu
Tyliu balseliu verkdamas...
Palieku pasaulį,
Apakintą meilės...
Nebepakeliu savo sparnų!
Žengiu į sapną,
Skrendu į rojų,
Baltam debesėly guliu.

■ ALBERTAS ZINEVIČIUS, 4^c

atsidaro išblukusios lauko
durys
raibuliuojančiame
grindinio pilkume
įmirkusi šios valandos daina
skersai gatvės
kažkas valo langus pasuku į šoną
asfalto rietimas kuri šlifuoja mano žingsniai
letargo alėja
negreitas ošimas
klapsėjimas
bėgimas klapsint
medžiai
medžiuose įsisunkęs rūkas
medžiai
beskonis pamišimas
ant vienos ištiestos rankos
kabo pelėdos ūbavimas
kabo
ilgai
lapai pabiro
kaip sauja vinių
klyksmas
klykia kalnas
klykia tamsiai žalia spalva
purvini lašai ant skruostų
atsiveria
tylai dienos
ir pasauliui niūriai išsapnuotų spalvų
ir akims
ir armonikai bėgančiai
tarp pirštų lengvų
nupjautos juodos ažuolo šakos daina
pagauk
pagauk
pagauk
pagauk
šešėliai virpa tavo veido griuvėsiuose
slėniai balti
devyni šunys drasko
tavo sielą naktį
sąmonės virptelėjimas
vėjas
šviečiančios samanos
ir
beribis vanduo...

Renginiai

RUGSĖJO PIRMOJI

...Patikėk – dar vasara pabus,
Nors ir plaukia debesų laivai,
Nors ir meta gelstančius lapus
Pakelėm kaštonai ir klevai...

Nors tokiais žodžiais visus
bandė įtikinti renginio vedėja
ketvirtokė Eglė, bet... Rugsėjo
pirmoji, kaip tai bebūtų
neįtikėtina, ateina kasmet,
pasibaigus vasarai.

Tai kas, kad diena buvo
saulėta ir dar vasariškai šil-
ta – vis tiek jau – rugsėjis,
rugsėjis... Naujų mokslo metų
pradžią. Ne tik gimnazistai, bet
ir mokytojai metus skaičiuoja
ne nuo sausio, o nuo rugsėjo
pirmosios.

Tradicijos. Nenusibodusios,
savos, liudijančios, jog Gim-
nazija – gyva, mylima. Keičiasi
tik kai kurie veidai.

Kaip kasmet – gimnazistų
ir mokytojų eisena nuo KTU
Gimnazijos iki Satybos
fakulteto salės.

Kaip kasmet – Gimnazijos
choriuko pakiliai giedamas
Lietuvos himnas.

Kaip kasmet – šmaikšti, nuotaikinga, o pir-
mokams – netikėta direktoriaus kalba. Ir – kažkas
kitaip – pirmąsyk naujokams buvo pristatyti visi
jiems dėstysiantys mokytojai. Kiekvienam buvo
rastas originalus epitetas. Artimiau susipažinti
dar bus laiko.

Gražiai, svajingai deklamavo Eglė. Romantiškai
nuteikė ne tik eilės, bet ir Pauliaus Mikalausko iš
„Minoltos“ klasės klarnetas, Kristinos Mickutės
iš „Sampo“ klasės smuikas. Profesionalumu
vėl nustebino sesučių Mažulyčių – Eglės ir
Jūratės – skambinimas pianinu keturiomis
rankomis.

Pirmą kartą Gimnazijos istorijoje pasirodė
specialiai šiai dienai suburtas antrojų ansamblis
„Vaikinai“. Jie padainavo ir inscenizavo dainą
apie Vilko persekiojamą Ožką ir ožiukus.
Ožiukai – Akas, Bekas, Cekas ir ... Benas. Tai,
be abejo, liudijo visų gimnazistų vienybę kovoje su
gyvenimo negandom. Ir kokiais nors priešais.

Kaip kasmet – buvo naujokų „užkėlimas“
ant scenos ir parodymas Gimnazijos senbuviams.
Tada auklėtojos – (reikia sakyti – „klasių vadovės“,
nes gimnazistai jau turėtų būti išauklėti ir
išsiauklėję) – nusivedė juos į Gimnaziją, į klases.
Nuėjo ir visi kiti.

Sveiki, Baltieji rūmai!
Mokslo metai prasidėjo.
Visko bus daug.
Kaip gerai, kad bus.

SUSIPAŽINIMO VAKARAS

Mafija

Pirmoji rugsėjo savaitė. Laikas pasidalinti visais vasaros įspūdžiais su tais, kurių nematėme tris mėnesius ir be galo pasiilgom. Laikas suprasti, jog vėl kas rytą teks anksti lipti iš lovos ir tuo pačiu taku kulniuoti gimnazijos link. Po vasaros tai suprasti itin sunku... Tačiau sunkiausia ne mums, ne tiems, kurie į gimnaziją sugrįžo. Pirmoji rugsėjo savaitė, ir gimnazijoje atsiranda 78 nauji veidai. Veidai, kuriuose – energija, entuziazmas ir drovumas. „O, tokie buvome ir mes“ – prisimena seniai gimnazistai. Prisimena, jog nors ir kokia šilta ir nuostabi gimnazija bebūtų, pirmąją savaitę kartais nejauku. „Negerai taip“, – nusprendžia, ir jaučia, jog tuoj tuoj gims dar vieno naujo gimnazijos renginio idėja...

Taigi reikia kažko, kas padėtų susipažinti, išsiminti vardus ir veidus, nevaržomai bendrauti ir suprasti, kas yra kas. Pamažu vystoma, konkretinama ir tobulinama mintis apibendrintą. Viskas, sugalvojom. Kaip tik tai, ko reikia. „Žaisim Mafiją“, – nusprendžia gimnazistai. Jau rytojaus dieną skelbimų lentoje kabo nedidelis plakatas, kukliai užsimenantis, jog penktadienį gimnazijoje rengiamas Mafijos vakaras. Naujokai ypač laukiami. Paskatiname juos ir sutikę gimnazijos koridoriuose bei užsukę į klases.

Reklama suveikia – penktadienį gimnazijos salytė pilna. Žmonių daug, didesnioji dalis – naujokai. Skirstomės į grupes. Įsikuriame klasėse, koridoriuose, fojė, salytėje – visur, kur tik įmanoma rasti tylų kampelį.

Pirmas darbas – išsivirti arbatos. Šventas reikalas, gal tiksliau – ritualas. Besėdint su garuojančiais puodeliais rankose, paaiškėja, jog dauguma net nenutuokia, su kuo ta mafija valgoma. Bandome paaiškinti taisykles. „Jos lengvos, pagausit bežaisdami, nėra čia ko nesuprasti.“

Taigi mafijos maratonas prasideda. Pasirodo, naujokai ne tokie jau tylūs ir nedrąsūs – diskusijos kyla aršios, pasisakyti nori kiekvienas. Taisyklių aiškinti seniai nebereikia, vieni kitų vardus ir naktį pažadinti pasakytume. Tikslas pasiektas. Vakarejant žmonių vis mažėja... Kai kas jungiasi į naujas grupes, o kai kas jau seniai metė mafiją ir ėmėsi gitarų ir dainų. Išgėrę po paskutinį arbatos puodelį gimnaziją palieka ir paskutiniai gimnazijos gyventojai. Misija įvykdyta – naujokai tapo gimnazijos dalimi.

■ „NULIŲ“ ŽYGIS

„Rekordas! Rekordas!“ – šūkauja mergina televizoriaus ekrane. „Rekordas! Rekordas!“ – galime sušukti ir mes. GŽK sumušė tą mažytį 38 žmonių viename žygyje rekordą. 2003 metų rugsėjo mėnesį vykusiame „Nulių“ žygyje dalyvavo 51 žygeivis arba tiesiog prijaučiantis jiems. Kadangi esame garbėtroškos ir nenorime, jog kas mus aplenktų – nepateiksime detalaus žygio aprašo, nes taip konkurentams išduotume visas paslaptis. Tuščio lapo gi irgi nepaliksi, tai papasakosime, kas tai yra „Nulių“ žygis, nes eiliniam namisėdai tai gali būti visiškai negirdėtas dalykas.

Po visokių renginukų, skirtų naujų ir senųjų gimnazistų klijavimui į vieną bendruomenę – Gimnaziją, laukia paskutinis klijų kibiras – „Nulių“ žygis. Klijavimas – labiau žygio pretekstas nei priežastis. Iš tikrųjų šitaip GŽK bando pritraukti naujus narius, suorganizuodami jiems žavų, patrauklų žygėlį. Toks jau tas laukinis kapitalizmas.

Tačiau geriau vieną kartą pažygiuoti, nei šimtą kartų paskaityti! Juk tokio aprašelio užteko, kad jus suintriguočiau ir kitąmet kartu sumuštume tą mažytį 51 žmogaus rekordą!

Mildos Šabūnaitės (3 MINOLTA) fotografija

„IN RUDNOSIUKUM VERITAS“

– Vėluojam jau! Kur pirmoji komanda? Greičiau į salytę! Pradedam!!!!

Gimnazija nesivadintų Gimnazija, jeigu prieš kiekvieną padoresnį renginį nesigirdėtų tų nežymiai garsių organizatorių šūksnių likus dviems minutėms iki renginio pradžios. Bet čia ir slypi visas tų jaudinančių akimirų žavesys, ypač kai atsipūtę, viskam pasiruošę dalyviai lemtingą valandą ima ir pareiškia:

– O gal tu išbrauk mus iš šito dalyvių sąrašo?

Skamba pažįstamai? Ir ką tik mums reikėjo iškęsti, kokias tik kančias patirti, kol pagaliau šiltojo rugsėjo pradžioje dienos šviesą išvydo „senių“ gimnazistų – teatralų – improvizatorių renginukas „In Rudnosiukum Veritas“. Gilios partitės sukaupusių, save prisiekusiais gimnazistais vadinančių jaunuolių grupelės penktadienio popietę lygiai 15:00 susirinko Gimnazijos foje, iš gausios stirtos įvairaus plauko popierėlių išsirinko vieną pasakaitę ir išsiskirstė dviem valandom į keturias pasaulio šalis savo mini – spektaklio (improvizacijos)(parodijos)(komedijos)(tragedijos) kurti. Pavyks ar nepavyks? Patiks Jiems ar nepatiks? Štai kur klausimas!

O tie Jie preciziškai 17:00 rikiavosi prie salytės durų. Jie – pirmokai, vis dar žinių, menų, dainų, žygių, gitarų vakarų ištroškęs mielas jaunimėlis. Seniai, nors ir besijaudinantys matydami tokią gausią minią, savo šypsenomis ir oriomis minomis vis dar bandė rodyti savo pranašumą, deja, ne visada sėkmingai. Pagaliau renginukas prasidėjo, tada įsibėgėjo ir galiausiai pasibaigė... Buvo žavu, įdomu, liūdna, ironiška, komiška, tragiška, intelektualu ir konceptualu. Girdėjom begalę įvairių sunkiai ištariamų žodžių, taip pat dar vieną kitą porą naudingų terminėlių įsidėdami į savo perkrautą galvelę (dalyviai privalėjo panaudoti tam tikrus tarptautinius žodžius). Vienu žodžiu, kaip kaimynai amerikiečiai pasakytų, „turėjome gerą laiką“. Tikėkimės, jog tai – ne paskutinis kartas!

Rudnosiukas pusę dalyvių išguldė...

Bet kantriausieji buvo apdovoti audringomis ovacijomis

Erikos Sabaliauskaitės (2^c) piešinys

„JOIN MULTIMEDIA“

Jau antrus metus gimnazistai dalyvauja Vokietijos bedrovės SIEMENS organizuojamame tarptautiniame konkurse „Join Multimedia“. Pernai gimnazijos komanda užėmė 10-ąją vietą. Šiomet laimėtojų paskatinti ir konkurso perspektyvų sudominti gimnazistai subūrė net devynias komandas, iš kurių 1 IBM klasės komandai ypač pasisekė: patekė tarp trijų geriausiųjų savo amžiaus grupėje, pirmokai ne tik turėjo galimybę paviešėti Vokietijoje, dalyvauti apdovanojimų ceremonijoje, bet iš ten dar parsivežė garbingą trečiąją vietą! Taigi apie viską iš pradžių...

Penki, vos spėję gimnazijoje apsiprasti naujokai: G. Nainaitė, E. Mažulytė, T. Valutis, I. Solovjovas ir G. Šimaitis, paraginti T. Juciko, nusprendė išmėginti jėgas šiame konkurse. Ilgai dvejoję ir apsvarstę visus „už“ ir „prieš“ gimnazistai išsirinko temą, jų manymu, įdomiausią, naudingiausią ir racionaliausią: „Our wasteful society – how we are managing our natural resources“ („Mūsų išlaidi visuomenė – kaip mes naudojame savo naudingąsias iškasenas“).

Po ilgų atidėliojimų ir neįgyvendinamų planų kūrimo, likus dviem savaitėms iki termino pabaigos, prasidėjo tikras darbmetis: įvairių muziejų lankymas, enciklopedijų skaitymas, naršymas internete, tekstų rašymas ir vertimas, fotografavimas ir galiausiai – ilgas ir kantrybės

reikalaujantis darbas prie kompiuterio, bandant visą surinktą informaciją (o jos buvo per daug) sujungti į vieną bendrą projektą... Kaip visuomet pritrūko paskutinės nakties, tačiau visgi projektas pavadinimu „The Word From The Stars“ („Žodis iš žvaigždžių“) išvydo dienos šviesą. Darbo vaisius – kompaktinis diskas, kuriame pateikiama išsami informacija apie Lietuvos naudingąsias iškasenas, jų panaudojimą. Visi lengviau atsikvėpė ir išsiskirstė vasarai...

Ir staiga ramiai leidžiačius paskutines atostogų dieneles, visus pasiekė stulbinanti žinia: komanda pateko į geriausiųjų trejetuką! Rugsėjo antrą savaitę, lydimi pavaduotojos I. Dirgėlienės ir ekonomikos mokytojos L. Danilavičienės gimnazistai jau skrido į Vokietijos miestą Miuncheną atsiimti prizo. Čia šimtui moksleivių nugalėtojų buvo surengta nuostabi 4 dienų programa. Įspūdinga apdovanojimų ceremonija, apsilankymas „Siemens“ o“ būstinėje, pažintinis turas tramvajais po Miuncheną, kerintis perkusinių instrumentų šou, vakarėliai... O ką jau kalbėti apie nepakartojamą dieną, praleistą Bavarijos kino studijoje, bendravimą su aktyviu, linksmu ir draugišku jaunimu!

Viskas baigėsi. Tik 2a klasėje, garbingoje vietoje tarp kitų laimėjimų, puikuojasi originalus prizas, vis primenantis apie sunkų, tačiau kartu ir linksmą, kupiną nuotykių penketuko darbą bei fantastišką kelionę...

III vietos laimėtojai (iš kairės: Gediminas Ramonas, Tadas Valutis, Gintarė Nainaitė, Igoris Solovjovas ir Eglė Mažulytė) – apdovanojimų įteikimo ceremonijoje, Miunchene.

■ MOKYTOJŲ DIENA

Jau nuo pat ankstyvo ryto gimnazijoje vykopasiruošimo darbai. Dvyliktokai bėgiojo iš pirmo aukšto į mokytojų kambarį ir atgal beviltiškai bandydami pašalinti paskutinius nesklaidumus. „Ar užteks rožių?“, „Ar pakaks mokytojams vienotorto?“, „Kiek apskritai mokytojai valgo?“ – tokios buvo pagrindinės pokalbių temos tą rytą. Kai pirmieji pedagogai ėmė rinktis į mokyklą, jiems iškilmingai buvo įteikti atleidimo iš darbo lapeliai, ir naujasis direktorius visus pakvietė į kvalifikacijos keitimo kursus. Susirinkę mokytojai tikėjosi išvysti įdomų renginį. Taip ir įvyko. Nors iš pradžių ne visiems patiko eiti į sceną ir vykdyti įvairiausias specifinių žinių reikalaujančias užduotis, bet galiausiai, gavus sėkmingo kvalifikacijos keitimo pažymėjimus, nepatenkintųjų beveik neliko. Taip mokytoja Daiva Ivanauskaitė tapo naująja kūno kultūros mokytoja, mokytojas Leonas Narkevičius – geografijos specialistu, o mokytoja Rūta Kulikauskaitė – istorike. Tik gaila, kad naujieji mokytojų pažymėjimai galiojo neilgai, ir po maždaug 20 valandų viskas grįžo į senąsias vėžes.

O maisto mokytojams vis dėl to buvo per daug. Ech, tas jaunatviškas dvyliktokų maksimalizmas...

Mokytoja R. Balandienė

Mokytojas A. Jotautis

Kūno kultūros mokytojai

A. Stepanianienė ir A. Lapienienė

Ruduo – stebuklų metas. Draugiški, malonūs ir besišypsantys gimnazistai virsta bjauriomis raganomis arba žaliais ateiviais, arba... kareiviais ir namų šeimininkėmis. Ir ko tik nepadarysi dėl krikštynų. O šiemet jos labiau panėšėjo į jungtuves.

Sąjungai su gimnazija pasirošę naujokai buvo itin punktualūs ir atrodė, jog pergalės iš jų neišplėš niekas – nei keistas oras, nei įkyriai dainuojantys muzikantai, nei sunkiai besirišanti piršlių kalba. Ryžtingai nusprendę atiduoti viską, kad taptų visaverčiais gimnazistais, jie laukė iššūkio. Iš tų, kuriuos dar prieš keletą dienų vadino savo draugais. Šautuvai, kočėlai, samčiai ir vis dar tebesitęsiantis įkyrus muzikantų dainavimas nežadėjo nieko gero. Tačiau viskas klostėsi daug smagiai, negu buvo galima tikėtis.

Suskirstyti į keletą grupelių, naujokai linksmi žingsniavo Ažuolyno link, kur jų laukė

nepaprasti išbandymai. Panelės keliavo su kareiviais, na o vaikinai mėgavosi namų šeimininkų draugiją. Pastarieji iš savo vadovų mokėsi, kaip ir kur po lietaus lauke išsiskalbtuoti rūbus bei plauti riebaluotus indus, skusti bulves.

Didžiausio dėmesio sulaukė praktinės pamokėlės apie nagų lakavimąsi ir, žinoma, gimnastikos užsiėmimai. Sunku man buvo atplėšti akis nuo jaunųjų gimnastų, todėl tik akies krašteliu mačiau, kaip tuo pat metu merginos šliaužiojo žeme, karstėsi medžiais, dalyvavo taikliausios bulvių metikės rungtyje ir stengėsi išpirkti savo drauges. (Jas tą patį vakarą paslaptinai pagrobė ginkluoti berniukai iš nusikaltėlių gaujos „Kruopiniai“.) Kartais pasigirsdavo bausis klyksmas – medicinos punkte joms buvo negailestingai trumpinami nagai.

Praėjo keletas valandų. Aukštai iškėlę galvas į gimnaziją grįžo visi. Jungtuvės įvyko. Naujokai tapo neatsiejama ir visaverte gimnazijos dalimi. Na, o nuplauti sunkių išbandymų kartėlį padėjo „nerealus“ tortas, daug arbatos ir puikių operatorių puikiai užfiksuoti puikūs momentai

LAPKRITINĖS

Baigiasi ruduo. Tamsėja lapkričio vakarai. Gali jau ir žiemą užuosti. Jauti – atėjo vienos svarbiausių ir jaukiausių gimnazijos tradicijų laikas. Netrukus skelbimų lentoje perskaitys hieroglifais apraizgytą magija dvelkiantį žodį – Lapkritinės.

Pagyvenę gimnazistai užsiima informacijos naujokams skleidimu ir raginimais prisijungti prie Lapkritinių dvasios ir idėjos. (Ei, kas ten per Lapkritinės, o mums irgi galima dalyvaut, ką reikės daryti, aš tai tik pažiūrėt noriu, ne ne, nieko aš nemoku, tegul kiti, o kas čia sugalvojo tas Lapkritines, jėga, galima aš skaitysiu eilėraščius, o piešiniai irgi tinka, taip taip, būtinai ateisim...)

Vakaras pradedamas salytėje. Tai dar ne tikrosios Lapkritinės – tai oficialioji, repetuota ir planuota dalis. Salė dar padalinta į žiūrovus ir pasirodančiuosius. Salytė pamažu prisipildo. Pamažu aprimsta šurmuly. Užgęsta šviesos, tik mažytės žvakelės žybsi ant grindų. Jų šviesoje išryškėja siluetai, pasigirsta švelni muzika. Lapkritinės prasideda lengvais šokio judesiais. Už poros minučių atmosfera pasikeičia, ir prieš akis – modernių technologijų ir senovinių motyvų kompozicija. Pasijuntame grįžę keletą dešimtmečių atgal. Lyg iš gramofono traška A. Šabaniausko balsas, projektoriuje į pašto dėžutes krinta rudeniniai lapai... Elegantiška tarpukario laikų dama nostalgiskai pasakoja savo meilės istoriją. Ore pamažu ima tvyroti Lapkritinės... Dalį „Su kėdėmis“ užbaigia keturios juodai baltos merginos ir keistas svajotojas iš kruizinio laivo. Novečentas.

Didingas finalas, visi stebi nuo molo ir kranto, liepsnos kamuolys, adieu, uždanga, dūmai ir liepsnos, galop didžiulė banga/

Denis Budmenas T. D. Lemonas/

Novečentas/

Laive, prarytame tamsos, paskutinis prisiminimas apie jį – tai balsas, beveik tik balsas, kalbantis adagio/

Kerinti A. Baricco istorija, užburiantys muzikos garsai, juos keičia monologai, dažai ant baltos paklodės, vanduo, juodas, baltas, garsiai dūžtantis stiklas... Kartojant keistus žodžius, į gabalus suplėšoma paklodė. Pabaiga.

Įsižiebia šviesa. Tarytum apduję visi pamažu kopia į ketvirtą aukštą, kur gimnazijos choras pasitinka liaudies dainomis. Skambant ramiai melodijai, visi pamažu randa savo vietą ant raudonojo kilimo. Pamažuprasideda Lapkritinės. Nenuspėjamos, improvizuotos. Tikros. Gal net tikresnės, nei visad – šiomet čia Ugnius Mikučionis, apie kurį tiek girdėta iš senųjų gimnazistų.

Vakaras su poezija, muzika, iš rankų į rankas keliaujančiais piešiniais, pamąstymais, ramybe, savimi. Kažkas pajunta, jog atėjo ir jo eilė atiduoti savo dalį Lapkritinėms. Ant žemės pabyra klevo lapai, netikėtai ištraukti iš kišenės ir lydimi eilių pošmo. Kampe kažkas skaito, kažkas paskendęs mintyse. Kažkas jau išeina. Tik dabar išgirsta, jog apačioje, salytėje, skamba pianinas. Namo grįžta apsvaigintas tylios rudens vakaro ramumos. Galbūt čia pat sudės mintis į eiles... Ir balsu perskaitys lygiai už metų.

PREZIDENTO RINKIMAI

Lapkričiui įpusėjus, gimnazijos skelbimų lentoje atsirado kartą per metus pasitaikantis pasiūlymas. Vienam tai – tik rožinė svajonė, kitam – viliojanti avantiūra, o trečiam – ilgai laukta ir gerai apsvarstyta galimybė. Skelbimas sakė: „Tapk gimnazistų prezidentu!“

Iki lapkričio 28-osios, paskutinės balotiracijos dienos, užsiregistravo penki kandidatai: naujai iškeptas gimnazistas Vaidotas Lašas (2°), debatininkė Giedrė Česnaitė (2 SAMPO), moksleivių tarybos pirmininkas Andrius Gediminskas (3 HP), visur ir visada esantis Audrius Židonis (2 SAMPO) ir garbingai pirmąją prezidentės kadenciją bebaigianti Ieva Selemenavičiūtė (3 MINOLTA).

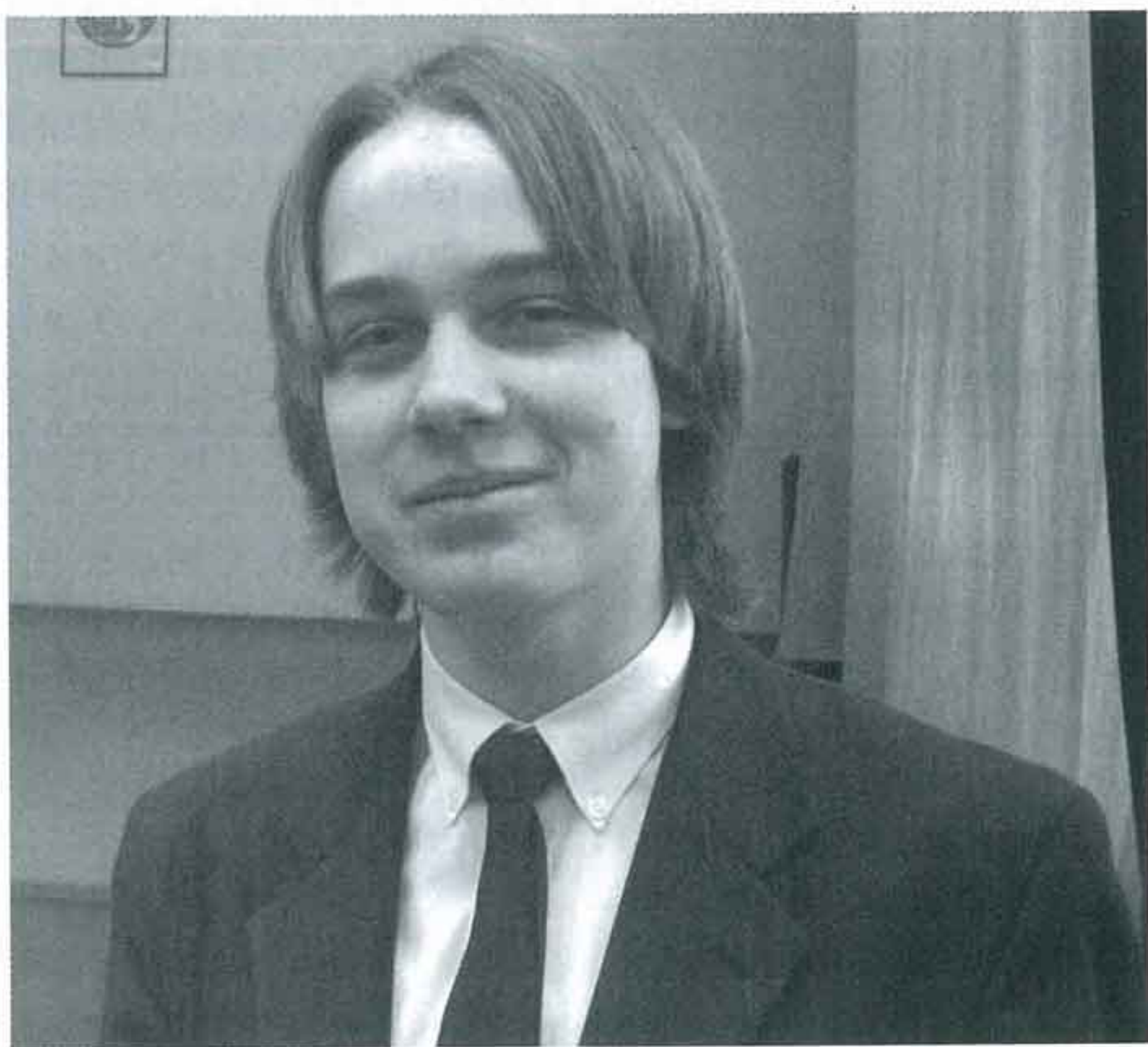
Kandidatų rinkiminės kampanijos ypatingu aktyvumu nepasižymėjo – skelbimų lentoje buvo galima pamatyti kuklius kandidatų agitacinius plakatus. Vaidotas šūkį rinkimams pasiskolino iš mobiliojo ryšio paslaugos reklamos, Ieva pateikė menišką rankų darbo plakatą, Giedrės rinkiminis skelbimas – su giliai paslėpta mintimi. Andrius užsiėmė daline antiagitacija, Audrius nuotraukomis įrodinėjo esąs ten, kur gimnazistų sielos.

Savaitei besibaigiant surengti kandidatų į gimnazistų prezidento postą debatai. Susirinkusiųjų buvo nemažai, klausimų, diskusijų ir pasvarstymų aktualiomis

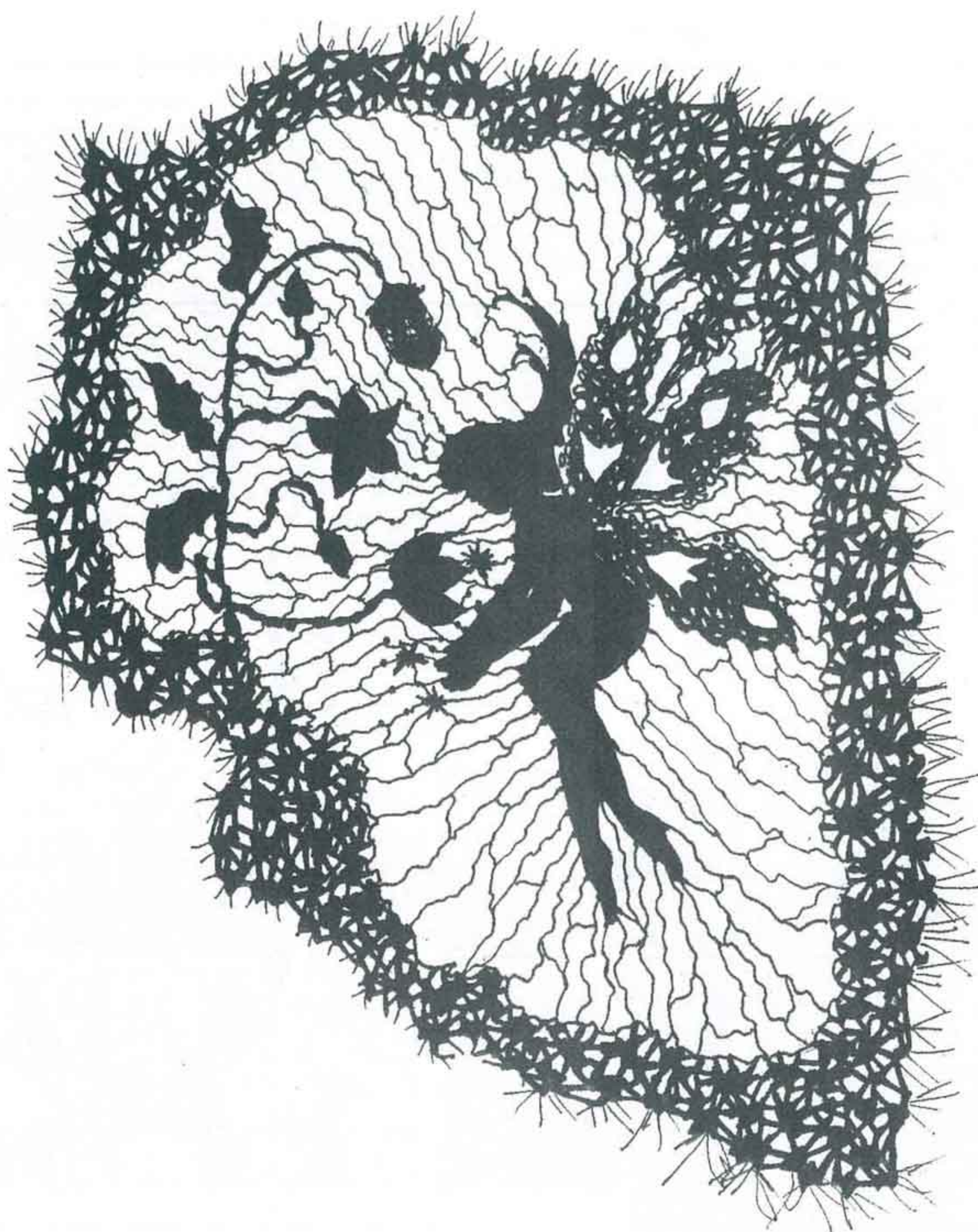
gimnazijai ir gimnazistams temomis – taip pat. Kandidatai parodė, ko esą verti – dauguma jų į klausimus atsakinėjo apgalvotai ir santūriai.

Pirmadienį įvyko pirmasis rinkimų turas. Rinkimų komisijai teko įsitaisyti ant mėlynųjų sofūčių, salytę užleidžiant šventam reikalui – verslo pateiktims. Pasibaigus balsavimui skirtam laikui ir suskaičiavus biuletenius, rezultatai parodė, jog gimnazistų nuomonė nėra vieninga. Daugiausiai balsų surinko du kandidatai – Ieva Selemenavičiūtė ir Audrius Židonis, tačiau nė vienam iš jų nepavyko surinkti daugiau nei pusės rinkėjų balsų. Taigi, prabėgus dar vienai savaitei, surengtas antrasis rinkimų turas. Jo metu paaiškėjo, jog gimnazistų prezidento postą iš levos perima Audrius Židonis, surinkęs 50,4 proc. balsų. Deja, džiugią žinią naujasis gimnazistų prezidentas sužinojo telefonu – jo tuo metu nebuvo ne tik gimnazijoje, bet ir Lietuvoje. Inauguraciją teko nukelti į 2004-uosius ir laukti Audriaus sugrįžtant.

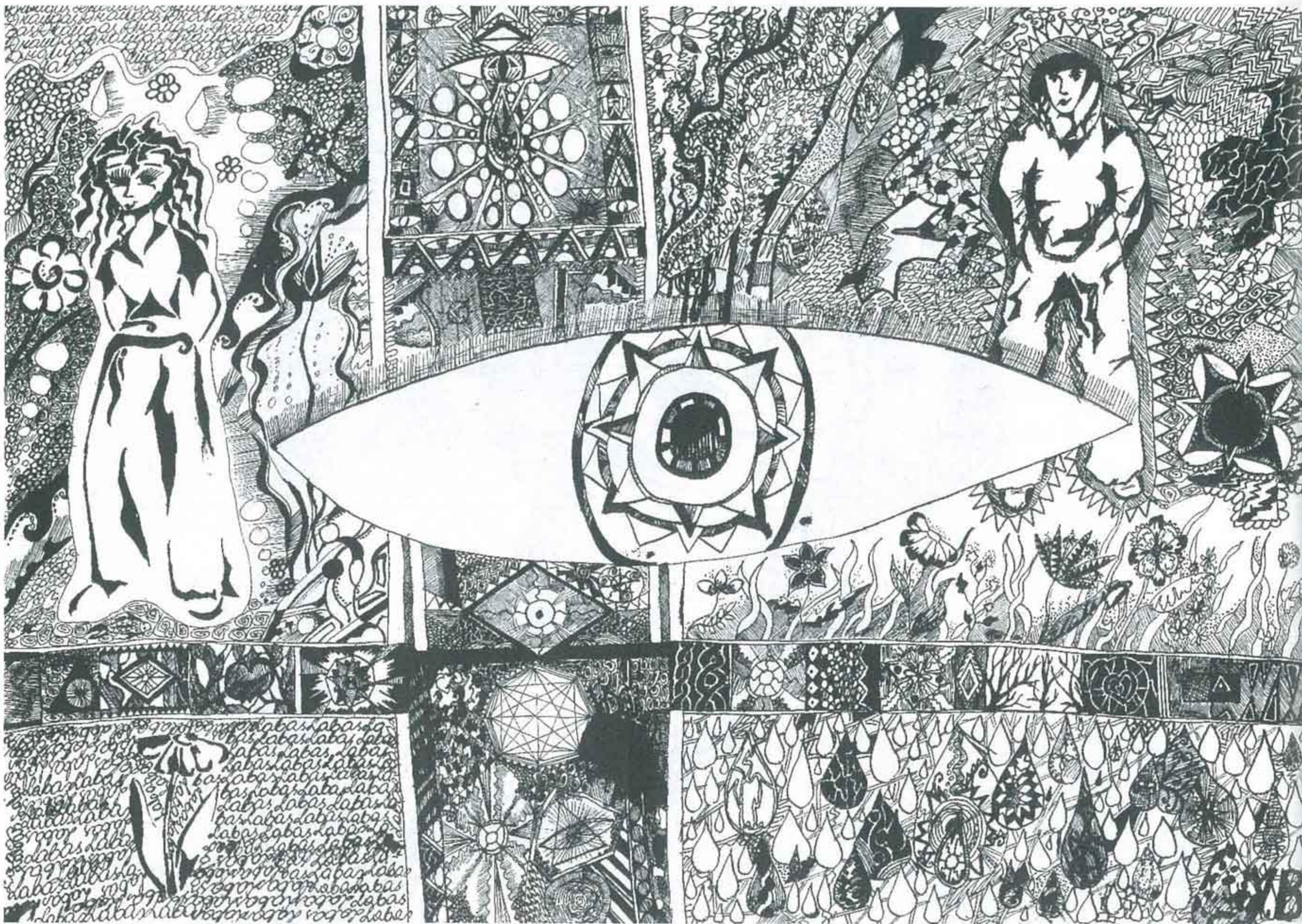
Po žiemos atostogų gimnazistai jau galėjo pasveikinti sugrįžusį ir tą pačią dieną iškilmingai inauguruotą naująjį savo prezidentą. Audrius savo ruožtu pažadais nesišvaistė, tačiau ėmėsi vykdyti garbingas pareigas – tarnauti gimnazijai ne tik visomis jėgomis, bet ir siela.

Audrius Židonis – gimnazijos prezidentas

Idilės Ramanauskaitės (4^a) piešinys

Vestinos Baukutės (1^b) piešinys

NAUJAMETIS KARNAVALAS

„Juoda – balta“

Šilta – šalta, gėris – blogis, pienas – kava, in ir jan, šachmatų lenta... Ar matote ką nors bendra? Taip, juk čia dvi amžinos spalvos: juoda ir balta. Dvi priešingybės, du visiškai skirtingi poliai, traukiantys vienas kitą. Šiomet ir mes neatsispyrėme šiai magiškai traukai, ir naujametinis karnavalas pavirto tiesiog... „juoda – balta“. Iš pirmo žvilgsnio – tai tokia paprasta tema: ir dėl aprangos per daug galvos sukti nereikia, ir tiek daug vietos fantazijai! Tačiau pats karnavalas šiomet buvo tikrai neprastas... atsiprašau, NEPAPRASTAS! Gimnazijos salytė akimirksniu pavirto į jaukią juodai baltą erdvę su juodomis ir baltomis figūromis ant juodai baltų langų ir sienų... Iš tikrųjų akimirksniu, nes papuošta buvo, kaip ir reikėjo tikėtis, tikrai gimnazistiškai – paskutinę minutę, per vieną vakarą... Tačiau rezultatas nenuvylė. Tuo labiau, kad pagrindinis rūpestis buvo vakaro programa. Nors neilga, tačiau puikiai sukurta ir surepetuota, žiūrovams ji paliko didžiulį įspūdį! Kas nematėte, pabandykite įsivaizduoti...

Užgęsta šviesos. Šurmulys salėje nutyla. Pamažu stalinių lempų skleidžiama šviesa apšviečia baltas širmas. Pasigirsta linksma rokenrolo muzika, ir už širmų prasideda šešėlių spektaklis meilės tema... Pagaliau, kai moteriškieji siluetai šiaip taip „išsireikalauja“ šiek tiek dėmesio (ir svarbiausia – rožių) iš vyriškųjų, aktoriai dingsta. Lieka tik rankos. Toliau – toks žavingai mielas juodųjų pirštinaičių šokis... Po jo širmos prasiskleidžia ir pasirodo mūsų pagrindinis veikėjas. Įsimylėjęlis eina į pasimatymą... Jo daina, garsioji F. Sinatros „Fly me to the moon“, sukelia salėje aplodismentų audrą. Neilgai jam tenka džiaugtis žiūrovų dėmesiu, nes čia pat, po fortepijoninio intarpo, prie mažo staliuko jo laukia išrinktoji... Ir kodėl jis nepataikė atsisėti ant kėdės? Viskas atrodė taip nuostabu, bet... Iš kur šis fantastiškas vaikinys sidabro spalvos marškiniais, taip puikiai žongliuojantis kamuoliukais (atleiskite, ten iš tikrųjų buvo apvalios žvakės...)? Ak, ta meilė... Ji tokia nenuspėjama... Štai mūsų herojus

ir vėl vienas. Tačiau ko vienas netenka, kitas gauna dvigubai. Tiksliau – trigubai. Puikusias žongliuotojas sidabro spalvos marškiniais apdovanojamas dar trijų staiga atsiradusių šokėjų dėmesiu. Viena intriga keičia kitą. Nuostabus šokis tęsiasi ir pamažu į jį įtraukiama visa salė... Prasideda šokiai. Skamba rokenrolas, svingas, fone rodomas nespalvotas filmas su Čarliu Čaplinu... Jis baigiasi, bet lieka didžiulė šokanti juodai baltų žmonių jūra...

Dar ir dabar man akyse stovi šėlstančių karnavalo dalyvių portretai... Ir ko ten tik nebuvo: ir baisusis drakula, ir Marilyn Manson'o antrininkas, keletas juodosios gotikos atstovų ir netgi gydytoja baltu chalatu... O mokytoja Daiva Sutkevičienė visus pritrenkė savo šukuosena – jos balto garbanotų plaukų peruko tikrai nebuvo galima nepastebėti! Nepamirštas karnavalas...

■ „COMENIUS“ IR KELIONĖ Į ITALIJĄ

Faktas. Vasario 14 d. (taip, taip – per visų mylinčių bei įsimylinčių dieną), dar nespėjus įdienoti ir netgi prašvisti, KTU gimnazistų kavalerija išvyko nežinoma kryptimi į vakarus. Grįžo to paties mėnesio 23-ią pilni išpūdžių ir niūniuojantys keista, tik jiems patiems suprantama dainelę, kuri prasideda maždaug taip: sono fuero dal tunnel la la la dal divertimento...

Prieš metus ar net dar anksčiau, ko jau nebepamena mūsų jauniausieji, prezidentavo toks šaunus vaikinys Tadas Jucikas. Ilgai ieškojęs ir pagaliau suradęs (informacijos apie Italijoje vyksiančią konferenciją), jis kartu su anglų kalbos mokytoja Laima Kalvaitiene išskrido į Italiją. Pasirodo, ne šiaip sau jie leido laiką, bet grįžo kupini naujų idėjų, planų bei projektų, kurių vieną ir ėmėsi įgyvendinti Laima Kalvaitienė – ji suorganizavo mainų programėlę su Busto Arsizio (Italija) moksleiviais.

Vadovai. Projektui vadovavo ir į nežinomybę vežė jau minėtoji mokytoja Laima Kalvaitienė. Jos dvi „dešinėsios rankos“ – amžinai pasiruošusios – lituanistė Rima Lukaševičienė bei anglistė Neringa Požerienė.

Kelionė: Prasidėjo ji košmariškai anksti (ketvirtą ryto visi susėdę į autobusą jau mojavo savo tėveliams), prailgo važiuojant per Lenkiją ir trumpam nutrūko pirmąją naktį, kadangi keliauninkai komfortabiliai ją praleido viešbutyje (keliausiųjų nuomone, ten tualetai net geresni negu Gimnazijoje) netoli Čekijos pasienio Lenkijoje. Ryte teko vėl sėstis į autobusą, ilgai laukti prie Čekijos sienos, žiūrėti pro langą į apsnigtą jos kraštovaizdį, pagaliau pasiekti Austriją ir džiuginti akį prasidedančiais kalneliais. Ir pagaliau štai ji – didingoji Viena (ir 8h laisvės joje)! Gimnazistai šias valandas tikrai originaliai panaudojo: kas „šlifavo“ centro gatves, kas metro važinėjo, kas nukeliavę į priemiesčius iš jų „pėškom“ grįždavo. Vienu žodžiu keliauninkai ligi soties pasidžiaugė

Iš kairės: Igoris Solovjovas, Audrius Židonis, Rūta Baranauskaitė, Algis Grigas (Italija)

naktine Austrijos sostine ir sulipę į autobusą tuoj kietai sumigo, taip ir pražiopsoję žavingąsias Alpes... Bet bus dar tų Alpių, tikrai bus! Nors, iš tiesų, ši mintis nė kiek nevargino gimnazistiškų galvėlių, nes visi baukščiai stebėjo kelio ženklus ir ant jų vis mažėjantį kilometrų skaičių iki kelionės tikslo. Busto Arsizio buvo jau visai šalia...

Italija. Šilta ir svetinga ji pasirodė tik atvykus, bet, deja, apgavo, nes jau po kelių dienų (matyt Lietuvaičių atvykimo proga) prisnigo! Staigmena buvo ne tik mūsiškiams, bet ir italams. Deja, lietuvaičiams ji pasirodė ne itin maloni. Išskyrus šiuos oro – Merfio dėsnius, visa kita Italijoje buvo taip, kaip turi būti: vynuogynai, emocionali, išraiškinga ir daug ką sužavėjusi kalba, namai su unikaliais balkonais bei langinėm, tamsiaplaukiai rudaakiai žmonės...

Atsisveikinimo vakaras...

Keistenybės. Gimnazistai punktualumu nepasižymi, tačiau palyginus su draugais italais, mes esame preciziški, pedantiški laiko skaičiuotojai. Pateiktis minia laukia jau dvi valandas? Na, ir kas, dar palauks... Taip pat italai yra puikūs vairuotojai, makantys kelių eismo taisykles, bet jų nesilaikantys. Keista, tačiau jeigu greičio limitas yra 40km/h, jie nesibaimindami skrieja 140 km/h greičiu... Maistas? Na, jis itališkas ir kaloringas... Pusryčiams niekas nekepa jokių kiaušinienių – ant stalo puikuojami raguoliai bei kiti Lietuvoje sintetiniiais vadinami pyragaičiai.

Džiaugsmas. Jų buvo daug ir įvairių. Vienas labiausiai išiminusių – žavingoji Verona su arena,

siauram gatvelėm, jaukia aikštė ir besišypsančiais žmogeliais.

Nusivylimai. Kai kuriuos nuvylė oras, kai kuriuos italai, kai kuriuos per daug maitino, su kai kuriais per mažai kalbėjo... Visiems neįtiksi... Nors beveik masiškai visiems neįtikio Milanai – tikėjosi gimnazistai kažko didingesnio, elegantiškesnio... Nepripratusi liaudis prie didmiesčių...

Pabaiga. Šeštadienis. Gimnazistų pateiktis, atsisveikinimo lazanija, gitaros, dainos, susibičiuliavę lietuviai bei italai, paskutiniai bučiuniai, bei ilga bemiegė naktis prieš vizitą į Veneciją... O ten buvo šalta, šlapia, bet įspūdinga – geltonas (!) dangus, siauros jaukios gatvelės ir Morkaus aikštė...

Pavargę ir permirkę amžinieji keliauninkai dar sugebėjo pasigrožėti Krokuvos įžymybėmis ir saugiai grįžti gimtojon Lietuvėlėn.

Prognozės. Jie taip pat atvažiuos. Jie valgys lietuviškus cepelinus. Jie klajos Vilniaus senamiesčio gatvėmis. Jie bus.

ŠIMTADIENIS

Kaip ir kasmet, vasario mėnesį KTUG gimnazistai atšventė Šimtadienį.

Nežinantiems priminsiu, kad tai paskutinis legalus „tūsas“ prieš egzaminus, o juk iki jų dar 100 dienų... Tokį ilgą „abstinencijos laikotarpį“ ne taip lengva išverti. Tad šį paskutinį kartą reikėjo driokstelti kaip reikiant. O taip... ir 13-oji laida trenkė taip, kad net stiklai dužo!!!

Dar pernai po nerealaus 12-osios laidos šimtadienio visi mačiusieji tą renginį šnekėjo, kad geriau padaryti neįmanoma. Net pats direktorius sakė, jog „šitiems niekas neprilygs“. Taigi 13-

ajai laidai šimtadienio kartelė buvo užkelta labai aukštai. Pusmetį šimtadienio tema nebuvo gvildinama, tačiau po kalėdinių atostogų vėl prasidėjo svarstymai ir kalbos. Mokytojai daugelyje klasių pasakojo (o ne mokė) apie jiems labiausiai įstrigusius šimtadienius (dažniausiai savo auklėtinių) ir, žinoma, pernai metų šventę. Sausio pabaigoje ketvirtokai pradėjo repeticijas (sumažėjo abiturientų lankomumas), net ir kitų klasių gimnazistai per pertraukas koridoriuose plepėjo (užsiplepėdavo per ilgai ir vėluodavo į pamokas) apie JĮ, renginį kuriam ruošiamasi ilgiausiai ir kuris apšnekamas labiausiai. Pamažu visą gimnaziją apėmė Šimtadienio nuotaika...

Sausio pabaiga: prasidėjo bruzdėjimai ir pakitimai. Visi abiturientai, kurie po pamokų lėkdavo namo prie kompiuterių, dabar pakeitė savo dienotvarkę ir vietoj žaidimų – repeticijos salytėje. Visi, kurie pamokas leisdavo „Kreize“ arba „Kolegose“, taip pat keliaudavo į salytę. Net ir tie (čia tik apie abiturientus), kurie po pamokų veikė kažką naudingo, metė visus darbus ir laiką skyrė Šimtadienio repeticijoms. Jų buvo tikrai daug (bet, mano manymu, kaip visad pritrūko tos vienos paskutinės). Pirmuosiuose susitikimuose su Šimtadienio režisierė Goda Piktyte kai kurie abiturientai dar „durnių voliojo“: masiškai graužė dantų krapštukus ir „skaldė“ bajoriukus. Tačiau iki renginio likus 2 savaitėm net ir tie „krapštukininkai“ pradėjo dirbti noriai ir draugiškai. Trys abiturientų klasės, kurios šiaip nelabai bendrauja tarpusavyje (švelniai tariant), padarė „fusion dance“ (čia toks susijungimo manevras iš DBZ(dragon ballz)) ir tapo viena didele, alsuojančia, gyva mase, bendrai siekiančia užsibrėžto tikslo (šį sakinį perskaitykite dar kartą, nes net aš pats pirmąkart skaitydamas nesupratau, ką parašiau). Repetavo, repetavo, repetavo (kai kurie repavo) ir ką surepetavo matėte 2004 02 25 „Los patrankose“.

2004 02 25, 18:00, Kaunas, naktinis klubas „Los patrankos“.

Keli šimtai gražiai pasipuošusių ir nepakartojamomis šukuosenomis pasidabinusių (čia apie moteris ir merginas) žmonių, susirinkusių naktiniame klube. Publikoje vyrauja dvi amžiaus

grupės: jaunuoliai iki dvidešimties metų (aišku, m buvo išimčių, nes ir „exai“ apsilankė) ir dėdės bei tetos virš keturiasdešimties (šioje grupėje taip pat buvo išimčių).

Renginio pradžioje visi ramiai sėdi ir laukia tų pasirodymo. Tuo tarpu pastarieji jau apstoję barą ir matosi, kad šventę pradėjo kur kas anksčiau (tarkim... hm... repetavo...). Staiga suskamba būgnai (salė nutyla) ir šou prasideda!!! Būgnai muša ritmą ir į sceną stumiamas frakuoto vaikinio iškilmingai įvažiuoja prekinis vežimėlis (iš „Molo“), jame spardosi ir spygauja tikra lėlytė (tiesiai iš vitrinės nužengusi deivė). Mergiotė klykauja kaip vaikų darželyje ir solidi publika gerokai nustebus. Vežimėlis sustoja ir vaikinukas išima besispardančią „prekę“. Abu jaunuoliai atsistoja vidury scenos (šviesos!) ir iškilmingai pasisveikina. Salė šėlsta!!! (deja).

Pasveikinama publika ir abiturientai (tiek komplimentų buvo, kad net saldu... pataikūnai...). Ir tik tada porelė iš prekybos centro susipranta, kad ves renginį. Tada tas berniokas pašneka apie stiklą (nesupratau nieko, matyt, labai giliai „kabino“) ir praneša, kad šį vakarą bus teikiami „Stiklo“ apdovanojimai. Staiga iš kažkokio atrakcionų parko su paspirtuku į scena įsiveržia žavinga žaliaakė blondinė. Salė nuščiūva: kokia šukuosena, suknelė, žvilgsnis! Mergina daug nešneka (ką šnekėjo, neatmenu) ir vedėjai pristato pirmuosius pasirodymus.

Aurelija ir ta gražuolė Kristina padainuoja dainą „Atsisveikinimas“ (keista, renginys tik prasideda, o jos jau atsisveikina), paskui pasirodo 4b šokėjai (žodis „pasirodo“ nelabai tinka, nes visa gauja sektantų su gobtuvais tiesiog įsiveržia į sceną). Gobtuvai pašiurpina visus ir pradeda linksmąją dalį. Neaišku, ar merginos viliojo vaikus, ar atvirksčiai, tačiau po šokio visi išeina susiskirstę poromis ir meiliai vienas į kitą žiūrėdami... Vedėjai paskelbia pirmąsias tris nominacijas. Visi nominantai ir nugalėtojai gauna tikrus stiklo šedevrus, o „palėkę“ treneriai dar ir sportinį šoki, kurį atlieka „taip kukliai apsiirengusios panelytės“ (taip, varvindamas seilę, pasakė vedėjas). Paskui scenoje pasirodo Idilė ir trys muškietininkai be Petro (tik du: Antanas

ir Povilas), daina „Į tavo rankas“.

Ateina eilė skaityti poeziją. Paulius kažką pavapa, atseit tarmiškai (nieko nesupratau tik labai daug darkėsi vaikinukas, o tai visai prie frako netiko), Kristina padeklamuoja apie užmarštį, Eglutė tobulai mirksi blakstienom ir savo eilėmis tiesiog pakelia nuo žemės, Toma prisimena vaikystę, o Julė – Vietnamą (tos nepamiršamos eilutės : „Moterie, ar tai tavo vaikai? Taip“). Poezija puikiai atitinka vyraujančią nuotaiką. Jiems pianinu akomponuoja Andrius.

Po eilėraščių Jūratė pagroja kūrinį „Amelija“ (nuo jo taip „susileidžia“ vienas iš „garsistų“, kad net pamiršta savo pareigas). Visiškoje tamsoje pasigirsta kanklių akordai, pamažu viskas nušvinta ir „sesytėlas“ Eglutė, Kamilė, Aurelija ir broliukas Tautvilas atlieka kūrinį „Kai aš turėjau dvi sesytėlas“. Publikoje jau pasigirsta knarkimo garsai – pačiu laiku dainelė „My Vision“ ir ne šiaip dainelė, o visa daina, ypač su tokiomis žavingomis atlikėjomis Greta ir Rasa.

Publika „užsivežus“, šėlsta ir prašo pakartoti. Kartoti nebūtina, nes galima pasiūlyti šį tą geriau. Trys 4a porelės – skrybėlėti vaikinai ir merginos vilioklės. Tobula choreografija ir šypsenos, ko daugiau geram šokiui ir reikia. Apdovanojimų kulminacija – „Nepamiršiu iki gyvenimo pabaigos (be konkurencijos)“ nominaciją

laimi direktorius. Dar vienas šokis šešiese. Tik šį kartą vaikinai tik vienas (pasisekė Povilui) su 5 klasiokėmis. Nors mergytės taip nedrąsiai juda, bet trumpi sijonėliai išduoda, kad... repetuoti turėjo būti smagu (ypač Povilui).

Suviliojusi tris muškietininkus (be Petro) ir juos palikusi – scenoje Idilė. Ši kartą ji nepasitenkina dviem (t. y. trimis, nors Petras namuose, bet buvo „suviliotas“ per repeticijas) ir trims merginoms iš panosės „nujoja“ vaikus (ach, tos moterys... visad mumis naudojasi).

Atmosfera salėje kaista. Visa publika atsipalaidavusi ir juda „į ritmą“. Netikėtai scenoje pasirodo pati šimtadienio vedėja! Ir ne šiaip pasirodo, o tiesiog įsiveržia ir pritrenkia žiūrovus nuostabiasuknele. Julė dainuoja ir salė alpsta, atlikėjos balsas „veža“! Kaip kokios sirenos suviliotas, apkvaitęs ir liežuvį iškišęs Paulius veržiasi į sceną ir vos nesugadina paties išpūdingiausio Šimtadienio numerio. Kai daina baigiasi, jis pagaliau ištrūksta ir priartina prie žvaigždės (net ne žvaigždės, o tikros kometos!!!). Stovi toks „susileidęs“ ir tesugeba išmекenti: „Tu... a... nuostabi!“ (nors Julė verta gerokai daugiau pagyrų).

Scenoje Karolina. Suknelė išpūdinga, tačiau ir ji nėra tokia nuostabi kaip dainininkės balsas. Už nugaros šoka Virginija ir Simona. Už kelių akimirku dar 5 gražuolės ir rytietiškasis šokis. Ech, gimnazijoje tiek gražių panelių, kad net liūdna darosi, jog abiturientės jau

šįmet palieka KTUG. Bet dar 100 dienų liko... Publikai atsibosta popas (ir dar angliškas). Pačiu laiku į sceną įsiveržia Simas ir Kristupas. Visa salė pradeda linkčioti į HIP HOP'o ritmu. Jow, jow, jow! „Barakiniai“ repuoja lietuviškai, scena pilna šokėjų (iki breiko beveik netoli) visos „Los patrankos“ ir Savanorių prospektas linguoja į taktą. Miestas alsuoja gimnazijos repo ritmu. Pasirodymas, kuris „žudo“ (manau, Kristupui reikėtų prisijungti prie G&G, o Simas turėtų pradėti solinę karjerą). Kai publika liaujasi kinkuoti galvom ir Paulius užbaigia nesurepetuotą pasisveikinimą su Kristupu, vėl nominacijos. Po jų scenoje Diksilendo perlas Asta ir 4 auksiniai berniukai. Daina tokia... tokia... tokia... superekstramatografoultra-siautulinga (kaip Kristina sako, be komentaru). Vietoj Šimtadienio valso, daug visokių stilių šokių. Marijos ir Viliaus.

Finalinis pasirodymas: šokis, fakelai, gėlės, surimtėję abiturientų žvilgsniai, kažkokia nostalgiska nuotaika ir juokas...

Po oficialiosios dalies dar buvo keletas dainų ir šokis. Tai daugiausiai trečiokų dovanos abiturientams ir soliniai numeriai. Puiki pabaiga.

(Dar šimtadienio metu buvo adovanojami geriausi mokytojai, tačiau po renginio pasigirdo nepatenkintų ir pasipiktinusių žmonių kritikos. Dėl to neminėsiu jokių pavardžių ir šios dalies neaprašinėsiu.)

Po šimtadienio buvo pratęsimas. Jame nebuvo, taigi nežinau, kaip ten kas vyko, bet sprendžiant iš to, kad abiturientai mokykloje nepasirodė nei ketvirtadienį, nei penktadienį, galima spręsti, jog ir tas „pratęsimas“ pavyko...

Autoriaus žodis: atleiskite, kad tiek daug prirašiau, neabejoju, kad atsibodo skaityti, bet, kai „užsivežiau“ praėjusio renginio prisiminimais, negalėjau sustoti. Atleiskite už subjektyvumą, rašiau, kas man ant liežuvio galo buvo. Gal ką įžeidžiau, labai labai atsiprašau (tie, kurie nepatenkinti, ateikit pas mane į klasę kiekvienais metais 02 25 ir gausit po saldainį). Atleiskite tie, kurių nepaminėjau arba nepagyriau. Visi dalyvavusieji vienodai verti komplimentų. Visi buvote nerealūs!!!

Dar: kitamet stengsimės jums prilygti.

Paulius Mačiulevičius, 3 MINOLTA

HP KLASĖS PROJEKTAI

Projektas „Salakas 2003“

Projekto tikslai:

- susipažinti su „salakonais“;
- išmokti tapyti, drožti skulptūras iš medžio, gaminti „sodus“ iš šiaudų;
- įdomiai ir naudingai praleisti laiką gražiose Zarasų apylinkėse.

Projekto dalyviai:

- 2 HP klasė ir auklėtoja, meno pažinimo mokytoja Daiva Sutkevičienė;
- menininkai: dailininkė Eglė Velaniškytė, prof. skulptorius Jonas Umbrasas.

Projekto vykdymo laikas:

2003 06 04-2003 06 08

Ilgai laukta ir planuota išvykimo į Salaką diena. Uždušę, suprakaitavę, su kuprinėmis ant pečių rinkomės Gimnazijos kiemelyje. Žaliasis autobusiukas iš Salako jau laukė mūsų. Kad ir kaip stengėmės su savo milžiniškom kuprinėmis į jį sutilpti, bet, deja, nepavyko. Laimei, Valento tėtis mus išgelbėjo, sutikęs pavėžėti likusius keliauninkus savo autobusiuku. Žinoma, juo vykstantys Salaką pasiekė kokia valanda anksčiau, palikę mus, lėtai važiuojančius žaliuoju, toli už savęs... Mes nebūtume mes, jei neapsieitume be kuriozų: tiksliau, jei ko nors nepamirštume. Jau buvom pusiaukelėje, kai Živilė, beskaičiuodama pinigų, suprato, kad kažkas ne taip... „Auklėtoja, mes pamiršom Karolį!“ Visuotinė panika aprimo, kai sužinojome, kad Karolis sau ramiausiai sėdėjo namuose ir galvojo, kad kelionė tik rytoj...

Pagaliau... Štai ir Salakas visu gražumu. Rami pavakarė, žydri ežerai, saulėlydis ir Salako mokykla. Čia gyvensime. Kraunamės savo „mantą“, klojamės čiužinius... Mes alkani,

todėl vakarienė, paruošta šeiminių, bemat ištirpo mūsų pilvuose. Jau sutemusėjom prie ežero. Drąsiausieji ir labiausiai užsigrūdinę išsi-maudė. Naktis praėjo puikiai, tačiau, kaip ir reikėjo tikėtis, beveik be miego... Ką daryti, kad diena mums buvo per trumpa? (Kartais dienos būna tokios trumpos...)

Ryte, užlipusiom akim sėdėdami valgykloje, buvome supažindinti su dienotvarke. Keliamės 8. 00 (košmaras, kaip anksti!), iki pietų darbas, poilsis, 13. 00 pietūs, paskui vėl darbas, vėl poilsis, 18. 00 vakarienė, poilsis, kultūrinė programa, miegas (tiems, kam jo reikia)... Po pusryčių, „apsiginklavę“ darbo įrankiais grupelėmis išsiskirstėme dirbti. „Dailininkai“ su Egle ir teptukais išskubėjo į gamtą ieškoti tinkamos vietos kūrybinėms mintims išreikšti, o „skulptoriai“ su J. Umbrasu žaliuoju autobusiuku buvo nuvežti ir iškratyti proskynoje, vidury miško, kur jau laukė paruošti rąstai. Kiti liko mokykloje. Kai po keturių valandų, praleistų kepinančioje saulėje, ėmė ryškėti skulptūrų siluetai, „dailininkai“ su Egle jau džiaugėsi užbaigtais darbais. Pats geriausias atpildas už darbą buvo gaivus ežero vanduo... Tądien aplankėm „Jūrų muziejų“. Ne, į Klaipėdą nevažiuom. Salake toks irgi yra. Iki kaklo

prisižiūrėję į kriaukles, jūros lapes, ežius ir kitokius gyvius, palikome muziejaus savininę, besidžiaugiančią mūsų dovano-ta „Metų knyga“. Dienotvarkėje numatyta vakaronė neįvyko, todėl kaip praleisti vakarą, turėjom galvoti patys. Gerai, kad turėjom dvi gitaras, truputį daugiau gitaristų ir daug dainininkų bei dainininkių... Iš „naktinėjimų“ ilgam įsiminė Neringos vedamas „Dar ne vakaro šou“...

Kitos dienos režimas keitėsi nedaug. Pamažu ryškėjo skulptūros: keisti žmonės, velniai ir angelai, moderni pušis, gėlė, žirgas, vis daugėjo nutapytų Salako bažnyčių, namų, ežerų... Visko vos nesugadino pradėjęs pliaupti lietus, bet, laimei, spėjome savo „meną“ išgelbėti. Pavakare aplankėm Salako bažnyčią. Tai didžiausia akmeninė bažnyčia Europoje (!), o jos vargonai – vieni iš penkerių didžiausių Lietuvoje. Pasiilgę civilizacijos malonumų laiką leidome žaisdami stalo tenisą, biliardą, sportuodami Salako visuomeniniame centre. Vakare kūrėm laužą. Po Salaką pasklido kepamų dešrelių kvapas ir gitaros garsai... Dešreles „doroti“ padėjo į Salaką priklydę gimnazistai Aura ir Džiugas...

Kitą dieną išvykti turėjome anksti, nes buvom suplanavę dar vieną dieną praleisti pas Juliaus senelius. Vis dėlto gerokai pramiegojom. Skulptūros ir piešiniai jau

puikavosi mokyklos kieme. Projektas užbaigtas: darbai pristatyti, pasidalyta įspūdžiais, apdovanojimais už „vargą“ išdalyti, nuotraukose įsiamžinta... Palikome Salaką su šokia tokia nostalgija... Bet laukė dar viena puiki diena.

Juliaus senelių sodyba labai graži ir labai sena (jai apie 100 metų). Aplinkui seni medžiai, žydintys gėlynai, akmenukais apdėlioti takeliai, klėtelė su siūtomis lėlėmis ir senoviniais daiktais, toliau – mažas ežeriukas. Labai patiko Juliaus močiutės pasakojimas, bet dar labiau – jos kepti bulviniai blynai. Pavalgę supomės hamakuose, paukiojom valtimi, ėjom aplankyti X, vietos žmonių vadinamo šventa vieta. Pavakare kepėm dešreles. Tačiau linksmiausia buvo naktį... Su tamsa pamažu skleidėsi mūsų kūrybiniai talentai... Kai išdainavom visas dainas iš Jūratės lapukų, ėmėm kurti patys. Čia ir atradom naują dainininką Augustiną su trijų eilučių daina „Mano mieloji“, buvo sukurti du nauji gitaros akordai „E – Augustinas“ ir „Da – Dauma“ (čia nuo Daumanto), turbūt visą gyvenimą prisiminsim Živilės ir Kristinos duetą bei jų improvizacijas „Ku – ku – ru – ku – kū“... Miegas darė savo, ir tik patys ištvermingiausieji liko nesumerkę akių. Vieni pamažu įsikūrė klėtelėje ant čiužinių, kiti su auklėtoja – namo kambaryje ant sofų. Ryte Milda su Agne suplovė indus. Andrius pynė Neringai kasas. Nenorėjome išvažiuoti. Susitarę, kad kitais metais kelionė bus ilgesnė, atsisveikinome su šia sodyba.

Ir grįžtant atgal į Kauną mums vis dar užteko energijos dainuoti, kol gerklės išdžius. Aišku, ne visiems. Andrius pirmasis „lūžo“ Aistei ant peties, todėl negavo skanios rūkytos dešros, kuria savo išalkusius vaikus maitino auklėtoja... Tik įvažiavus į Kauną, mūsų vairuotojas pasirodė esąs tikras „didmiesčių asas“ ir ėmė taip skubėti (tikriausiai norėdamas kuo greičiau mumis atsikratyti), kad mums neliko nieko kito, kaip sėdėti ausis suglaudus ir ...dar neskubėti džiaugtis kelionės pabaiga. Taigi vos „neįsimūriję“ į kelis automobilius ir dėl to patyrę šokių tokį stresą, buvome vėl namie...

Tai tokia buvo toji vasara ir Salakas. Pirmoji vasara, kai mes kartu. Ačiū Eglei Velaniškytei ir Jonui Umbrasui, kad sutiko pakęsti mus ir mūsų kūrybines užgaidas tas tris birželio dienas. Ir labiausiai ačiū auklėtojai, be kurios idėjų ir pastangų dabar neturėtume tokių puikių prisiminimų...

„Cinderela“

(„Pelenė“)

„Cinderela“ buvo pirmasis rimtas mūsų pasirodymas Gimnazijos scenoje. Nors pati idėja buvo paruošti vaidinimą anglų kalbos pamokai (žinoma, anglų kalba), bet mums tai buvo šis tas daugiau. Nesvarbu, kad pati Pelenė ir kiti veikėjai buvo netradiciniai (Pelenė – Andrius su dviem kasytėmis, princas – Dovilė, fėja – Valentas, pamotė – Aurimas ir kt.), siužetas buvo irgi mūsų sukurtas. Prie jo daugiausiai „pasėdėjo“ Asta su Kristina. Vaidinimą galima būtų net pervadinti – „Pelenės tragedija“, nes tai anaiptol nebuvo panašu į istoriją su laiminga pabaiga. Pelenė jau pačioje vaidinimo pradžioje nugriūva nuo paspirtuko, geroji fėja pagelbėja tik duodama vaistų nuo kosulio, vėliau šiaip taip patekusi į puotą Pelenė sužino, kad princas jai neištikimas ir galiausiai skambant muzikos žodžiams „Cinderela, are you really not happy...“ angelams tenka išnešti Pelenę iš salės... „Aktoriai“ nusilenkia, girdisi plojimai. Juokas pro ašaras – taip galima būtų apibūdinti šį mūsų mini vaidinimą...

Gal pasirodymas ir būtų sulaukęs daugiau žiūrovų, jei ant skelbimo, kviečiančio į vaidinimą, iš kažkur nebūtų atsiradęs užrašas „Kaina 1 Lt“, kurio organizatoriai, t. y. mes, „nesugebėjome pastebėti“... Kaip mums pavyko, klauskite mūsų anglų kalbos mokytojos Romos Vaitiekaitienės. Tikimės, kad jei ne spektaklio kokybę, tai bent mūsų anglų kalbą ir kūrybines kančias ji įvertino... Vis dėlto „Cinderela“ buvo vienintelė...

Mamyčių diena

Mintis surengti tokį renginį kilo visai netikėtai. Gal patys ir nebūtume prikėlę iš numirusiųjų šio pradinių klasių renginio, jei ne mūsų auklėtojos ryžtas ir paskatinimai.

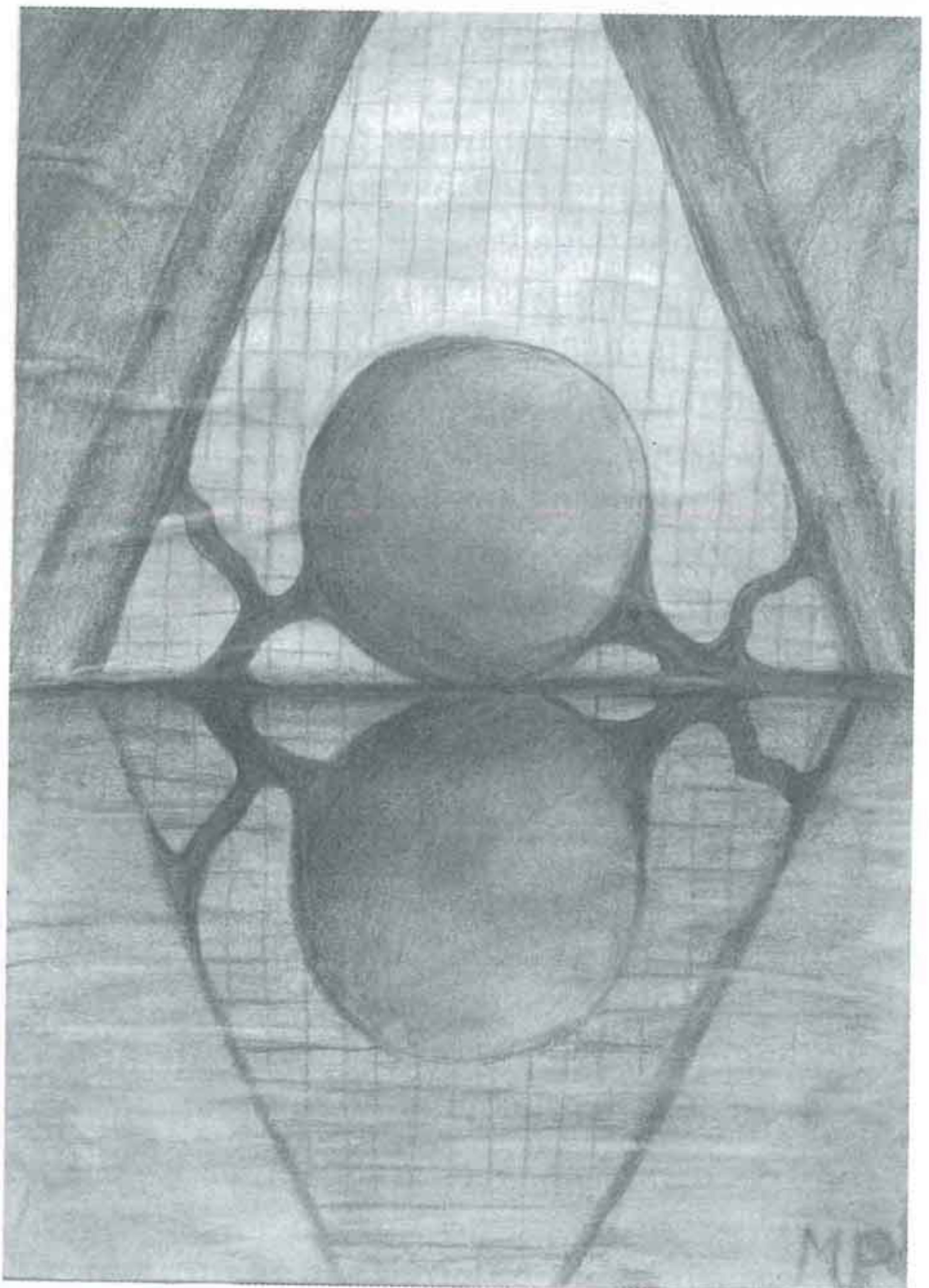
Ilgai derinom instrumentus, repetavom dainas, mokėmės eilėraščių... Iš mamyčių paslapčia buvo „nukniauktos“ jų jaunystės nuotraukos... Beveik visą mėnesį virė darbas...

Tą penktadienį Gimnazijos salytėje tvyrojo puiki atmosfera: staliukai, uždengti spalvotomis staltiesėmis, ant jų stovinčios žvakutės, balti obelių žiedai vazelėse – visa tai vakarą darė nepaprastai šiltą ir jaukų... Susirinko beveik visos mamytės, ir net 6 tėveliai! Liejosi eilės, skambėjo dainos, fortepijono, akordeono ir gitarų muzika... Nejučia prisiminėm vaikystę... Na, o vakaro kulminacija – „Super mamų apdovanojimai“! „Arklių užkalbėtoja“, „Įsimylėjusi Tango“, „Supermergaitės mokykloje“... Tai tik keletas iš jų. Kiekviena mamytė buvo apdovanota diplomu, ant kurio puikavosi jos jaunystės nuotrauka...

Mamytės džiaugėsi tokiu joms rodomu dėmesiu, tėveliams tai buvo proga dar kartą įsitikinti, kokias puikias jie turi žmonas... Na, o mes... spėjome pasidžiaugti ir

šauniaisiais savo tėvais, ir patys savimi (tėveliams išėjus...).

Mamyčių šventė pavyko. Kitamet – tėvelių eilė...

Marijos Pluškauskaitės (1^b) piešinys

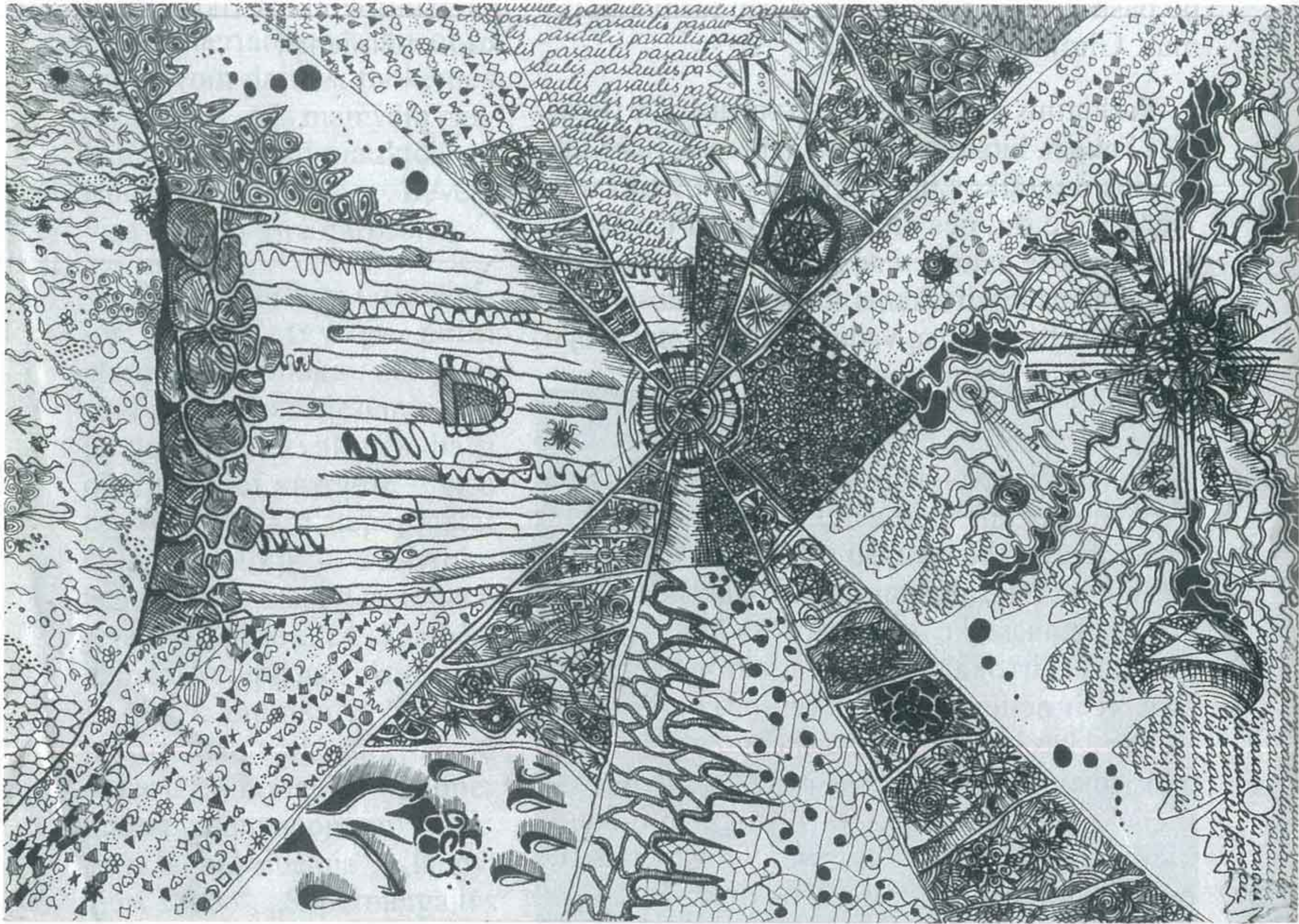
■ PASKUTINIS SKAMBUS

Tai buvo 2003 m. gegužės vidurys... Visi jautėm, jog artėja pabaiga, juolab kad saulytė vis dažniau pasirodydavo, mieliau šildydavo ir apskričiai – vis labiau rūpėjo dalykai, nesusiję su žodžiu „mokslas“. Jeigu manote, jog nerūpėjo visiems, labai klystate! Ketvirtokams ramybės nedavė valstybiniai egzaminai, kurių turėjo prasidėti iškart po paskutiniojo skambučio, kurio formaliai pas mus, Gimnazijoje, net nėra...

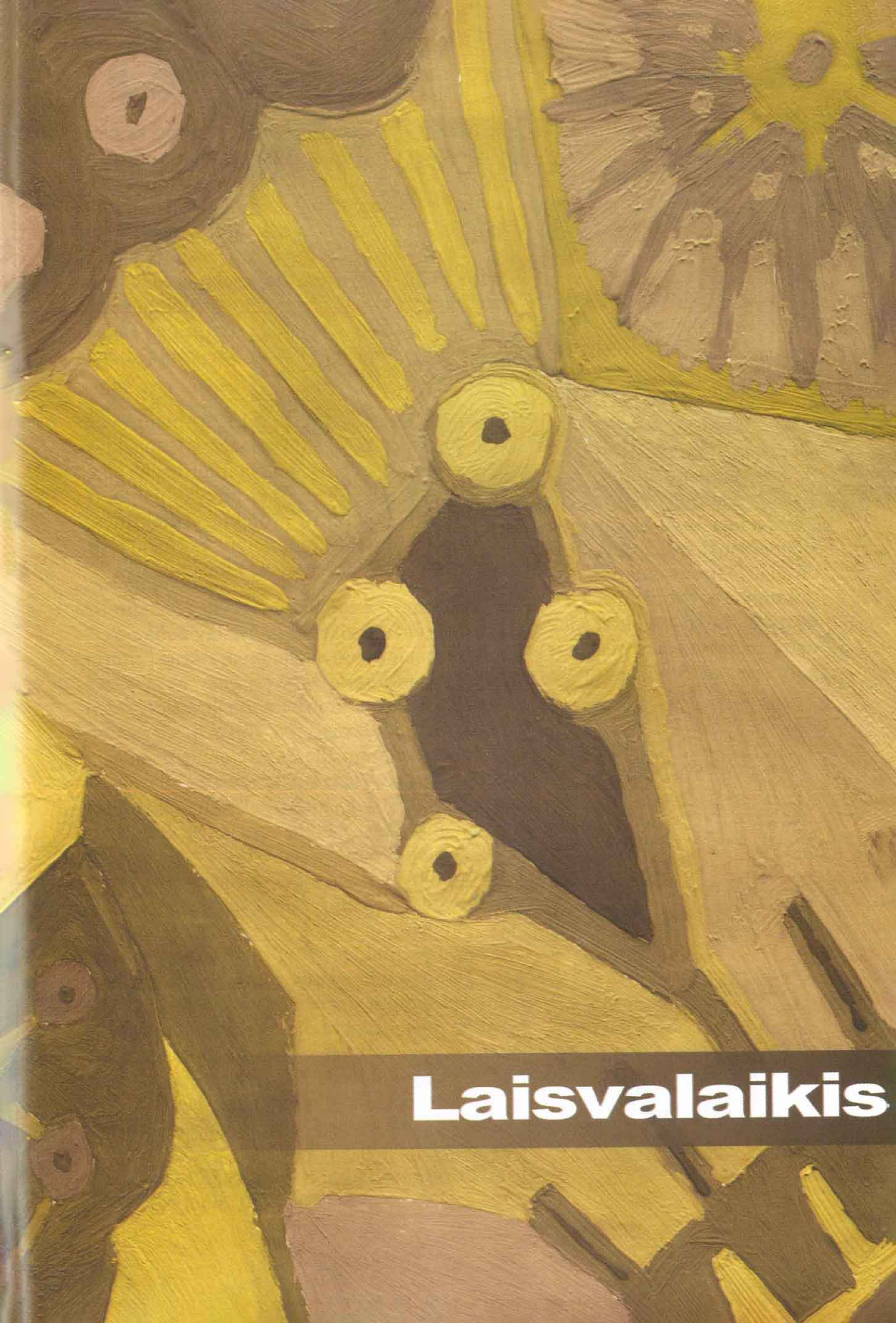
Paskutinis skambutis. Vėlgi pabaiga. Jie išeina, mes liekam, kitais metais išeinam mes, lieka kiti. Tokios nuotaikos buvo apėmus...ios tikrai ne vieną ir ne du, nes atėjome išlydėti ir sėkmės egzaminuose palinkėti ne paprastiems žmonėms, o idėjiniams ketvirtokams, kurie pastaruosius dvejus metus buvo mūsų vadai, draugai, mokytojai, parodę, kaip galime gyventi iš tiesų.

„Ceremonija“ prasidėjo lyrine saksofono „Summertime“ variacija, kuri čia kuo puikiausiai tiko. Tuomet eilė atėjo direktoriui, kuris, kaip ir visuomet, sugebėjo atrasti ir išdėstyti tai, kas buvo aktualiausia, įdomiausia, netradiciškiausia bei prasmingiausia. Po „rimtosios“ dalies, paskutinį kartą ketvirtokai galėjo pademonstruoti, ką sugeba, ir netiesiogiai atsisveikinti bei padėkoti visiems, kas buvo, yra ir bus jų amžini draugai ir mokytojai. Rakto įteikimas jaunesniesiems – dar viena graži tradicija, iškilmingai atliekama kiekvienos gegužės viduryje. Šiais metais tuo pasirūpino buvęs Gimnazijos prezidentas Tadas Jucikas – kaip ir pridera, raktas iškeliavo jaunesniesiems idėjiniams gimnazistams. Prezidentą Tadą pakeitė prezidentė Ieva, kuri, pasveikinusi visus susirinkusius, pristatė gimnazijos choro projektėlį ketvirtokams ir ne tik „Aukštyn kojom“ – nemirtingųjų keistuolių dainas vaikystės prisiminimams atgaivinti. Skambėjo „Aukštyn kojom“, „Afrika“, „Mėlyna šalis“, „Geltonų plytų kelias“, „Pieno daina“ ir daugelis kitų, manau, puikiai pažįstamų ir skatinančių dar kartelį prisiminti ir pasidžiaugti tuo, ką jau seniai palikome praeity.

Taip baigėsi paskutinis skambutis... Ar ašarų buvo? Žinoma, juk jos yra nelauktos palydovės, tačiau neišvengiamos. Laimei, buvo ir daug nuoširdžių šypsenų mūsų vyriausiems draugams bei pažįstamiems. Ir tikėkimės, kad amžiniems!

Vestinos Baukutės (1^b) piešinys

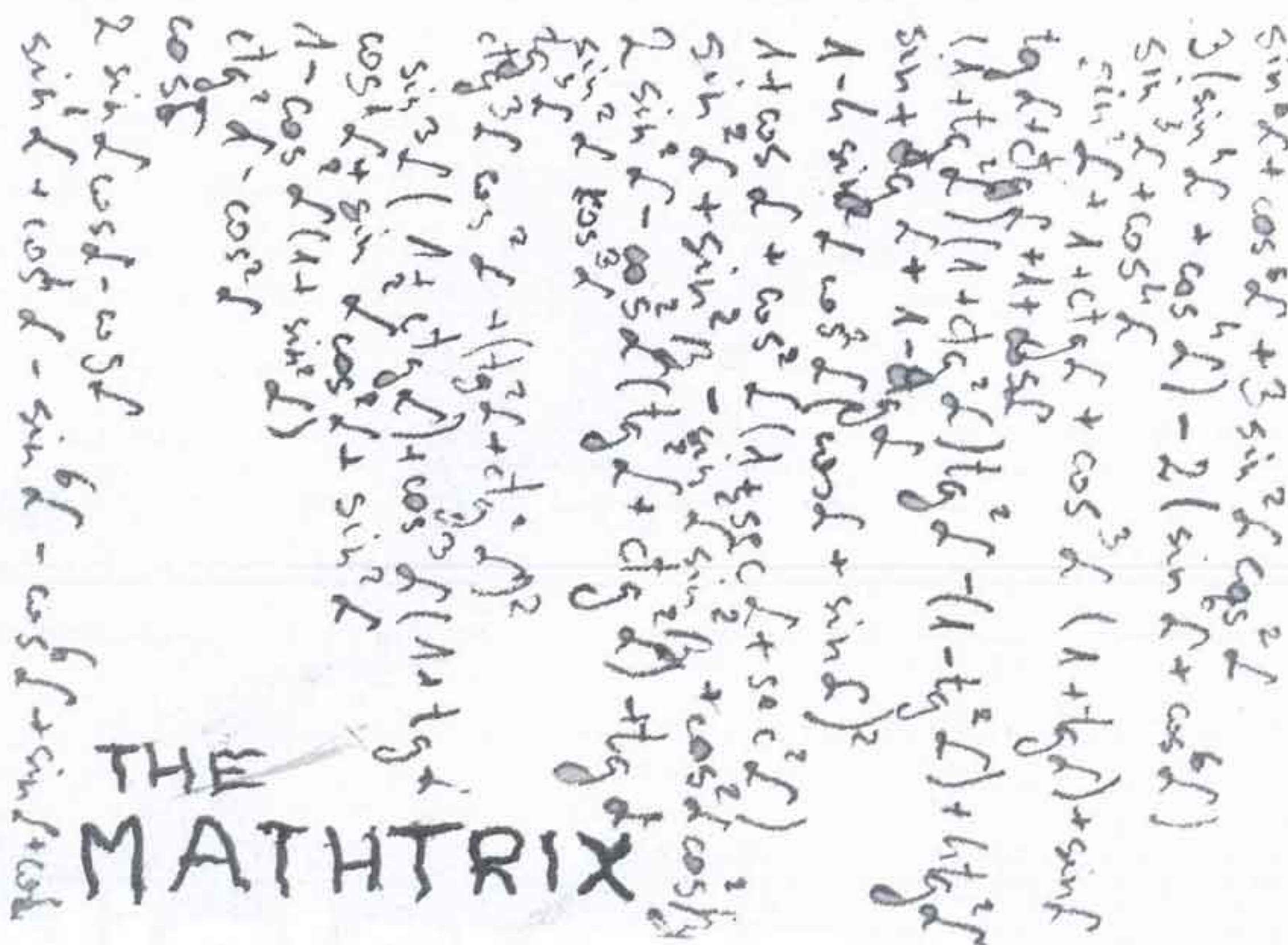
Laisvalaikis

„ALKO“

KTUG moksleivių mokoji bendrovė „ALKO“ 2003-iaisiais metais tapo Lietuvos bendrovių nugalėtoja. Pirmąją vietą laimėti nebuvo taip lengva – krūvos dokumentų, nepildytų visus metus, užgriuvo kaip lavina. Visi galai turi sueiti – o kas beatsimins, kada, už kiek, kam ir kieno užsakymu (su visa tai patvirtinančias dokumentais) buvo atliktas vienas ar kitas projektas. Ir jau nebe nuostabu, kad Rasa iš raštinės dažnai sėdi užsidariusi savo akvariume ir susiėmusi galvą rankomis dūsauja. Tik savaitei likus iki dokumentų pateikimo LJA būstinei, buvo suvokta, kiek daug padaryta per metus ir kad visa tai reikia parašyti

juoda ant balto – neužtenka vien parodyti krūvos kompaktų su filmuota medžiaga, nuotraukų archyvais, įvairios informacijos katalogų, parengtų įvairioms progoms ar užsakymams. Konkurso dieną „ALKO“ buvo pristatyta naudojant skaitmeninį projektorių ir tai padarė didelį įspūdį, galbūt todėl komisija nieko nesakė apie tokias klaidas, kaip darbo užsakymo dokumentas 2003-ųjų vasario 29-ą dieną. Laimingi Tadas J. ir Arvydas B., turėdami dar vieną dieną metuose...

Ir šiais metais tęsiama „ALKO“ bendrovės veikla. Rengiamas naujas informacinis kompaktas apie Gimnaziją, klasifikuojama informacija apie tradicinius renginius, galbūt pavyks pabaigti ilgametį istorijos faktų projektą. Tikėkimės, kad Gimnazijoje išliks moksleivių, norinčių tęsti bendrovės darbus dar kitais ir kitais metais.

Karolio Narkevičiaus (2 SAMPO) piešinys

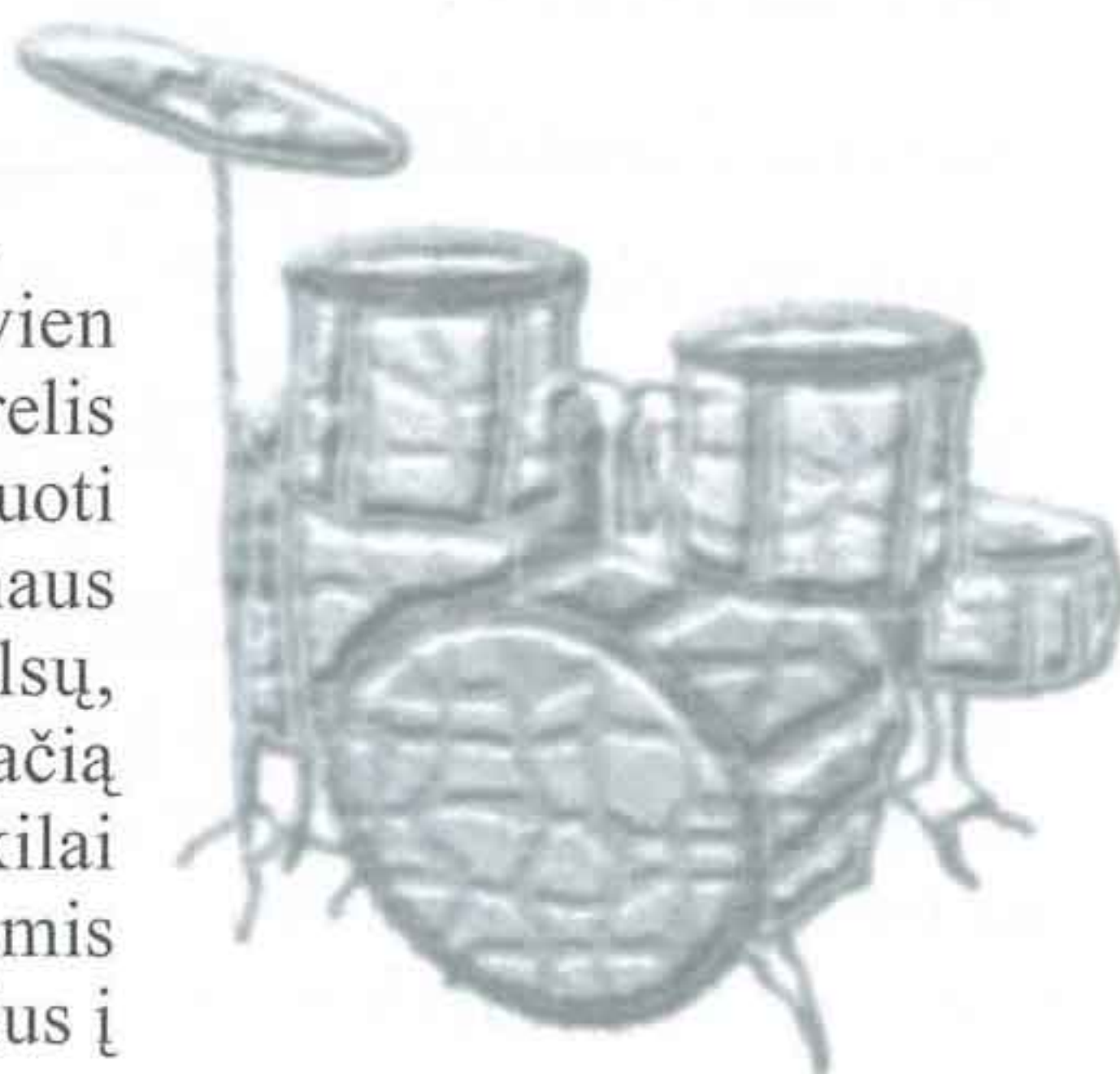
CHORAS

Ar žinai, kada vyksta choro repeticijos? Turbūt ne, nes jos vyksta tada, kai dainuojantys žmonės nutaria susirinkti. Be jokios prievolės. Paprasčiausiai dėl vidinės būtinybės dainuoti. Retai kada repeticijos vyksta be visuotinio juoko priepuolių arba visiškos tylos, norint išklausti sąskambį.

Gimnazijos choro repeticijos kartais tęsiasi iki 9 valandos vakaro, o kartais prasideda pusę 8 ryte... Kartais dainuojame po 4 valandas penkis kartus per savaitę, o kartais atostogaujame mėnesį (Mokytoja Valentina visomis sąlygomis būna su mumis)... Kartais ir koncertuojame. Choras niekada nepraleidžia Lapkritinių vakaro. O kaip jis apsieitų be originalaus chorisčių pasirodymo. Kartais sunku paruošti dainą, pvz. , su skudučiais, kai aplink vyksta pamokos... Jau tradicija tapo giedoti Šv. Antano bažnyčioje Kūčių vakarą. Tada visą atostogų laiką ausyse skamba šventų giesmių melodijos ir dar linksmiau ilsėtis. Dainavome ir J. Masiulio knygyne šio knygnešio metines minėdami. Choras nėra tas susibūrimas, kuriame mokomasi vien tik paruošti dainas koncertui. Tai mažas būrelis merginų, kurioms gera būti kartu, gera dainuoti iki uždusimo, apsiverkti dėl švelnaus švelnaus skambesio, juoktis iš „susipjovusių“ balsų, apsirekti dėl „nužeminto“ tono, kartoti tą pačią giesmę milijonus kartų, kol pajunti, kad pakilai virš žemės ir skrieji vienyje su dainuojančiomis pro storus Gimnazijos ventiliacijos vamzdžius į viršų, ant juodo Gimnazijos stogo...

Choras J. Masiulio knygyne

■ ŠACHMATAI

Gens una sumus

(„Mes – viena šeima“)

Tarptautinės šachmatų federacijos divizas

Šachmatai – tai menas, sako vieni, šachmatai – tai sportas ir kova, tvirtina kiti. Šachmatai – tai mankšta protui, mokslas, teigia treči. Turbūt niekas tiek daug neturi apibūrinimų, kaip šachmatai. Tai nestebina, nes retas žmogus yra abejingas šiam žaidimui, kuris jungia į vieną didelę šeimą...

Tikriausiai gimnazijoje nerastume nė vieno, kuris nežinotų, kas yra šachmatai, nebūtų bandęs žaisti ar stebėjęs, kaip pertraukų metu žaidžia kiti. Dėl šios priežasties stipriausieji žaidėjai, kurie atstovavo KTU gimnazijai, buvo išaiškinti turnyrų metu:

Andrius Dobiliauskas,

Vytautas Byla,

Kęstutis Česnavičius,

Živilė Vitunskaitė,

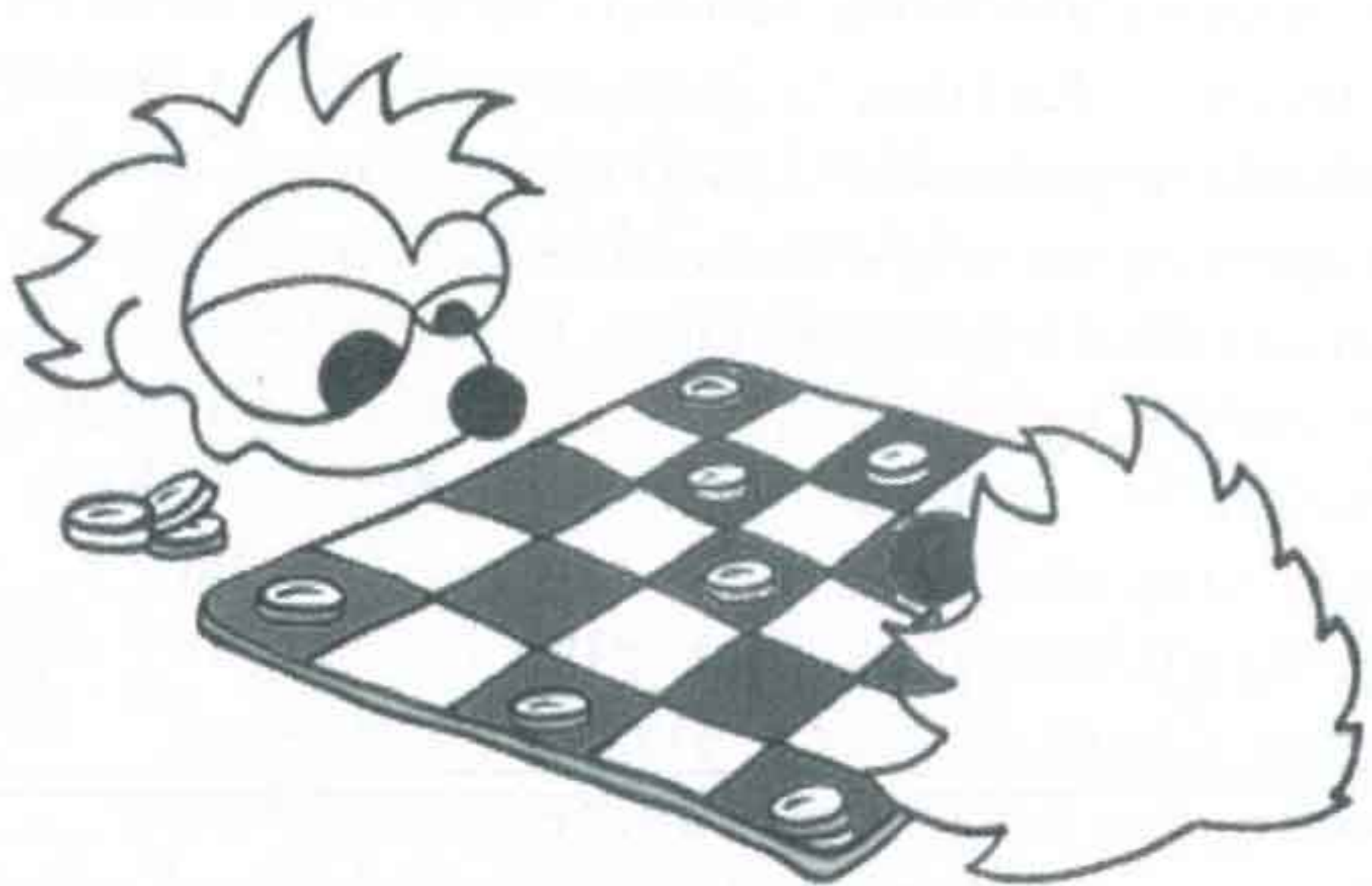
Marija Kiverytė,

Jovita Borisevičiūtė.

Naujokų ryžto ir treniruotų žaidėjų patirties dėka po ilgos ir dramatiškos kovos (prizininkai

paaikėjo tik paskutinę akimirka) buvo iškovota garbinga 3-oji vieta. Kauno šachmatų pirmenybių individualiose varžybose pasižymėjo kandidatas į sporto meistrus Andrius Dobiliauskas, 2003m. Tarptautiniame Eišiškių turnyre užėmęs pirmąją vietą, daugelio kitų turnyrų nugalėtojas ar prizininkas.

Tikiuosi, geri rezultatai sudomins naujus žaidėjus, padės jiems įsijungti į mūsų gretas, o senuosius paskatins tobulėti ir siekti pripažinimo aukštumų, kurios neišmatuojamos ir neišsemiamos, kaip neišsemiamas ir pats šachmatų žaidimas...

Erikos Sabaliauskaitės (2^c) piešinys

■ „KIWANIS JUNIOR“

We build – we share – we serve.
„Kiwani International“ moto.

Vieni metai – daug ar mažai?

Mylėti žmoniją – paprasta. Tai nereikalauja nei energijos, nei pastangų, nei valios. Mylėti rytinį paukščiukų čirpsėjimą po langų, gamtą, pasaulį... Žavėtis patraukliomis idėjomis ir gražiai kalbėti apie jas, nieku gyvu neperžengiant esminės ribos tarp idėjos ir veiksmo. Juk tai ir yra buvimo gimnazistu esmė?

Į 2003 metų pabaigoje vykusią KTUG „Kiwani Junior“ klubo pateiktį atėjo nei daug, nei mažai – 10 žmonių. Mažiau, negu reikėjo, kad pateiktis įvyktų, bet daugiau, negu iš tikrųjų buvo norėjusių ją pamatyti. Pasisekė?

Iš trisdešimt šešių 2003-ųjų vasario 1-ąją, klubo įkūrimo dieną, pasiėmusių ženkliukus narių 2004-ųjų vasario 1-ąją, per klubo vienų metų gimtadienį, buvo likę septyniolika. Įspūdinga?

Telieka nebyliai tikėtis, kad atsakymai į šiuos klausimus, saugiai paslėpti giliausiame kiekvieno iš mūsų sąmonės kamputyje, kurią dieną ims ir išsikapanos paviršium.

Toks KTUG „Kiwani Junior“ klubas šiandien.

Pabaigoje norėčiau pri(si)minti vieną svarbiausių „Kiwani“ tikslų – ugdyti geresnę visuomenę. Vienintelis kelias iš abejingumo – suvokti, kad ateities visuomenė – tai mes. Kad kultū idėjų, užtenka kartą apsidairyti gatvėse. Tačiau

viskas neturi baigtis idėjomis. Reikia visai nedaug – turėti tikslą ir jo siekti. Savyje tai turi kiekvienas iš mūsų.

Marta Klėmanaitė
KTUG „Kiwani Junior“
klubo prezidentė

Erikos
Sabaliauskaitės (2^c)
piešinys

„Himalajai Himalajai,
Šim čia šim čia čia.
Bramaputra Bramaputra
Šim čia šim čia čia“

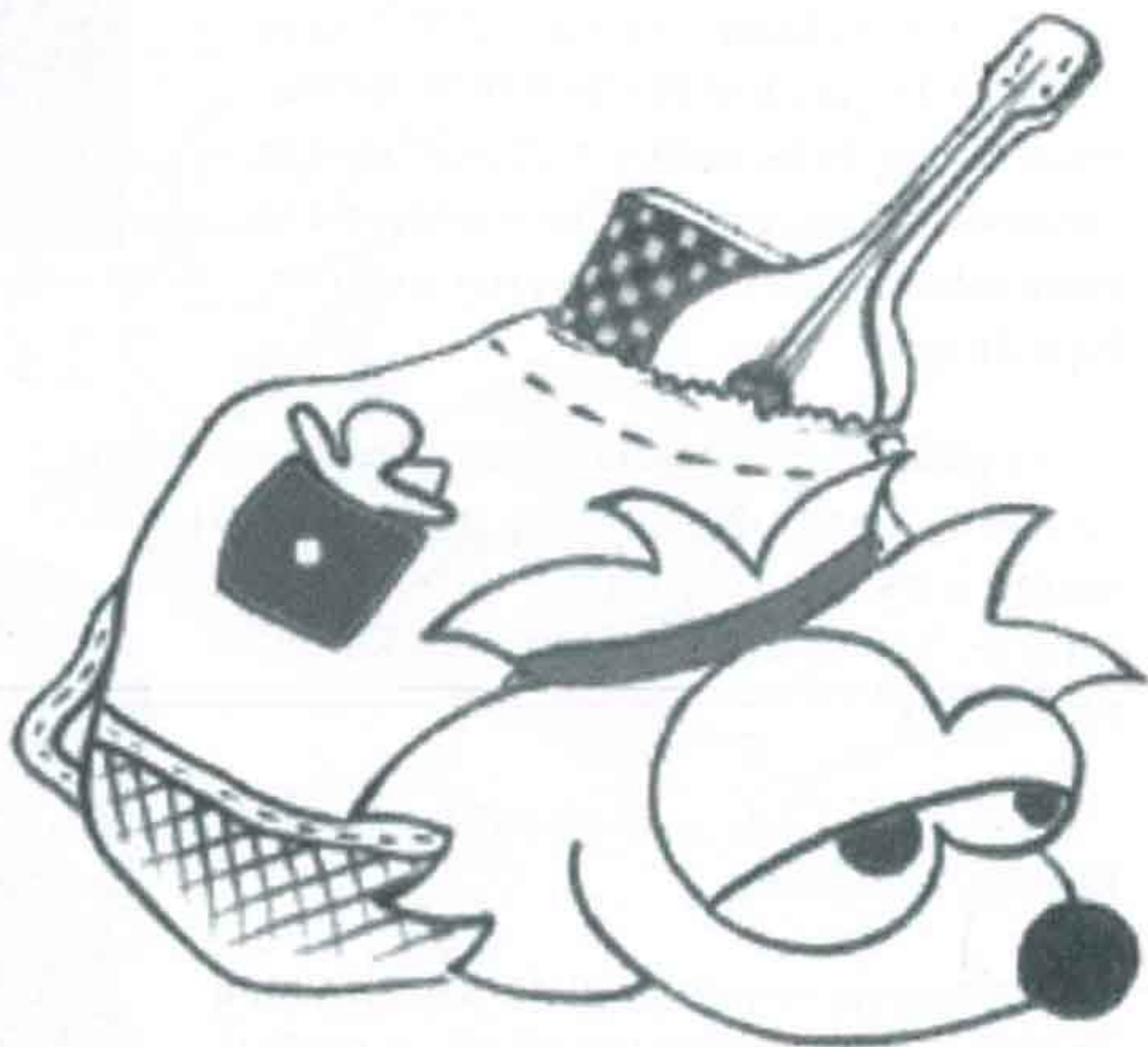
Traukdami šitą dainos posmelį žygeiviai, tvirtai susikibę sukosi ant Ladakalnio, Rytų Aukštaitijoje. Balsai aidėjo tamsaus miško link ir tik žybčiojantis horizontas priminė, kad jau eina pirmosios Naujųjų Metų minutės. Kiti tuo tarpu kopė viršun nusiridenę nuo to paties Ladakalnio, išmušus dvyliktai valandai. Iš po snieguotų kepurų, sušalusiomis lūpomis skambėjo sveikinimai...

Juk, kaip sakoma, kur ir kaip sutiksi Naujuosius metus – taip ir gyvensi ateinančius. Taigi skatinami noro netradiciškai sutikti Naujuosius ir susirasti naujų bičiulių išsiruošėme į Naujametį žygį. Tokiais ir ne tik smagumynais užsiiminėjo KTU gimnazistai, ex – gimnazistai ir jų draugai gūdžiuose miškuose, šalia užšalusių ežerų. Tarp kitko, pirmas storas sniego sluoksnis iškrito dieną prieš kelionę. Jeigu dar prisimenate – pustė visoje Lietuvoje.

Kitas žygelis vyko keliais mėnesiais anksčiau, per rudens atostogas, Dubysos regioniniame parke. Jame dalyvavo kiek mažiau nei dešimt žmonių ir visi gimnazistai. Jie ištyrinėjo Dubysą ir jos pakrantes labai akylai, mat vadas ėjo truputį

vingiuotai ir dažnai išsukdavo iš kelio (kiti, deja, nebuvo tuo susižavėję). Nepaisant to, visi grožėjosi vėlyva rudenine gamta, puikiu oru ir tik paskutinę naktį lietus sugadino vakaronę prie laužo. Vaikščiojome kabančiais tiltais ir galime didžiuotis, kad aplankėme vieną gražiausių Lietuvos vietų, nelabai žinomą turistų. Baltą 1836 m. statytą Ugionių bažnyčią pamatėme ne tik iš oro filme „Skrydis per Lietuvą“, bet ir gyvai, ant žemės. O atsiveriantis vaizdas nuo Ročiškės piliakalnio tiesiog unikalus!

Pabaigoje noriu pasakyti, kad skaityti žygių aprašymus įdomiausia patiems žygeiviams. Taip puiku prisiminti bendrus nuotykius. Į žygius eina atsipalaiduoti, kiek kitaip praleisti laisvalaikį. Geriausias būdas susirasti bičiulių ir juos patikrinti taip pat yra žygis. Pavasaris jau ant nosies, todėl nepatingėkime laisvesnį savaitgalį praleisti su kuprine ant pečių. Net ir aš, atsigriebdamas už šaltą žiemą, žadu nusivalyti batus ir pakeliauti artimiausią savaitgalį. Prisijungsite?

Erikos Sabaliauskaitės (2^c) piešinys

■ GITARŲ IR FILMŲ VAKARAI

Gitarų vakaras, arba žvakės su dainom ir gitaros su arbata

Tai buvo renginys, kuriame skambėjo gitarų akordai, nuostabūs balsai ir šypsojosi daug daug mielų veidų. Taip pat tai buvo ir pirmokų atvedimas į „teisingos“ muzikos kelią. Nors kai kurie patys smalsiausi jau buvo spėję pasiklausyt, kaip gimnazijos dainingiausi dainuoja. O dainuoja jie visur ir visada. Klasėse, koridoriuose, po vieną ir kartu. Bet dainuoja tikrai ne bet ką. Ne vienas, o gal net ne trys po to vakaro suprato, kad pateko į tokią kompaniją, kurioje norėjo būti.

Taigi tą penktadienio vakarą sugrižo išėjusieji pasivaikščioti, kitiems niekur toli eiti net nereikėjo. Žinoma, atkeliavo ir eksgimnazistų (kaipgi be jų). Pagaliau atėjo tas lemtingas momentas, kai viskas buvo paruošta ir salytės durys atsivėrė.

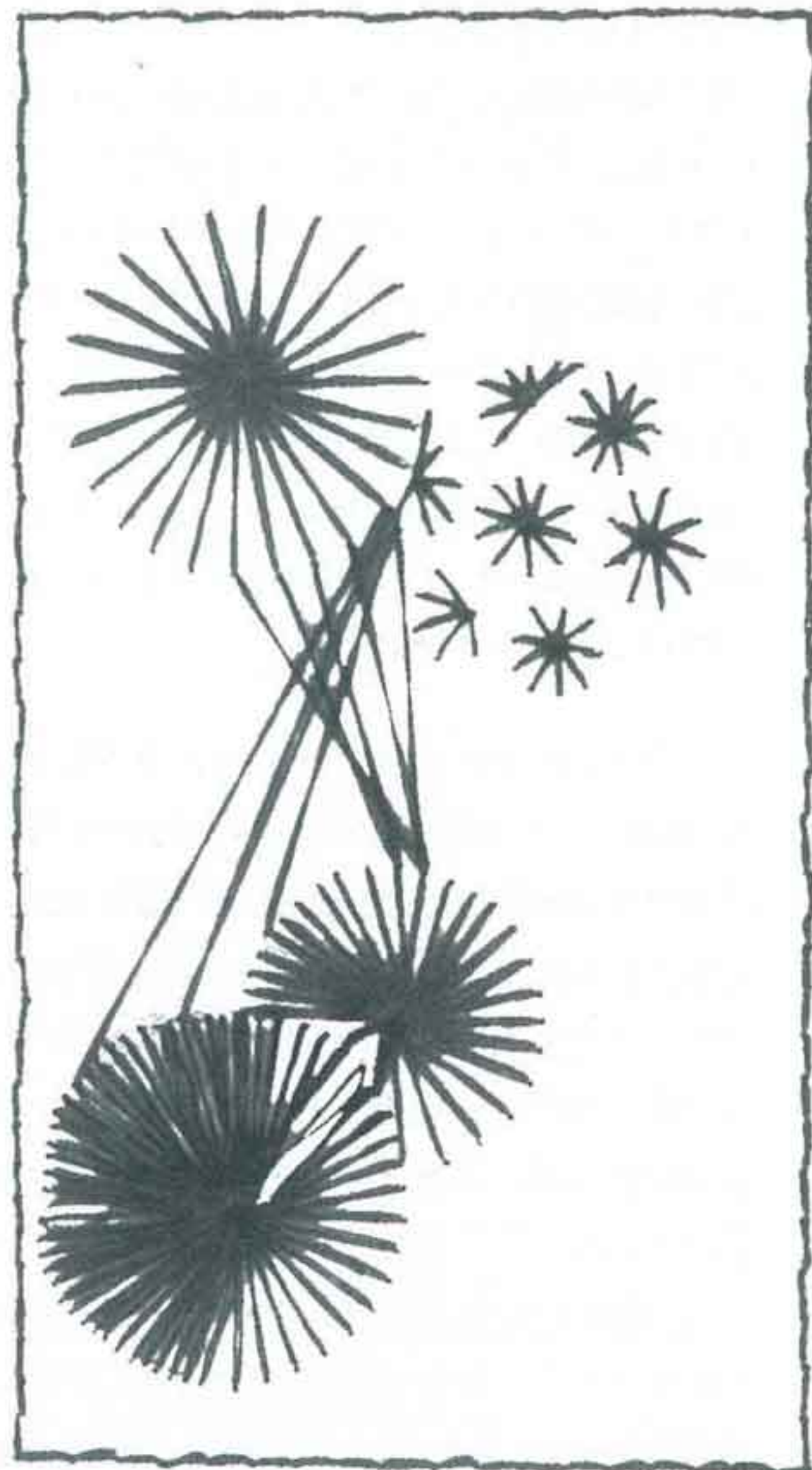
Kaip kalbėjo senesni gimnazijos gyventojai, susirinkusių buvo labai daug. Ypač susidomėję buvo pirmokai, nes tokie renginiai daugumai jų buvo neįprasti.

Šiaip ne taip sutilpę ant didžiulio kilimo (daug vietos užėmė žvakės, dėl kurių buvo vykdomi nenumatyti kilimo valymo darbai), užkaitę vandenį arbatai (kaip daugumai žinoma, gimnazistai ją geria netaupydami nei vandens, nei arbatžolių, o tuo labiau puodukų, kurie vis laukia poilsio dienų), pagaliau visi sukluso.

O išgirdo bent tris gitaras ir daug dainuojančių balsų. Vieni dainavo, kiti niūniavo, lingavo arba tiesiog klausėsi. Buvo padainuotos visos dainos, kurias kas nors galėjo pagroti ar bent mokėjo žodžius. Gitaros keliavo iš rankų į rankas, vieni perleisdavo jas toliau, o kiti rodė, ką moka. Mokėjo daug kas ir daug ką, todėl pauzių nebuvo.

Kaip visiems buvo gaila skirstytis! Anksčiausiai teko pabėgti tiems, kuriems buvo liepta,

kada grįžti. Daugiausiai tokių nelaimėlių pasitaikė pirmokų tarp. Ar kas nors galėjo atspėti, kad bus tiek daug dainų... Bet išeinantys plačiai šypsojosi ir važiuodami namo niūniavo mieliausią dainą. O atsigulę, ilgai neužmigo, nes įspūdžiai ilgai sukosi galvose.

Vilmos Blėkaitytės (2 SAMPO) siuvinys

MOKSLEIVIŲ VERSLO KLUBAS

Moksleivių verslo klubas (MVK), prieš metus įsteigtas Tarptautinės aukštosios vadybos mokyklos (ISM), tarptautinės studentų organizacijos AIESEC ir Lietuvos moksleivių sąjungos (LMS) iniciatyva, šiemet sulaukė didelio gimnazistų susidomėjimo. Klubo idėja – suburti aktyvų Lietuvos vidurinių mokyklų ir gimnazijų jaunimą, besidomintį verslu, vadyba, verslo administravimu, ekonomika, tarptautiniais santykiais bei siekiantį realizuoti save šiose srityse. Šis klubas – tai galimybė įgyti papildomų žinių vadybos, verslo administravimo, rinkodaros ir kitose srityse, dalyvauti įvairiuose projektuose ir pritaikyti įgytas žinias praktikoje.

Vasario pabaigoje MVK nariai turėjo galimybę dalyvauti seminare „Komandiniam darbe – daugiau nugalėtojų“ bei atlikti praktines komandinio darbo užduotis. Seminarą vedė Kauno nevyriausybinę organizacijų paramos centro lektorius Deividas Rafanavičius bei Kauno jaunimo organizacijų sąjungos „Apskritasis stalas“ pirmininkas Rytis Budrius.

Suskirstę moksleivius į komandas, lektoriai pateikė praktines užduotis – surasti priskirtas įmones ir sužinoti jų komandinio darbo principus. Vieni ieškojo maitinimo įstaigos, antri bėgo į aprangos parduotuvę, tretieji turėjo rasti muzikos prekių firmą – reikėjo ne tik gauti žinių apie komandinį darbą, bet ir pateikti lektoriams įrodymų, jog užduotis buvo įvykdyta. Be to, reikėjo nuspręsti, kas gi praktikoje yra svarbiausia komandai, įvertinti rezultatus ir pristatyti juos visiems seminaro dalyviams. Lektoriai komentavo užduočių atlikimo būdus bei jų rezultatus.

Moksleivių verslo klubas – tai galimybė gerai praleisti laiką bendraujant su kitais ekonomika, vadyba, verslu, tarptautiniais santykiais besidominčiais moksleiviais iš visos Lietuvos, kartu gaunant naudingos informacijos iš kompetentingų savo srities specialistų (universiteto dėstytojų, verslo atstovų ir kt.).

Jaunieji verskininkai, iš kairės: Justinas Bėčius (LMS buvęs prezidentas), Jonas Guvelis (MVK administratorius), Antanas Brazaitis

DEBATŲ KLUBAS

Vis dar esame, vis dar debatuoju. Ir nors nebegalime gauti patarimų iš debatų klubo sielos Marijos, kuri Gimnazijos debatų klubą iškeitė į Brėmeno, tačiau sulaukė naujokų pagausėjimo ir su studentės Simonos, kuri gali pasidalinti ir pasaulinių debatų turnyrų patirtimi, bei mokytojos Laimos Kalvaitienės pagalba sugebam konkuruoti su tikrais debatų asais iš visos Lietuvos ir patekti į pirmus turnyrų dešimtukus.

Tačiau mums debatavimas nėra vien tikslas kuo geriau pasirodyti turnyruose ar kuo geriau sukritikuoti oponentą. Mums tai tiesiog malonumas. Paprastai susirenkame SAMPO klasėje ir diskutuojame. Apie bet ką. Nuo temos „Nuotakos turėtų vilkėti juodai“ ar „Meilė iš pirmo žvilgsnio yra neįmanoma“ iki „Lengvi narkotikai turėtų būti legalizuoti“.

Bet prieš pradėdant debatuoti reikia žinoti (sakau tai iš savo patirties), jog jei pabandei ir užsikrėtei, tai vaistų neberasi. O šiuo metu tų užsikrėtusiųjų jau 10 ir dar planuojamas pagausėjimas.

Giedrė Čėsnaitytė, 2 SAMPO

Gimnazijos debatų klubas atsinaujino – pasipildė naujais nariais bei nauja trenerė. Oficialiai gimnazistai debatuoja antradieniais, bet iš tiesų lietuviškos ar angliškos diskusijos nenuityla tiek per pertraukas, tiek ir per pamokas bei po jų. Debatų temos kuo įvairiausios – nuo meilės iš pirmo žvilgsnio iki atominių bombų... Tačiau svarbiausia šių metų tema buvo narkotikai. Diskutuodami apie juos gimnazistai išbandė jėgas ne viename turnyre. Kauno pažengusiųjų turnyre KTU gimnazijos komanda pelnė trečiąją vietą, respublikiniame taip pat pateko į dešimtuką. Pirmosios vietos ir pasauliniai debatų turnyrai dar ateityje, tad visi, norintys kultūringai ir argumentuotai pasiginčyti, yra maloniai laukiami. Aistė Dumbrytė, 2^c

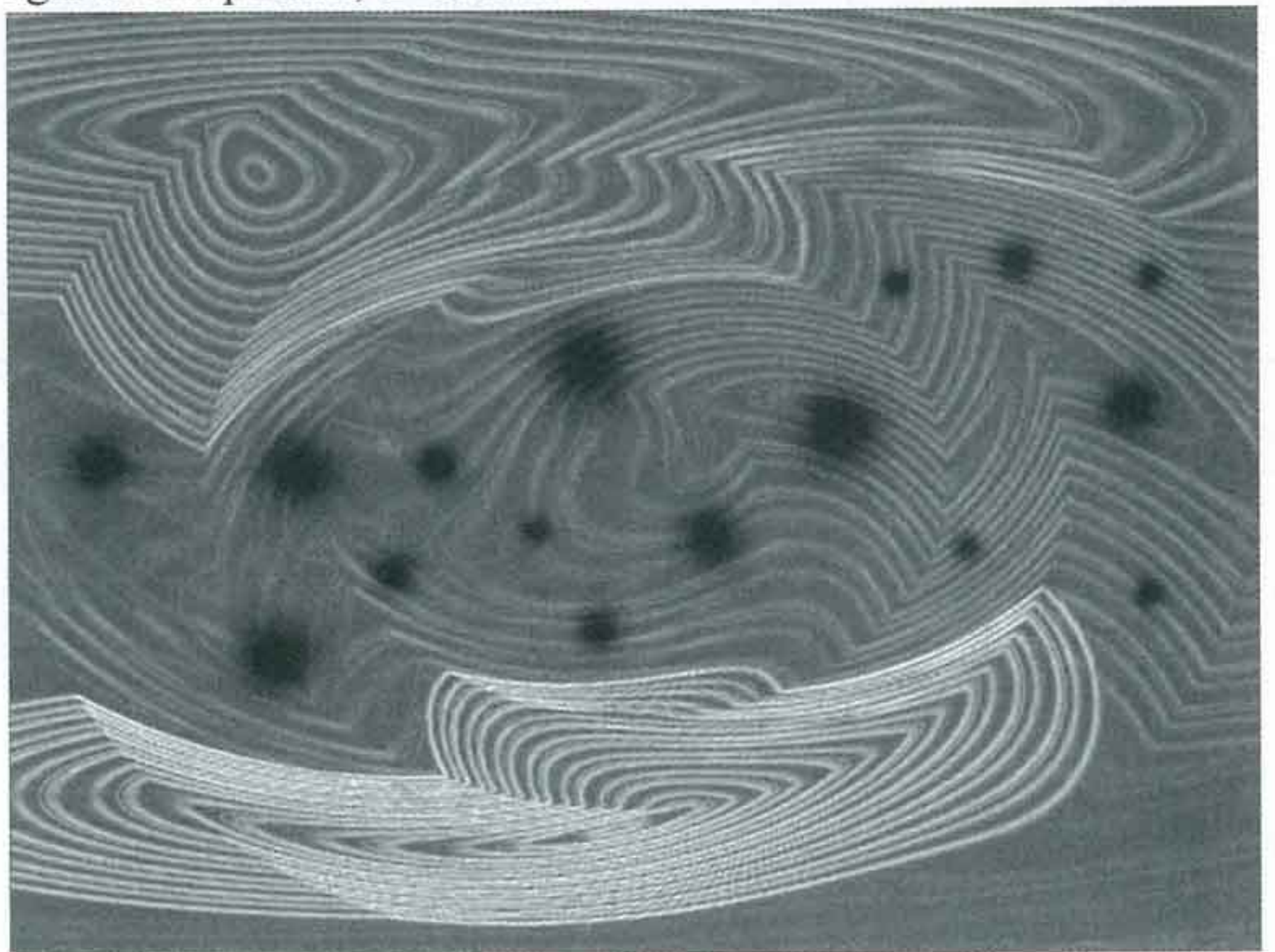
Debatų niekada nebus per daug!

■ „KEISTUOLIŲ TEATRAS“

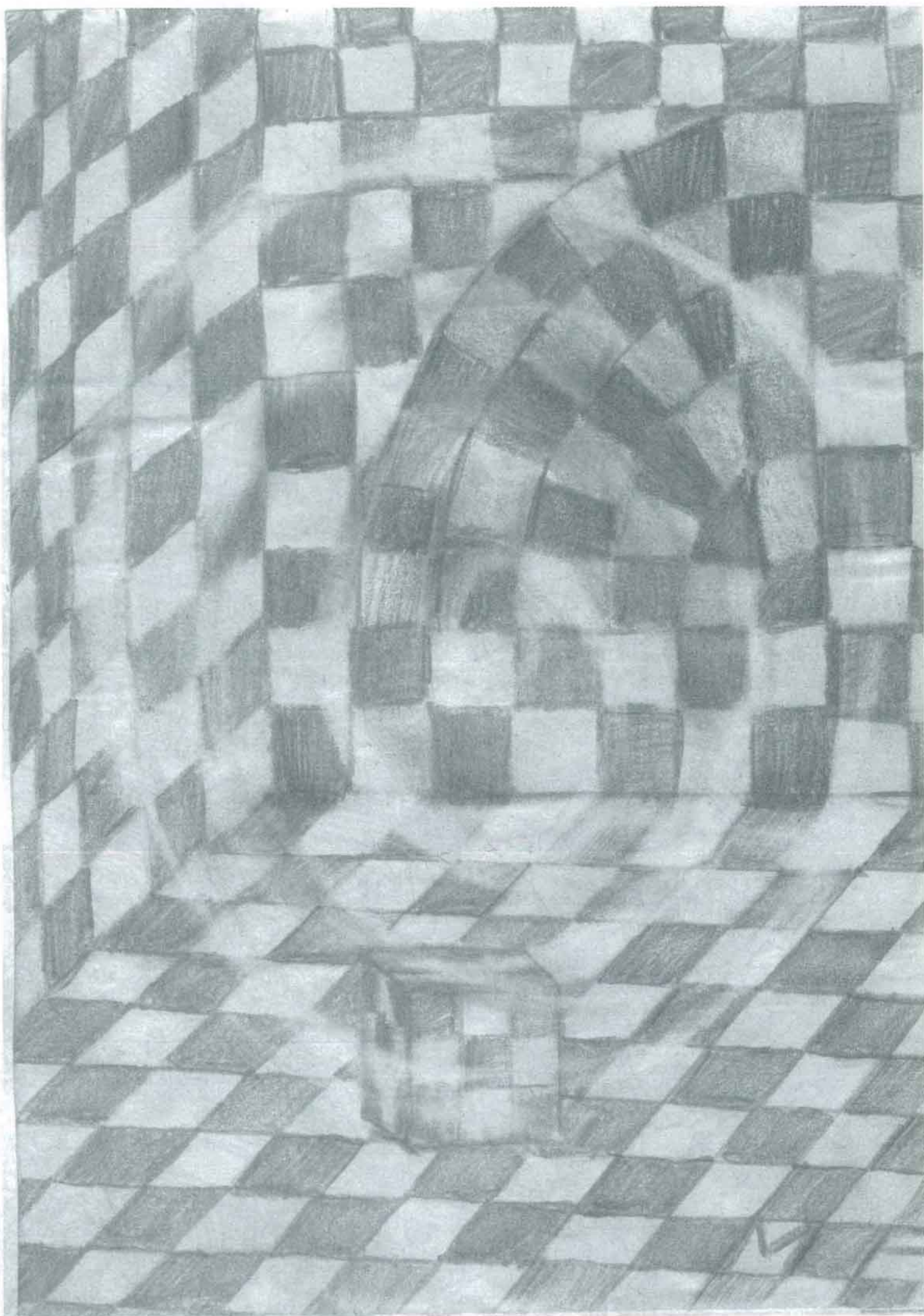
Mes mylime „Keistuolių teatrą“! Reikia pripažinti, kad pasiūlymas važiuoti pažiūrėti „Keistuolių teatro“ spektaklio buvo sutiktas prieštarai. Daugelis skeptikų sakė: „Tai juk keistuoliai, jų vaidinimai – tik vaikams“. Kadangi daugelis buvome matę tik vaikiškus jų vaidinimus (o kai kurie išvis nematę ir žiną tik iš gandy), toks įspūdis išties galėjo susidaryti. Tačiau nusprendėme surizikuoti ir vieną kartą pabandyti. Jei nepatiks – tai nepatiks, o jei patiks – kas žino... Važiavome į „Paskutinius Brėmeno muzikantus“. Jei prieš vaidinimą dar buvo skeptikų, tai netrukus jų tikrai nebeliko. Daugelis tiesiog iki ašarų juokėsi girdėdami iki skausmo žinomų dainų parodijas, kurių ištraukos dar kelias dienas skambėjo gimnazijoje. Tai išties buvo vaidinimas, kuriam niekas negalėjo likti abejingas. Vos dailės mokytojai užsiminus apie galimybę važiuoti pažiūrėti keistuolių vėl, pasiūlymas buvo entuziastingai priimtas. Antrasis spektaklis – „Karalius elnias“. Šįsyk tam, kad būtų galima nuvežti į Vilnių visus norinčiuosius, prireikė net dviejų autobusų. Ir ne veltui. Dažnam šis spektaklis patiko netgi dar labiau nei pirmasis. Tai – puikus įrodymas, kaip patraukliai galima išreikšti gilią filosofinę mintį. Puikus humoras tik dar kartą patvirtino jau suvoktą tiesą: keistuolių niekada nebus per daug. Tiesa, po dviejų iš eilės fantastiškų išvykų, pagaliau

sulaukta savotiško šalto dušo: „Akiniukų“. Buvo pageidaujančių šį spektaklį pamatyti, reklama skelbė, jog spektaklis – mokiniams, jų tėveliams ir mokytojas... Deja, išsipildė baisiausias buvusių skeptikų košmaras: spektaklis aiškiai kitokiai publikai. Pernelyg nedetalizuojant galima pasakyti: šis spektaklis – tik vaikams. Ir čia galbūt ne vienam į galvą atėjo mintis: „O kas būtų nutikę, jei kaip tik šiuo spektakliu būtume pradėję apsilankymus „Keistuolių teatre“? Ar nebūtų tai buvęs vienintelis kartas?“. Nepaisant nesėkmės, nuspręsta šį vaidinimą laikyti išimtimi. Atrodo, taip ir buvo – kito vaidinimo afišoje buvo aiškiai parašyta: „Suaugusiems“. Kalbu apie spektaklį ilgu ir intriguojančiu tarsi kokio detektyvo pavadinimu: „Juokdario mirtis arba kas nužudė Šekspyrą“. Jis vėl sugražino kiek sušlubavusį pasitikėjimą: gal ir nepretendavo į tokias aukštumas kaip „Karalius elnias“, tačiau galima drąsiai teigti, kad vakaras buvo praleistas nuostabiai. Keistuoliai vėl pademonstravo savo aukštą lygį, spektaklyje parodę ir ironizavę kone visas Šekspyro veikalų mirtis – „tikslingas“ ir „netikslingas“, tragiškas ir... netgi komiškas. Atrodo, šiais mokslo metais tai jau viskas. O gal dar nukaksim gegužę? Nes norinčių vėl važiuoti yra, ir belieka tikėtis, kad po vasaros atostogų išvykos į „Keistuolių teatrą“ atsinaujins.

Ignas Kalpokas, 2 SAMPO

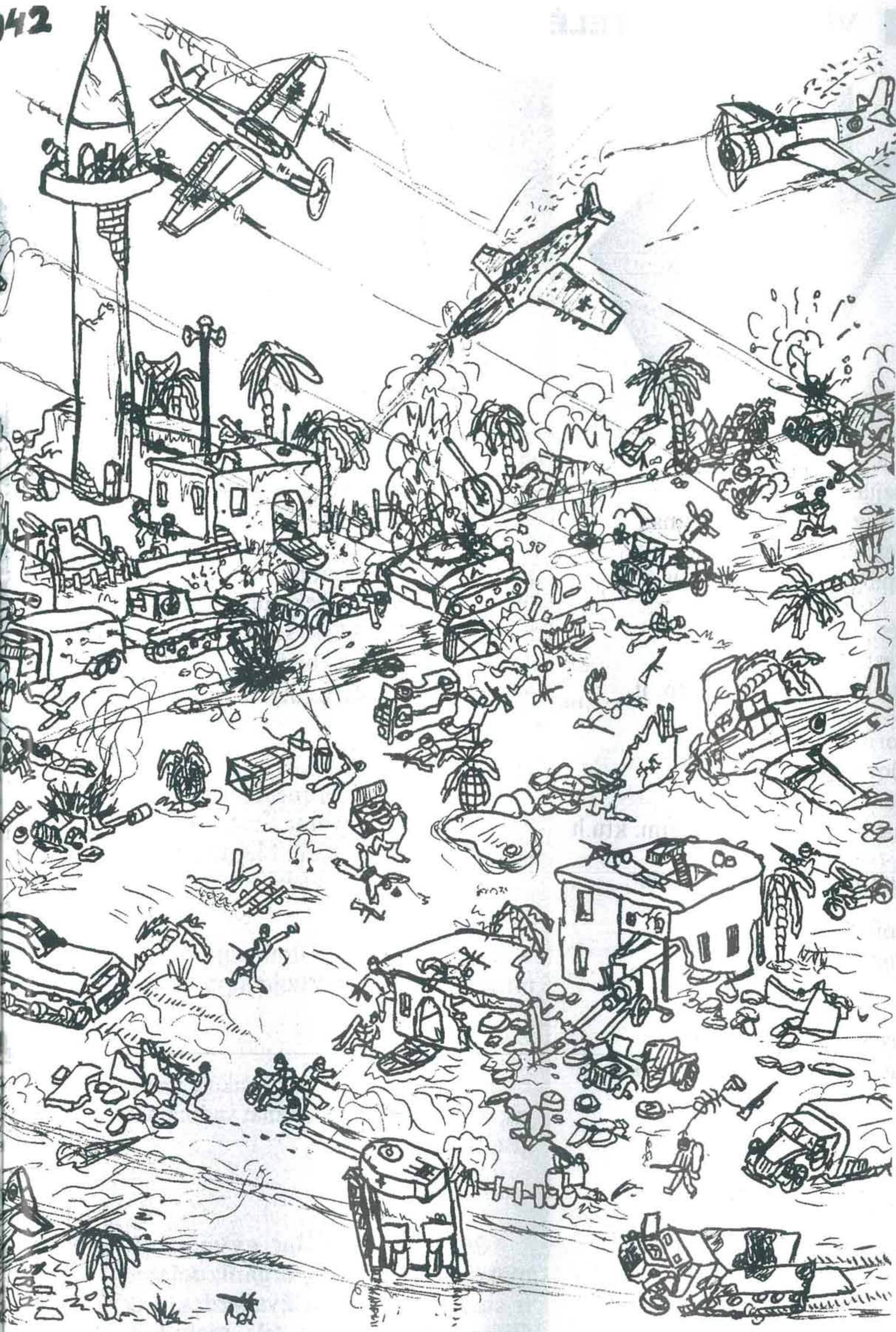

Daumanto Lipskio (3 HP) piešinys

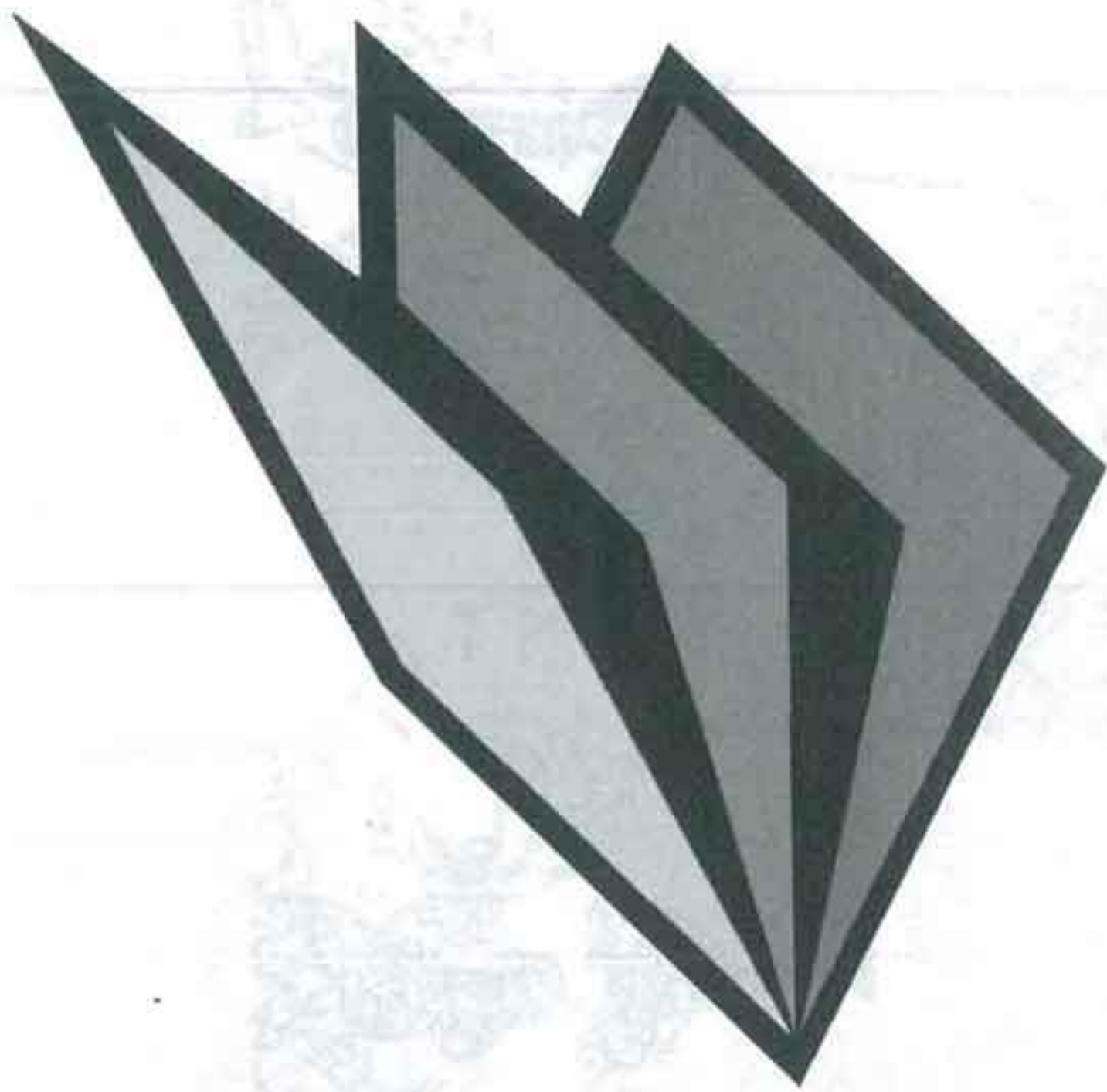
Marijos Plučauskaitės (1^b) piešinys

Mindaugo Pekarsko (2 SAMPO) piešinys

■ VIZITINĖ KORTELĖ

Gimnazija:
Studentų g. 65, 51369, Kaunas
telefonas: 451469
url: <http://www.gim.ktu.lt>

Raštinė:
telefonas: 451469
e-paštas: rastgim@gim.ktu.lt

Direktorius:
Bronislovas Burgis
telefonas: 451469
e-paštas: bronius.burgis@gim.ktu.lt

Pavadootojų telefonas: 451596

Mokytojų kambario
telefonas: 451596

KTUG prezidentas:
Audrius Židonis
e-paštas: audrius.zidonis@takas.lt

Kauno technologijos universiteto
Gimnazijos istorija

1989-ieji. Idėja virto realybe!
Gimnazija pradėjo gyvuoti kaip KPI
Eksperimentinė vidurinė mokykla.
Pirmieji drašuliai spraudėsi Statybos
fakulteto trečio aukšto koridoriuje šalia
daugybės studentų, besistebinčių, kas
per vaikai vaikšto po jų valdas.

1990- ieji. Eksperimentinę mokyklą
pakeitė solidus Gimnazijos statusas.
Buvome pirmieji tokie Lietuvoje!

1992- ieji KTU Gimnazija išleido
pirmąją „eksperimentuojamųjų“ laidą.

1997-ieji Gimnazija persikėlė i nau-
jas, erdvias patalpas, dažnai vadinamas
„Baltaisiais rūmais“.

2004-ieji. Vis dar gyvuojame,
mokomės, kuriame, organizuojame
ir stengiamės kilti į žvaigždes. Juk
Gimnazija – tai ne tik mokykla,
tai – gyvenimo būdas!

Skundas iš džiaugsmo

(džiazas)

Tau nerūpi, kaip aš gyvenu –
nebetinkamas darbui prasmingam.
Čia dar Žemė kažkaip pasisuko ratu,
tai dabar tiktai sninga ir sninga...

Man to balto – nekalto per daug.
Apsivėliau mintim nuodėmingom.
Plėšau nuometą sniego ir tau
vis aiškiau ir aiškiau, kad lemtinga
atvirumo diena jau čia pat. Melavau,
kad žiema, kad ne laikas, nelanko
mano mūzos linksmi geidulingos.
Netiesa! Ta aistra tik stiprėja!
O dievai jau nebus man palankūs,
nes nupjoviau – nesėjau. Nespėjau. Mylėjau...

Kaip čia man apsikeitus krauju
su žmogum, nepažinusiui laimės?
Tau nerūpi, kaip aš gyvenu!
Rūpi tik, kad nemirčiau iš meilės.

2003 07 16

B. B.

Penkiamečio Minvydo R. išmintis

Gera jūros bangoms!

Įsibėgėja ir lekia per visą jūrą...

— — —

Bet trumpas tų bangų gyvenimas:
atlekia, pokšt į krantą ir numiršta.

B. B.

